

CHƯƠNG 1

MỘT NGÀY CỦA TIỂU MUỘI

Tiểu Muội còn đi học, điều đó là cái chắc. Tiểu Muội cũng có thể không đến trường, điều đó dám xảy ra. Tiểu Muội đang xin việc làm vì thất nghiệp, điều đó lại càng hợp tính thời sự. Nói chung Tiểu Muội cực kỳ biến hóa như Tề Thiên Đại Thánh, cô muốn làm thứ dân cũng xong. Cô có đủ ba yếu tố vừa kể: đi học, không đến trường, và đang xin việc làm. Bởi vì bây giờ là nghỉ hè, mà Tiểu Muội thì chẳng muốn ở không. Mùa hè là mùa của vọng cổ và tân nhạc. Còn hỏi nữa, tiếng bày ve buồn não ruột thì còn thắm hơn sáu câu của anh chàng kếp mùi. Cô sợ điệu Nam Ai quen thuộc trên những cảnh phượng đỏ nên mắt cứ mở về một nơi xa xôi. Nơi chốn ấy xôn xao tiếng guốc mộc đến nỗi khua lên thành tân nhạc. Ai sẽ hát một bài ca về tuổi mới lớn? Ai sẽ làm dậy thì những thôn thức khó hiểu trong tim cô?

Chỉ cần biết hôm nay Tiểu Muội vừa mười bảy tuổi. Người ta phải làm gì khi vừa đúng mười bảy tuổi? Xin thưa, đầu tiên là phải soi gương, thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp nói như vậy mà: Sớm mai đi Chùa Hương- hoa cỏ mờ hơi sương- cùng thầy mẹ, em dậy- em vẫn đầu soi gương... Nhưng ở thành phố thì làm sao tìm ra Chùa Hương được, ở Sông Bé thì có Chùa Bà, ở Sài Gòn thì có Chùa Vĩnh Nghiêm, hai chùa này cô không thể nào tu dễ dàng, lại còn cái màn vẫn đầu nữa Chúa ơi, Tiểu Muội chỉ có mái tóc thề, cô thích mặc áo dài chứ không thèm chơi áo tứ thân, khăn mỏ quạ, mái tóc của cô đẹp đến nỗi nhiều anh chàng chỉ muốn cướp về làm rèm cửa che chở cuộc đời mình. Vậy là xong chuyện thứ nhất: cô vừa tròn nhiệm vụ soi gương. Nào, người ta còn phải làm gì khác khi vừa đúng mười bảy tuổi? Hãy coi Tiểu Muội hành động công việc thứ hai:

- Má ơi!

- Gì đó Lua?

A, té ra Tiểu Muội tên Lua, Phan Thị Tơ Lua, sự phát hiện này tuy muộn màng nhưng lại rất giá trị đối với người nào định viết tiểu thuyết về cô.

- Má cho phép con ra phố một chút.

- Mới bánh mắt mà đi đâu đó Gái?

A, té ra Tiểu Muội còn có tên là “Gái”, cái tên này thì chẳng tượng hình được điều gì, cái tên có vẻ nguyên thủy quá.

- Con đi xin việc làm.

- Trời đất, con mới mười bảy tuổi mà.

Cô bé Lua mân mê cái gương soi.

- Vì mười bảy tuổi, con mới đi xin việc làm, con tìm được chỗ rồi má ơi.

Bà mê hốt hoảng chạy từ dưới nhà bếp lên, có lẽ Thượng đế đang quan sát bà mẹ. Khuôn mặt trái xoan phúc hậu, nước da trắng, chiếc áo bà ba màu mỡ gà, chỉ có vầng trán mới nói lên được trái tim người mẹ, vầng trán nhăn và chịu đựng. Bà khổ tâm nhìn công trình sống động của mình, một cục thịt đỏ hỏn qua phép lạ thời gian đã bắt đầu trở mã. Cô bé Lua đã trở thành một thiếu nữ hoàn toàn.

- Con không tự tiện đi một mình được đâu!

- Con đi được.

Cô quàng lưng mẹ nũng nịu.

- Má phải nhớ có người gọi con là Tiểu Muội rồi nghe.

- Ai vậy Gái?

Mặc cho bà mẹ ngạc nhiên, cô bé líu lo như chim:

- Trong chuyện, trong phim đó, má biết không? Rất nhiều cô được gọi là Tiểu Muội lúc mười bảy tuổi như con vậy.

- Toàn là chuyện tầm phào!

Bà mẹ cười một cách yên lòng:

- Nhưng con định làm cái gì, má không nuôi nổi con sao?

Lua tự nhiên không nói được, cô bé hay muốn khóc, lát sau cô ngập ngừng:

- Con không muốn má bán bún riêu cực khổ nuôi con ăn học, con muốn... giúp đỡ má... Má từng kể cho con nghe chuyện Nhi Thập tứ hiếu, ai cũng tìm cách giúp đỡ được cha mẹ, con phải bắt chước họ... Má biết không, báo chí đăng tin có một cơ quan du lịch đang cần người, mà con thì khá sinh ngữ, con định...

Lua không còn hứng làm thuyết trình viên được nữa vì ngó cái miệng méo xệch của má kia, má im lặng hôn lên mái tóc còn thuộc độc quyền của bà ít ra là bây giờ. Bà nói nhỏ nhẹ:

- Má chỉ có mình con, ránh mà giữ mình, đời này nhiều cạm bẫy lắm nghe Gái, phải chi còn ba con...

Bà ngược nhìn lên bàn thờ, nhà dù nghèo mấy cũng phải cho ra nê nếp. Hồi ba Lua còn sống, có phải ông thường thì thắm vào tai bà như thế này không: “Con gái của mình dưới gốc mận bà Tư hàng giờ. Đâu phải nó thềm ăn mận mà chờ sung rụng vậy mà. Nhưng đâu phải nó làm biếng mà nó tin vào mơ ước của nó mãnh liệt lắm. Có lần một trái mận xanh lè rớt xuống như ý nó, em biết con Lua làm sao không? Em coi, con mắt nó mở ra thiệt lớn, và nước mắt từ đó chảy ra. Nó bị súc động mạnh.” Lúc ông nói, bà mẹ chưa để ý đến điều đó. Bà đang hưởng hạnh phúc qua những tiếng thì thầm cho đến khi ông kết luận: “Con gái mình sẽ làm thơ hoặc mê thơ hoặc là một nàng thơ trong tiểu thuyết, chỉ có một

trạng nguyên nào đó để xỏ mũi nó dắt đi thì con Lua mới hết mơ mộng. Nhưng mà thời buổi này có võng anh đi trước, võng nàng theo sau không em? ” Ông nói đến đó và nắm tay bà âu yếm, đúng là hai ông bà đã gặp nhau gần như chuyện cổ tích, ông ở đầu non miền Bắc, bà ở cuối nẻo phương Nam, trời bắt họ dính liền làm một, với điều kiện khác hẳn bà Âu Cơ tổ tiên là họ chỉ được quyền sinh ra một đứa con gái.

Lua lặng lẽ dắt xe ra khỏi nhà, không quên liếc cây mạn đang mùa trái chín. Gốc mạn lớn vừa bằng một vòng tay ôm của Lua, đỏ hồng lên bởi nhưng bã trầu bà Tư nhổ ra xung quanh. Bà Tư là hàng xóm của Lua, nói đúng ra là hàng xóm của mẹ cô. Bà khó tính nhưng tốt bụng, nhà bà có một cái truyền hình màu, mỗi lần có chương trình Thơ của Đài hay tiết mục Múa trên băng là bà kêu Lua qua ngay, bởi một lẽ cô có thể giải thích cho hai ông bà hiểu về sở thích của tuổi trẻ, về ngay bản thân cô, vừa hiểu động vừa sâu lắng.

Đó là chuyện của cây mạn còn bây giờ là chuyện của Lua. Cô giắt vạt áo dài trắng vào dây thun yên sau và đạp x3. Đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa là một con đường đẹp. hai hàng cây giao nhau hai bên đường thành một trần nhà màu xanh, cây lại ít khi bị đốn hoặc bị cưa làm củi nên các thiếu nữ như cô tha hồ mà mơ mộng với lá. Nghe má nói con đường này trước đây có tên là Công Lý, nhưng tại sự ưu đãi trên có vẻ bất công với các con đường khác nên phải đổi tên. Đúng là má chẳng biết gì về lịch sử, má thích bún riêu cặn nhanh khi trời bắt đầu đứng bóng cơ, tội nghiệp má.

Cô bé quên mất má ngay khi đèn đỏ bật lên, cũng may xe đã kịp thắng lại. Có tiếng cười của hai thanh niên chờ nhau trên chiếc Honda dừng bên cạnh:

- Đổi nhân sự đi cô bé, qua đây anh chờ cho, bạn anh đi xe đạp tài lắm.

Thêm một giọng nam cao khác:

- Anh biết cách bình tĩnh trước đèn đỏ mà.

Mặt Lua lạnh như tiền, cô quen chuyện này như quen ăn cóc trong giờ tan học. Cô bé làm lơ đưa mắt qua hướng một người xích lô già bị phạt vì dám chạy qua đường cấm. Đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa là đường cấm sao, thảo nào thật nhiều xe hơi và biệt thự dành cho khách nước ngoài. Chắc mấy ông làm luật lệ sợ người ngoại quốc coi thường những phương tiện thô sơ bản xứ? Thật ra Lua và bạn bè cô gặp họ vậy xích lô thường xuyên, họ còn có vẻ khoan khoái là đằng khác. Tội ông già bị phạt lạng nhách. Lua tội nghiệp hết má rồi đến người phu xích lô già. Cô chưa biết số phận của mình. Rồi cô sẽ được biết thế nào là tội nghiệp.

Cô dừng xe trước một cơ quan lớn, hàng chữ hình như viết trật văn phạm nếu Lua cảm thấy mình không quá dốt tiếng Anh, cô gửi xe đạp và bước qua người gác cổng tự tin hơn bao giờ hết.

- Chắc là con gái ông giám đốc?

Gã thanh niên vừa lúc lắc chùm chìa khóa vừa nói bóng gió. Anh ta không biết con bé học trò có biệt danh là Tiểu Muội kia đã mười bảy tuổi. Cô đang bê gậy sừng trâu bằng tờ báo đăng mục tìm người làm cầm ở trong tay.

- Em đi đâu đây?

Lua lí nhí trong cổ họng khi bị một người đứng tuổi mặc veston thất nơ đỏ chặn lại.

- Dạ, cháu đọc báo thấy ở đây cần người làm.

Cô lục trong túi xách tìm tờ báo, nhưng anh ta búng tay

- Không cần thiết, tôi tên Tám, anh Tám chánh văn phòng, em lại đăng kia ngồi chờ đợi.

Chỉ chờ có thể Lua bước về góc anh ta chỉ, cô không chịu nổi mùi nước hoa chỉ dành cho đàn bà đang toát ra từ tấm thân to bè bè vệ đó. Người đàn ông tên Tám đến bên chiếc máy điện thoại kiểu mới, anh ta không gọi điện thoại, anh ta hôn cái chụt vào một bên má người phụ nữ mặt đầy phấn đang gác cằm lên máy.

- Tượng con nhỏ như đầm, cưng thấy thế nào là lưng ong chưa? Đó. Vậy đó. Tại sao nó lại mặc áo dài? Mặc váy thì tuyệt. Con nhỏ như Claudia Cardinal. Cho làm việc trên Đà Lạt là nhất. Sao, cưng nói gì? Ghen à? Cuộc đời này phải thay cảm giác như thay quần áo. Đó. Vậy đó.

Cũng may Tiểu Muội không nghe được, mà cô cần quái gì phải quan tâm đến người đàn ông tên Tám kia. Cô đem mười bảy tuổi của mình quảng xuống dây ghế bọc nệm ngồi chờ đợi. Chờ cái gì? Không ai biết, việc làm cho khả năng thơ đại về sinh ngữ của mình ư, thì cứ việc ngó ra xung quanh: hơn bốn mươi thiếu nữ mơn mớn, họ bước vào trường giác đấu La Mã của nghề du lịch để cuối cùng chỉ được chọn hai người. Và chọn xong để làm gì? Chưa biết. Chỉ biết trước mắt hơn bốn mươi sinh vật được cưng chiều nhất đối với hơn bốn mươi người đàn ông sau này đang tỷ thí với nhau. Lua tuyệt vọng, cô đưa mắt cầu cứu những kẻ đồng hành, vô ích, họ đang thích thú khen chê lẫn nhau, máu con gái mà.

- Ê, con nhỏ kia chơi đồ mô- đen quá. Phải biết vậy tao xài cái áo nhung hở lưng thì trên “co” rồi.

- Chưa chắc, may thấy em bé áo dài trắng mới vô không, lạng quạng trúng tuyển nghe, mấy cha du lịch khoái cây nhà lá vườn lắm.

- May làm như thi hoa hậu áo dài không bằng...

- Thì vậy đó bồ tèo, bộ mày tưởng vô đây chỉ để làm hướng dẫn viên du lịch hả?

Lạ Chúa, Lạ lạnh toát cả người, cô không sợ họ đụng chạm gì về mình qua những lời khen chê kinh nghiệm và sành sỏi, họ hơn tuổi cô mà, họ có quyền. Nhưng cô sợ mục đích của sự tuyển dụng. Nếu thế thì... Lạ chưa kịp đứng dậy thì đã bị một bàn tay ấn xuống. Bàn tay thon thả như tơ và biết trườn như rắn.

- Trời đất, mày hả Lạ?

Lạ ngược nhìn lên, cô vừa chán nản vừa ngạc nhiên.

- Ủa, Phù Thủy!

Một khuôn mặt búp bê đẹp sớm trước tuổi nhìn cô phân trần:

- Suyt, đừng hét tên biệt danh của tao lớn như vậy, đây không phải là sân trường...tao cũng phiêu lưu như mày Lạ ơi.

Đúng rồi, ở đây xuấy hiện Phù Thủy thì cơ quan này sẽ bị “ém bùa” mất, họ sẽ đuổi cổ bạn của Lạ đi ngay, biết điều hai đứa nên tìm một chỗ nào đó kín đáo mà tán chuyện.

Hai cô lôi nhau xuống quán Cà phê Video phía sau phòng chờ đợi.

- Cho hai ly ca cao sữa nóng.

Phù Thủy tỉnh bơ gọi người hầu bàn. Một thanh niên tiến lại theo điệu nhảy Slow, trên cổ anh ta cũng thắt một cái nơ đỏ, đáng lẽ cái nơ này phải nằm trên tóc các cô chứ.

- Chào hai công chúa.

- Tụi này không cần làm công chúa, mà cần ca cao thôi bạn ơi.

Nhìn hấn tiu ngửu bỏ đi, Phù Thủy cười ngất:

- Mày biết tao thừa tiền mà Lạ, Tao chẳng những là con nhà giàu mà con là Phù Thủy nữa nghe. Ồ, sao ngồi chi buồn hui vậy Muội?

Lạ buồn thật. Buổi sáng trở nên vô lý hết sức khi hai cô học trò cùng đi kiếm việc làm, cứ như một trò chơi nhảy dây, đánh đũa lúc còn bé bỏng. Cô thấy mình giận dữ:

- Tao thì đã đành, tao muốn giúp đỡ má tao, còn mày đâu đến nổi túng thiếu, nhà mày còn nuôi người làm mà Len?

Té ra thì Phù Thủy tên cúng cơm là Len, Len đi cùng với Lạ, hai loại vải mịn màng khác nhau, cái dùng cho mùa lạnh, cái dùng cho mùa nóng. Mà thật vậy, hãy nhìn Len nóng rực: mắt biếc, môi hồng, cô đẹp man dại như một nàng Carmen lãng tử và liêu lĩnh. Cô mím môi:

- Tao sẽ bỏ trường luôn.

- Lý do gì?

Lụa bồn chồn:

- Chán.
- Chỉ có chán thôi à?
- Ừ, ông bà già bắt tao nộp đơn y khoa nhưng đừng hòng, tao sợ xiềng xích lắm rồi.
- Ai trói mày mà xiềng xích?
- Cuộc đời trói, trường lớp trói, gia đình trói, phải xỏ lồng Lụa à.

“Phải xỏ lồng Lụa à”, câu nói đơn giản, dừng đọng, lạnh lùng. Lụa không ngờ Len đã có quyết định như thế. Trong lớp, ba đứa chơi rất thân với nhau. Nhung, Lụa, và Len. Trần Thị Như Nhung, Hoàng Thị Thanh Len, và Phan Thị Tơ Lụa. Không ai lạ gì tính tình Len, cô có biệt danh là Phù Thủy vì sự phá phách cô đơn của mình. Lụa nhớ không lầm Len đã từng dám hút thuốc dù sau đó ho sặc sụa, từng bôi kẹo cao su vào ghế thầy cô giáo dù sau đó vẫn còn tiếc rẻ là chưa thí nghiệm một cây kim đi kèm. Len sôi nổi hồn nhiên như con trai ngược với Nhung Công Chúa. Giữa Nhung và Len có một mối thù dễ thương như cỏ tích. Hai đứa với hai biệt danh khác nhau đều thề là sẽ tìm cho ra Hoàng Tử và Chú Lùn, bởi vì hai cô đều mê truyện “Bạch Tuyết và bảy chú Lùn”.

Lý luận của Len về hoàng tử:

- Hẳn là một tên cơ hội ái tình, hẳn không thể nào yêu Công Chúa bằng Chú Lùn được.

Lý luận của Nhung về Chú Lùn:

- Kẻ càng thấp bé thì càng đáng thương, làm sao mà so sánh với Hoàng Tử được, chàng biết chọn thời điểm để đánh thức nàng dậy, chàng là người rành khoa tâm lý nhất trên đời.

Lý luận của Lụa về Nhung và Len:

- Từ đây, tao đặt tên cho con Nhung là Công Chúa, con Len là Phù Thủy, vì chính hai đứa bay sẽ sắm vai trò đó.

Vậy là chết tên. Nhung xinh như mộng, sang trọng kiểu cách khác gì Công Chúa. Len lả loi, rục rờ và dữ dằn thì đúng là Phù Thủy ba đời rồi. Chỉ còn mình Lụa, Cô bé bỏng và nghèo quá nên phải làm Tiểu Muội mà thôi. Len đến lớp bằng xe Cub, Nhung đi học bằng xe hơi, ba cô gái không hề biết rằng xã hội sẽ rào giậu tình bạn thơ ngây của họ lại. Chuyện đó có vẻ đời xưa quá, nhưng quả thật chuyện đời xưa đang xảy ra tại sảnh phòng của một Công ty du lịch bây giờ.

Lụa nói khi hai ly cao đã vơi đi phân nửa:

- Len ơi, mày phải nhớ mày mới có mười bảy tuổi.

Phù Thủy cười khây, cô búng tay gọi người hầu bàn thất nơ đỏ:

- Cho tôi một liều thuốc đầu lọc.

Anh ta trở mắt.

- Loại gì?

- Bất cứ loại gì, cảm ơn trước.

Cô quay lại ngó vào mắt Lua.

- Tao đoán buổi sáng trước khi đi đến đây, bà già mày có nói với mày câu đó, đúng không? Mười bảy tuổi à, đẹp đi Muội, người lớn bắt công lắm, họ đàn áp mình bằng đạo đức, bằng lễ giáo, bằng cả pháp luật, trong khi họ sống ngược lại những điều ấy. Tại sao ba tao có quyền nói với má tao “Cho anh thanh thoi một chút, anh thừa tiền đưa em, anh cần cái anh thiếu: bạn bè và một chút lãng mạn”, tại sao má tao có quyền nói với ba tao “cho em dung dăng dung dẻ một chút, nhà dư người làm mà anh, em cần cái em thiếu: chơi hụi và đánh tứ sắc”, tại sao tao không có quyền nói được gì? Muội à, hôm nay tao sẽ nói, và nói với riêng mày “Ông bà hãy để tôi yên, tôi tự lo cho mình được, tôi chỉ cần tự do”

Lua muốn khóc, tại sao cô lại muốn khóc trong khi những điều Len nói xa lạ với đời sống cô hoàn toàn? Má cô không trẻ trung như cha mẹ Len chính bà mới có quyền phát biểu về sự chịu đựng. Cô còn nai tơ lắm. Về bàn bún riêu như má thôi. Tự nhiên cô nắm chặt tay Len.

- Tao thương mày ghê gớm Phù Thủy ạ, vì nhà tao theo đạo, nên tao sẽ cầu nguyện Chúa phù hộ cho mày.

Len cảm động, ít ra cô cũng giảm sút sự tự tin của mình.

- Tao cũng thương mày nhất, nhưng vì tao theo đạo Hồi nên Thánh Ala bắt tao phải tử đạo thôi.

Rồi rất dứt khoát, Len đứng dậy trả tiền và bước vào phòng Tổ chức, người ta đã gọi đến tên cô.

Nếu có Chúa, thì lạy Chúa, Ngài đã cố tình sắp xếp một ngày không may mắn cho Tiểu Muội. Cô vừa đạp xe ra khỏi cửa thì trời mưa và luồng cuồng thế nào đó để cho xe đâm sầm vào gốc cây me đường Nguyễn Thị Minh Khai. Một chiếc xe xích lô trờ tới kịp thời.

- Ướt hết cô bé ạ, lên xe anh chở về nhà không thì cảm lạnh chết.

Trời đất Lua tự nhiên khóc oà, cô hết muốn làm người lớn, cô hết muốn vắn đầu soi gương rồi, tuổi mười bảy trả giá đắt như Phù Thủy phải trả thì cuộc đời này ác quá chừng. Cô khóc cho hồn thơ ngây bị lấm lem, dù là mới chỉ bị dơ bẩn bởi sự suy nghĩ.

- Lại còn khóc nữa, trường hợp ngoại lệ thật.

Anh chàng đạp xích lô vừa xuống xe vừa đắm ngực, anh lặng lẽ khiêng xe đạp cô lên. Dáng anh đồ xuống Lua cao và ấm áp như một vòm me giữa mưa. Cô không biết khi nào thì mình ngồi trong lòng chiếc xe và khi nào thì mưa tạnh. Chỉ nghe lời một bài hát nào đó văng vẳng "...ai về mua lấy miệng cười, để riêng tôi mua lại mảnh đời thơ ngây thơ..." Lua búng tỉnh hoàn toàn, cô tự nhủ thầm "Chúa ơi, mày yếu đuối quá nghe Gái". Cô quay hết thân người nói lớn:

- Anh vừa hát đó phải không?

Mưa tạnh từ lúc nào, Sài Gòn mau mưa mau nắng, con người mau giận mau quên. Cũng như anh chàng đạp xích lô nghệ sĩ kia, anh ta không để ý tới lời hỏi thăm của một cô gái tuyệt vời là Tiểu Muội, anh ta vẫn nghe ngao hát "Nàng về có nhớ nhớ ta chăng, ta về về ta nhớ hàm răng cô nàng cười". Lua hoảng hốt tự hỏi lại mình: "Mình đã cười với anh ta từ lúc nào, lúc khóc chăng, vậy thì trật lất, anh chàng chỉ giỏi tưởng tượng". Nhưng mặc kệ anh ta và cái nghề khốn khổ hay bị thối phạt của anh ta, vấn đề là bản nhạc, một bản nhạc mà Lua chưa được nghe bao giờ. Cô nói thật to như gào lên khiến anh chàng im bật:

- Anh hát nhạc của ông nào vậy?

Anh ta cười hì hì:

- Nhạc tiền chiến đó cô bé.

- Em không bao giờ nghe.

- Nhạc "nội bộ" mà cô. Buồn buồn hát cho đỡ nhớ.

Lua thấy vui vui trước câu trả lời ngộ nghĩnh, cô gái tò mò:

- Lời dễ thương quá.

- Ừ.

Anh chàng rung đùi thú vị.

- Cô bé nhận xét khéo ghê, khi tâm hồn nhạc sĩ như một tờ giấy trắng thì bài hát tất nhiên sẽ có lời dễ thương. Để tôi hát lại cho cô bé nghe nhé.

Thế là sự lạ lùng đã xảy ra, một chiếc xe xích lô như mọi chiếc xích lô khác đang lăn trên đường phố, có khác là người tài xế kiêm thêm nghề ca sĩ và có khách ngồi xe là một tín đồ âm nhạc thực thụ. Không ai trong hai người muốn chấm dứt trò chơi trẻ con này, có điều sắp đến đường Hồ Biểu Chánh, có nghĩa là sắp đến nhà Lua.

Đã nói trước là Thượng Đế cố tình sắp xếp một ngày không may mắn cho Tiểu Muội. Ngài tiếp tục một nước đi cắc cớ cuối cùng. Chiếc xích lô vừa quẹo qua con đường nhỏ thì một chiếc xe nhào đến ép chặt vào lề, vũng nước dơ nằm phục kích từ trước bắn ướt Lua và anh chàng đạp xe. Trong sự bất hạnh của kẻ yếu, gã tài xế xe hơi cười thích thú.

- Áo dài người đẹp nhiều màu ghê, kỷ niệm gặp nhau lần đầu nghe.

Hắn chưa kịp rõ ga bẻ tay lái để biến mất thì nhanh như chớp, một bàn tay thép nguội đã nắm lấy cổ áo hắn, tay kia mở chốt cửa trước lôi hắn ra khỏi xe. Lụa không biết bằng cách nào, anh chàng xích lô đã hành động như một phù thủy chính hiệu, phù thủy thật chứ không phải biệt danh đặt cho Len đâu. Anh ta thực hiện cùng một lúc bốn động tác: ghì thắng xe cho cô khỏi té, nhảy xuống lao về chiếc xe hơi, nắm cổ áo kẻ khiêu khích, mở toang cửa. Chắc dân trình sát đặt công gì đây mà- Giả dạng thường dân để biết tâm tình mọi người chắc. Thảo nào kiến thức rộng mà lại hát hay nữa. Cô mới suy nghĩ đến đó thì gã tài xế đã ăn liền hai cái tát.

- Mày không phải là Chúa, nên tao tát mày đủ cả hai bên.

Gã tài xế chỉ biết cúi gằm mặt, đưa tay lên đỡ, nhưng anh không đánh nữa, anh buông một câu chửi thề độc địa. Hãy coi tên công tử: hắn ăn mặc như đi nhảy đầm, hắn làm Lụa lợm giọng nhớ đến người đàn ông tên Tám, chắc cũng là một thứ văn phòng gì đây. Chợt có tiếng hét trong xe hơi như cầu cứu:

- Lụa ơi, mày quên tao rồi hả, Nhưng đây, mày can giùm mấy ảnh, anh tao điên rồ lắm, ảnh không biết mặt mày.

Chúa ơi, hóa ra là xe hơi của Công Chúa, Công Chúa Nhưng kẻ thù của Phù Thủy Len. Hóa ra gã tài xế đom đánh kia là anh trai của nó, đến nước này thì không còn gì để nói. Lụa kéo tay người hùng ca sĩ của mình về trước khi mọi người trong hẻm lục đục kéo ra.

- Thôi bỏ qua đi anh, xe xưa bạn em mà.

- Ừ, bỏ qua vì cô bé đó.

Giọng anh dịu dàng và trầm hẳn xuống, khác với lúc rít lên như con thú nhảy bổ vào đối phương. Anh chàng phui tay như phui một cái gì dơ bẩn. họ lại leo lên xe. Một số người hiếu kỳ bu quanh xe hơi, hình như họ giờ nắm đám đe dọa gã tài xế anh trai của Nhưng, toàn là dân đập xích lô với nhau cả, họ đoàn kết như ruột thịt khi xảy ra biến cố với đồng nghiệp, chỉ trừ lúc giành khách. Đời mà.

- Đòi mà!

Anh chành buông một câu cụt ngủn khi khiêng chiếc xe đạp cô xuống. Nhưng Lụa chưa xuống ngay, cô còn thắc mắc một điều không giải thích được.

- Anh là “công an” phải không?

- Bậy quá tôi bị mấy ông thanh tra Catani phạt hoài.

- Vậy sao anh có “võ”?

- Đó đâu phải là võ, đó là ý chí, con người ta thiếu ý chí thì không thể hành động thành công được.

- Anh không sợ nhà giàu sao, họ đầy thế lực...

- Tôi chỉ sợ các cô gái nghèo, một đứa con gái đẹp mà dắt theo một chiếc xe Cub hoặc cười rú lên trên một chiếc xe hơi thì khác gì một con búp- bê vô hồn.

Lụa nghe anh nói một cách cay đắng, nẩy những lời này đến tai Nhung? Còn Len ư? Nó có thể coi anh chàng là thần tượng. Cô bỗng cảm thấy anh bí mật quá, cô không muốn chia tay sớm thế.

- Anh có tin sự thơ mộng tồn tại trên đời này không?

Cô tự trách mình đã hỏi một câu cực kỳ lãng xẹt, nhưng kìa, anh chàng đột ngột lặng im, có thể một phút, có thể sáu mươi giây, có thể... cho đến khi anh đặt tay nhẹ nhàng lên mái tóc cô, mái tóc bị lấm nước dơ của chiếc xe hơi người bạn học. Anh nói:

- Cô bé tên gì vậy?

- Em là... Tiểu Muội.

Trời đất, Lụa lại tự trách mình đã trả lời một câu Hồ Quảng hết sức, nhưng kìa, sao anh nghiêm nghị đến thế.

- Tiểu Muội có nghĩa là gì vậy cô bé, có phải bà lão đang băng qua đường có một thời như cô bé hay không? Hãy nhìn ông cụ đang dìu bà lão đi, đừng thất mắ về tuổi tác của hai chiếc gậy, lắng nghe ông cụ nói “bà nó ơi, dịu dàng lên chứ mụ”, dịu dần lên chứ mụ, câu đó theo tôi chữ “mụ” ở đây đích thị là Tiểu Muội chứ còn gì phải bàn.

Anh ta tát nhẹ vào má Lụa.

- Đồng ý không em? Mặc cho Lụa tròn xoe mắt, anh phóng người lên yên xe. Phải kêu anh chàng bằng tên nào đây? Lụa gọi vói theo, anh lại càng chẳng quan tâm đến tên thật cô nữa.

- Anh cho em biết tên chứ?

- Vương!

Câu trả lời gọn lỏn, cụt ngắn như một dấu chấm. Tên cực đẹp nhưng người thì cực... kỳ.

CHƯƠNG 2

MỘT NGÀY CỦA CÔNG CHÚA

Nhung ngả lưng trên tấm nệm dày khoảng ba tấc là ít, nàng duỗi hết tuổi mười bảy của mình trên những tiện nghi thừa thãi dành cho một cô gái được cung chiều. Trong phòng bày biện vừa sang trọng vừa trang nhã. Hai bức tranh treo tường sao lại kiệt tác của hai danh họa Leona de Vinci và Van Gogh. Bức tranh vẽ một phụ nữ cười hết sức bí hiểm và bức tranh vẽ một người đàn ông tự cắt lỗ tai mình. Phía đầu giường nằm là một bình hoa bằng thủy tinh loại đắt tiền, chỉ cắm một loại hoa duy nhất nàng yêu thích: Hoa huệ trắng. Chiếc đàn dương cầm nằm ở một góc sát bàn học nơi Nhung có thể trở tài nghệ điệu luyện của mình qua những ngón tay ngà lướt phím, nếu nàng cảm thấy sách vở quá chán nản. Rồi bồn tắm nước nóng nước lạnh. Rồi gương lược. Rồi tủ cầm lai treo quần áo. Rồi...nàng thở dài.

Nhung quá mệt mỏi trong mùa hè này, nàng dự định thi vào trường Nhạc nhưng quyền lực của gia đình dặn rằng hãy cứ việc nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi đối với con gái cung một tổng giám đốc là đi du lịch khắp nơi cho khuây khỏa đầu óc và cho biết. Biết được vị trí của mình trong xã hội và biết mình sinh ra là lá ngọc cành vàng. Phải vậy không Nhung? Như bây giờ nàng đang duỗi dài cơ thể trên một chiếc giường nệm dày ba tấc là ít ở Vũng Tàu, trong phòng riêng ngôi biệt thự nghỉ mát của gia đình nàng, tự biết mình trông rỗng, cô độc, nhớ bạn bè và thèm ăn những trái ổi chuyền tay trong lớp học. Mùi hoa huệ thơm ngát, lý do gì Nhung yêu nó, không thể giải thích được, nàng đã ghiền mùi thơm của hoa huệ trắng từ nhỏ khi đi ngang qua các nhà thờ, cho dù gia đình nàng theo đạo Phật. Phải chăng huệ trắng là từ bi như Đức Mẹ, quyến rũ chất tình khiết trẻ thơ trong tâm hồn nàng, hoa huệ làm dịu lòng bao nhiêu thì hai bức tranh treo tường lại làm nàng bức mình bấy nhiêu. Hỡi Mona Lisa, bà không thể có thái độ rõ ràng hơn được sao, hoặc cười hoặc không cười, và hỡi ông họa sĩ bậc thầy Van Gogh kia, tại sao ông lại cố tình hành hạ mình như thế?

Làm sao Nhung biết tường tận ý nghĩa thiên hạ được, bởi vì nàng là Công chúa. Công chúa thì không bao giờ đói bánh mì và sữa, nàng chỉ đói truyện cô tích mà thôi. Cha mẹ và các ông anh chẳng qua là Bảy Chú Lùn có nhiệm vụ bảo vệ săn sóc nàng, còn anh chàng Hoàng tử ở đâu vậy? Nay cô Phù Thủy Len hung dữ của tôi ơi, cô đang ở đâu, hãy đến cho tôi một trái táo tẩm thuốc độc để tôi nằm mơ đợi chàng. Tôi tồn tại nhờ sự huyền diệu. Thử hỏi không có sự huyền diệu thì cuộc đời này đáng chán biết chừng nào.

Có tiếng gõ cửa phòng. Không chờ Nhung ra mở, cánh cửa đã tự động hé ra. Một người phụ nữ đầy uy lực bước vào, chỉ có mẹ mới gan như vậy. Bà quý tộc

do một ngôi sao nào đó chiếu mạng hay vì là vợ một ông tổng giám đốc, chỉ có trời mới biết. Riêng bà biết bà là gì.

- Nhưng ời, thay đồ tắm biển con. Biển đẹp lắm, ít sóng và không có cò đen.
- Thôi mà mẹ, cho con nghỉ một chút đi, con lại thích nhiều sóng hơn.

Người đàn bà vẫn ngọt ngào:

- Ôi! Công chúa của mẹ, chắc con còn giận thằng anh con chứ gì?

Nhưng quay đầu úp mặt xuống gối.

- Hơi đâu mà căm thù ảnh, con đâu lạ gì tính anh Hai, ảnh chỉ biết có tiền.

Nàng xoà năm ngón tay ra.

- Ngón cái là đô- la, ngón trỏ là xe hơi, ngón giữa là các cô gái, ngón áp út là nhảy nhót, nhưng còn ngón út thì coi chừng. Nó sẽ phản lại ảnh. Mẹ cứ nói con là ngón út của anh đó.

Người đàn bà bắt đầu thấy khó chịu.

- Mẹ cho rằng tuy nó có lỗi khi ép xe bạn gái con, nhưng rõ ràng nó đâu biết mặt con Tư Lua nào đó, còn thằng đập xích lô gốc gác cỡ nào mà lên mặt làm anh hùng, cha con nói đám bình dân bây giờ lộn xộn lắm, tui nó hay yêu sách này nọ liên tục, thằng xích lô này thuộc loại tầng lớp đó chứ sao?

Đến lượt Nhung khó chịu, nàng bịt hai vành tai lại.

- Con khuyên mẹ xuống tắm trước đi, biết vậy chẳng thêm kể cho mẹ nghe chuyện hư đồn của anh Hai, lát nữa con sẽ xuống.

Người đàn bà ngần ngừ, bà thương Nhung biết chừng nào, nhưng rõ ràng cha mẹ sinh con trời sinh tính, nó muốn tách lìa khỏi bà, đâu có được, uống nước phải nhớ nguồn nghe Công chúa, bà ngồi xuống giường hôn lên trán con.

- Thì mẹ chịu con đây, mẹ và các anh con tắm biển trước, chịu không? Con nhớ ghé bãi riêng của gia đình mình nghe, độc quyền của cha con đó.

Nhung ậm ừ để người đàn bà không nói nữa. Nàng cười buồn bã khi thấy mẹ mình đóng cửa lại. Bãi tắm mà cũng độc quyền ư, cho dù chỉ là một góc Vũng Tàu? Trời Phật ạ, làm gì mà vương tước đến thế, điều đó chỉ càng làm nàng bị bạn bè xa lánh hơn.

Nhung mở toang cửa sổ và nằm suốt bốn tiếng ngó buổi chiều. Trong vòng bốn tiếng núi đá đang xanh bỗng tím sẫm lại. Gió lùa vào khoảng không lồng lộng chẳng bức vách nhân tạo nào ngăn được. Tiếng gió rít lên như tiếng nói, hanh khô, sắc gọn, rất bóng. Vũng Tàu không phải là bãi biển đẹp trong tâm hồn Nhung, dấu cho dân thành phố xuống đây như đi hội chợ, dù hoa đủ màu, ghé nằm đủ sắc. Bởi Vũng Tàu có vẻ đô thị quá, nó như một bãi biển nằm giữa trung tâm Sài Gòn. Chẳng phải vậy sao, cũng những khuôn mặt phì nhiêu vì mỡ

ấy, cũng xe cộ băng xanh băng trắng ấy, cũng những lon bia sủi bọt, cái nhìn dục vọng đỏ gay, chỉ khác với thành phố là ở đây thoải mái cởi áo quần ra, còn ở Sài Gòn thì liệu hồn: phạt vì cảnh ngay đây.

Một luồng không khí mát tràn đến, sắp mưa phải không, sao trái tim Nhung toàn hơi nước? Hẳn là mưa đến nơi rồi. Nếu có mưa thì mình tắm, Nhung tươi hân lên và rời khỏi giường. Nàng chọn bộ áo tắm màu đen lạ mắt.

Ra đến trước ngoài bãi, nàng mới biết mình đại đột. Nước da Nhung trắng như bông, thân thể nhún nhảy trong động tác chạy như một con sơn dương đang khiêu vũ, đôi vú mới lớn đã qua rồi cái thời kỳ “quả cau nho nhỏ, cái vỏ vân vân” để biến thành sự sống tròn trịa toàn con người nàng toát ra sự mời mọc. Chỉ trừ đôi mắt, đôi mắt trong veo cổ tích lạc lõng trong cái đáng của một cô đào xin- nê.

Công chúa băng mình xuống bãi tắm riêng biệt quen thuộc, ở đó cả gia đình nàng đang nằm dài phơi nắng trên những chiếc ghế xếp trang trí đầy hoa văn.

- Cuối cùng con gái mình cũng nhập cuộc.

Người đàn bà dúi đầu vào một người đàn ông trung niên nói nhỏ, họ có vẻ hài lòng. Tiếng của một thanh niên:

- Con bạn mày khá thật, Nhung ơi.

Công chúa bĩu môi không thèm trả lời gã thanh niên từng bị ăn hai cái tát bất ngờ, nàng lao mình vào nước mặn, nước mặn như nước mắt nàng tiên cá, nơi có thể làm cho nàng quên đi những phiền toái tầm thường. Nhung bơi càng lúc càng xa, bởi vì mưa không rót như nàng dự tính, nàng quyết định làm cho thân thể mình thật lạnh thay cho những giọt mưa. Bạch Tuyết ngày xưa đâu có được tự do bơi ngoài biển, Công chúa suốt đời chỉ ngủ trong rừng. Trong rừng dễ có ma lắm nếu thiếu một chàng Hoàng tử. Nhưng cũng dễ gặp cá mập ở biển lắm nếu thiếu một người che chở. Ai vậy hỡi ông trời xa lắc? Tôi đang bơi như con bướm đây sau khi tôi bơi như con ếch như con rắn, tôi bơi ba kiểu để trở thành con người quý tộc. Tôi sẽ không bơi ngựa ở biển vì như thế xấu lắm, con gái chỉ có thể khoe nhan sắc mình cho một người con trai duy nhất, mười bảy tuổi tôi chưa hình dung được chàng Adam đời mình, tôi còn phải thi vào trường Nhạc nữa ông trời ạ.

Nhung lặn một hơi vào bờ, nàng rất ngạc nhiên khi gặp một thanh niên lạ hoắc đang ung dung ngồi chơi đàn giữa vòng vây gia đình mình. Một bài hát lời Việt qua giọng trầm ấm áp của anh ta, nhưng nàng biết chắc đó là bài Serenata của Toricelli “lắng trầm tiếng chiều ngân, nhạc dặt dìu ái ân...”

Khoác chiếc khăn lông trắng vào người cho đỡ trần trụi, Nhung gieo mình xuống chiếc ghế dựa, khoảng cách từ ghế đến gia đình nàng chừng mười thước. Nàng muốn tận hưởng buổi chiều ở biển thật yên tĩnh. Nhưng biển không cho nàng yên, biển rắc nhạc vào tâm hồn nàng. Hết sóng, rồi gió, rồi tiếng guitar. Khúc hoà âm tuyệt đẹp. Vì ở dưới chiều gió nên dù không muốn nghe, tiếng hát anh chàng lạ hoắc vẫn vọng đến “đã quên hết sầu chưa, tình này là gió mưa, người ơi...”. Tiếng hát chấm dứt và anh ta đứng dậy tiến về phía Nhung trong ánh mắt đồng ý của mẹ nàng. Giọng nói của anh ta hơi khàn, anh chàng có lẽ đã uống nhiều rượu.

- Tại sao cô ghét tôi?

- Tôi không nghĩ gì hết?

Thấy bên cạnh còn chiếc ghế trống. Nhung tỏ thái độ lịch sự.

- Mời anh ngồi.

- Cảm ơn cô.

Chàng trai ngồi xuống.

- Tôi là bạn học của anh Hai cô, tôi tên là Đế.

- Cái gì? Anh tên Đế à?

Nhung cười ngật nghễ:

- Thảo nào miệng anh toàn mùi rượu.

Đúng lúc đó, ba thanh niên bước qua, họ đều là anh trai Nhung, họ vỗ vai người bạn học cũ.

- Nguyễn Hoàng Đế là một nhạc sĩ nổi tiếng, em chưa nghe bao giờ sao?

Mặt người nhạc sĩ đỏ ửng, anh ta ấp úng:

- Xin các bạn đừng giới thiệu tôi như vậy.

Vô ích, người anh lớn nhất, kẻ đơm dăng nhất trong ba người anh, kẻ suýt gây tai nạn cho Lụa như được bắt trớn, hấn huyền thuyên:

- Đế là thằng bạn đa tài của tui tao, sáng tác nhạc, tự hát và biểu diễn, chơi được đủ loại nhạc cụ, rất hợp với năng khiếu Piano của mày. Chưa đủ, còn độc thân và có một gia tài khổng lồ do bà nội để lại. Đúng không Nguyễn Hoàng Đế?

Tội nghiệp chàng bạn học bắt đắc dĩ, chàng co rúm như con tôm trước cuộc tấn công sỗ sàng và chớp nhoáng này. Cũng may cuộc chiến tranh thực dụng bằng ngôn ngữ đã chấm dứt.

- Thôi anh Hai, anh Ba, anh Tư về trước, em nói chuyện với bạn anh xem sao, hấn đang cô đơn vì biển đấy.

“Ừ, các anh cứ hết đi” Nhưng định hét lên như vậy nhưng nàng dần xuống được. Hãy liếc về cha mẹ nàng, họ đang dụi đầu vào nhau, họ đang biểu diễn một quan điểm ngoại giao đầy tình tế hãy làm quen với chàng nhạc sĩ lừng danh này đi, người lớn đã nghiên cứu rồi, không thể nào trật được, có tài có tiền có khuôn mặt hiền từ một cách khả ái, không bao giờ lơ đãu, lý lịch cha mẹ đã nắm, đường tiến thân có đồ thị rõ ràng, hãy can đảm lên con gái cưng.

Được rồi, Nhưng sẽ can đảm ngay, nàng nói:

- Tôi có nghe một số bài hát của anh, cũng tạm được.
- Đó là do tôi viết trong lúc chưa quá chén.

A, anh chàng cũng khá lém lỉnh, khác hẳn bộ mặt đưa đám lúc nãy, ít ra phải có chút nam tính chứ.

- Anh đi đến đây bằng gì, đi từ lúc nào, có sao lại là bạn đám anh đáng ghét của tôi, cha mẹ tôi có sao biết anh, và anh muốn gì khi định làm quen với tôi?

Đế tuyệt vọng đứng dậy, chàng lặng lẽ trở lại chỗ xuất phát, có lẽ định xin lỗi cha mẹ Nhưng chẳng, ồ không, chàng cầm lấy cây guitare và ngồi bệt xuống cát, gần như bên cạnh Nhung. Sự trả lời được cất lên không bằng cái lưỡi mà bằng nhạc. Âm nhạc bao vây người con gái giữa biển, lúc bi thiết lúc nồng nàn, âm nhạc đọc được hết những âm mưu ngổ nghịch của Nhung, những mơ ước mới lớn và phác thảo chân dung chàng Hoàng tử của nàng Bạch Tuyết. Nhung mở lớn hai mắt, những giọt lệ xúc động muốn ứa ra, không, không phải anh là Hoàng tử của tôi, dù anh hiểu tôi đến tận cùng như vậy, anh xa lạ với lối sống gia đình tôi hoàn toàn, nhưng anh vẫn có thể đùa và thân mật với nó, anh như một nhà tiên tri nhưng không như một Hoàng tử, anh thiếu một con ngựa, một bó cung tên, một thanh gươm thi sĩ, anh chỉ có những cây đàn, điều đó chưa đủ để đánh thức giấc mơ tôi.

Nhung ôm lấy mặt khi Đế vừa ngưng đàn. Những ngón tay duỗi ra rã rời tưởng có thể bật máu, chàng nói như độc thoại:

- Tôi biết mặc em từ lúc em mới sáu tuổi, rồi mười một, mười hai, mười ba... và sau đó thì quên mất. Tôi không lại nhà em nữa để đi lang thang như một tên lảng tử cô- hê- miêng, thực tế như một tên Kissinger, tham vọng như một tên Hitler chơi nhạc. Không ai ngờ được em lớn nhanh như thế. Tôi đã tự lái xe đến đây, đi trên biển một mình rồi sững sờ nhìn thấy một pho tượng Hy Lạp trôi trên biển. Tôi có quan tâm gì những tiếng kêu thân mật của những bạn cũ của tôi, tôi tự hành hạ mình bằng một bài của Toricelli muộn màng. Pho tượng đã bị sóng đẩy vào bờ và đang sống động như nữ thần trên chiếc ghế. Trời ơi, nếu tôi còn tiếp tục đến nhà em những năm sau đó, thì có lẽ hôm nay chúng ta sẽ chẳng xa lạ cùng nhau. Em hôm nay đã có những ước mơ khác, nhưng đối với tôi không hề gì, tôi quen sống bằng đam mê và bệnh hoạn, tôi không định đầu độc em đâu, bởi vì tôi không thiếu phụ nữ vây quanh mình. Nhưng họ chẳng bao giờ bóp

được trái tim tôi, chỉ riêng mình tôi bóp nó chết. Em có thể kích động tôi bóp nó chết được không, tôi chưa thể đoán trước được... Như một kẻ lên đồng sau khi xuất hồn trở về đời sống thực, Đế thờ nặng nhọc, sinh vật Pascal trong chàng mong manh quá, Nhưng cảm thấy ái ngại.

- Anh làm sao hợp với cha mẹ và anh Hai em được?

- Có thể họ xấu...

Chàng nói:

-... Nhưng đã có một thời họ tốt, hồi đó gia đình em còn nghèo, tôi chỉ cần có thể, đã có một thời tôi với anh Hai, anh Ba em gắn bó với nhau, ngay cả lúc chơi bi da và lúc uống cà phê thiếu nợ. Bây giờ gia đình em đầy quyền lực và tôi cũng đầy tiếng tăm, nhưng tôi vẫn là tôi muôn đời, tôi là tôi lúc ăn mày cũng như lúc thừa kế gia tài một bà già ích kỷ mà anh Hai em đoán là đồ sộ.

- Anh sử dụng tiền đó như thế nào?

- Thế nào ư?

Chàng móc trong túi một xấp giấy 50.000 đồng ra và định đốt nhưng Nhưng kịp ngăn lại, cái bật lửa gaz đã không làm tròn trách nhiệm của nó.

- Thế đó!

Chàng hỏi:

- Tôi có bệnh hoạn không em?

Tự nhiên Nhưng cúi đầu xuống, đây là cảm xúc xảy ra lần thứ hai sau khi nghe Đế chơi đàn. Nàng chán làm công chúa lắm rồi, tạm thời là lúc này.

- Tại sao anh không mời em đi đâu?

Chỉ chờ có vậy, Đế tiến lại cha nàng:

- Cháu xin phép đưa cô bé đi dạo thành phố, khoảng nửa tiếng thôi.

Quay qua người đàn bà, chàng trân trọng.

- Bác giữ giùm cháu cây đàn, đôi khi bác phải trở thành thiếu nữ một chút với bác trai chứ!

Người đàn ông mập béo cười ha hả, ông tự miễn xoa đầu chàng nhạc sĩ, rồi sau đó khoác vai người đàn bà, họ đi ngược lại hướng hai người tuổi trẻ, họ cần về biệt thự để xoa bóp lưng nhau.

- *E*m lại sang trọng như công chúa.

Khi hai người ngồi xuống ghế, chàng nói trước. Cái quán ăn nằm khuất sau những ngọn phi lao, ẩm cúng và kín đáo nhờ những chụp đèn lạ mắt, nhạc tương đối chọn lọc và quan trọng hơn hết là không có du đảng. Những cặp tình nhân qua một ngày hứng biển đã bắt đầu phơi sương. Đêm xuống lệ làng như sọc.

- Anh nói đúng, hồi nãy em làm con người một cách thứ dân, con người dưới đáy. Anh hiểu em như một đứa bạn gái em.

- Cô ấy tên gì?

- Lua.

- Còn em?

- Nhung.

Chàng xoa tay.

- Nhung và Lua, các loại vải đắt tiền.

- Không, bạn em rất nghèo.

Để không nói gì nữa, chàng im lặng, chàng muốn được làm tri âm của Nhung đêm nay, chàng sẽ ngồi im lặng như vậy mãi nếu Nhung cũng im lặng. Nhung Nhung không im lặng:

- Anh nghĩ sao về Vũng Tàu?

- Tôi không ưa nó, tôi chỉ ưa biển mà là biển không có người. Biển Duyên Hải chẳng hạn, nó như một cô gái trinh bạch, còn Vũng Tàu bị tha hoá như một mụ nạ dòng. Em hiểu nạ dòng là gì không, là người đàn bà ái tình sành sỏi, nó đón đủ loại đàn ông vào lòng. Hư quá. Cũng may còn có em, tôi nói thật, tôi cầu cứu đến biển trong một phút yếu lòng ở Sài Gòn. Ai ngờ cái bãi biển ô hợp lại tặng một nàng thánh nữ cho tôi. Tôi nói có quá lời không?

Nhung bình tĩnh, nàng đã qua cơn choáng váng đột ngột.

- Anh không nói quá lời bởi vì anh đang quá chén, phải chưa?

Lần này thì Đế cười, chàng cũng đã qua cơn mặc cảm thất bại của kẻ đi chinh phục. Như sức nhớ điều gì, chàng lục soát trong túi áo.

- Hãy cầm lấy tấm giấy này, tôi muốn gặp lại em qua một người bạn trai độc đáo.

- Cái gì vậy?

Nhung đưa mắt nhìn qua nội dung. Một hàng chữ vồn vện “Tao sẽ đọc thơ ở nhà văn hoá, quyết định này đối với tao rất bất ngờ. Nhớ đến, Vũ Vương”. Phía dưới là ngày, giờ và một ký hiệu gì coi bụi đời hết sức. Nhung đưa mảnh giấy lại cho người nhạc sĩ.

- Em giữ làm gì bút tích của bạn anh. Em sẽ ghi ngày, giờ và nhận lời đến.

Để hoan hỉ ra mặt, chàng bộc lộ tất cả niềm vui của mình.

- Cảm ơn em vô cùng, em biết không, đây là một nhà thơ cực kỳ giang hồ.
- Có giang hồ giống cây đàn của anh không?

Để cau mặt.

- Em đã hiểu sai về bạn anh, nó “đàn ông” hơn anh nhiều, muốn là làm, làm không được thì làm lại, không công danh, không địa vị, không tham vọng, nó muốn và nó đau đớn.

- Anh cũng gần như vậy.

- Khác chứ, anh có tiền, còn nó chỉ có đời. Hai cái chưa biết cái nào thắng. Nhưng anh và nó đều thiếu một thứ là... tình nhân loại.

- Được rồi, em sẽ đến.

Nhưng nói lúc nàng đứng lên.

Họ chia tay ngay trước cửa ngôi biệt thự, cây đàn của chàng nhạc sĩ đã bị bỏ quên như lời của một bài hát. Chàng thì thầm:

- Anh chính là Chú Lùn.

Nhưng như muốn ngắt xiu, không lẽ những gì đùa nghịch bằng tưởng tượng giữa nàng và Len đã trở thành sự thật sao, phải một lúc lâu lắm nàng mới nói được, nàng nói như rên rỉ:

- Đừng đùa với em. Nguyễn Hoàng Đế, anh cao lớn như vậy mà...

- Không, anh không đùa, anh còn hai người bạn trai nữa, Thi sĩ là một, Hoàng tử là hai, tụi nó đều cao một mét tám mươi, tụi nó đều gọi anh là Chú Lùn.

- Trời ơi!

Thi sĩ thì chắc là Vũ Vương rồi, còn Hoàng tử, gã là ai vậy?

Chú Lùn bóp chặt bàn tay nàng rồi biến mất trong bóng tối. Nỗi nghi ngờ của Nhung chưa có dịp chấm dứt. Nàng định bước vào phòng riêng thì bị tò mò bởi một giọng đàn ông lạ, một giọng của một kẻ lớn tuổi mà có vẻ quen thuộc.

- Tôi định nói với anh chuyện này anh Bảy!

Đúng là tiếng chú Tám, Nhung suýt reo lên và tự bịt miệng mình lại.

- Chuyện làm ăn ra sao chú Tám?

Tiếng của cha nàng:

- Tao chỉ có mỗi mày là ruột thịt, nhưng tao không yên tâm chút nào. Cái chi nhánh du lịch tao giao cho chú mày làm ăn ra sao?

- Thì tôi định nói với anh mà anh cứ ngắt lời, tôi sẽ phát triển nó thêm ở Đà Lạt, tôi xuống Vũng Tàu gặp anh là vì vậy.

Giọng người đàn ông tên Tám nhỏ dần:

- Tôi mới tuyển hai nhân viên nữ “chiến” lắm. Đứa hai mươi đứa mười bảy.

- Nữa, cũng cái tật đó. Bỏ bớt đi chú Tám, nếu chú còn muốn kinh doanh.

- Thì kinh doanh là phải vậy chứ sao anh Bảy, một đứa rất bảnh chỉ bằng tuổi con Nhung nhà này, nó có vẻ bắt cần đời.

- Ai lại sử dụng đứa bắt cần đời.

- Bảy, nó có học lại giỏi sinh ngữ tên là Leng Keng gì đó, tôi chỉ tiếc cái con bé kia...

- Cái gì nữa, tuyển đủ hai cô mà.

- Ủ, nhưng cái con bé mặc áo dài trắng bỏ về còn hay hơn nữa, nó như Claudia Cardinal...

Tiếng cha Nhung cười phá lên:

- Đồ thứ già mất nết, ngủ đi, sớm mai bàn.

N Nhung chặn trái tim mình cho bớt đập. Tại sao có một cô bé nào tên Leng Keng gì đó phải đi xin việc? Còn lâu Phù Thủy mới giờ đến trò này, nhưng biết đâu đó, Phù Thủy có bao giờ ghé thăm nhà cô đâu, thôi đừng nghĩ bậy bạ nữa. Nhung ơi, chắc là một sự trùng tên ngẫu nhiên, giờ này hẳn Phù Thủy đang phóng Cub như bay trên đường phố, đừng tìm kiếm người mơ vô vọng nữa. Chú Lùn của nhà người đang ở trong giấc mơ ta đêm nay. Và Công chúa ngủ dễ dàng như một đứa trẻ con no sữa, nàng mơ thấy mình là một cành hoa huệ trắng muốt.

CHƯƠNG 3

MỘT NGÀY CỦA NĂM NGƯỜI

Công chúa tỉnh giấc lúc đồng hồ điểm sáu giờ chiều. Nàng đã ngủ như chết. Đúng một tuần từ hôm ở Vũng Tàu về nàng luôn luôn thêm ngủ. Có phải khi ngủ nhiều con người ta thường dễ nằm mơ hay không? Người đánh thức cơn mê ngủ của Bạch Tuyết lại chính là Chú Lùn, nói đúng ra là cái hện của chú, chứ Hoàng Tử thì chẳng hề làm nàng bận tâm, anh ta chưa lộ mặt. Bữa nay thứ bảy ở Nhà Văn Hoá thành phố có một đêm thơ của thi sĩ Vũ Vương nào đó, mặc kệ anh ta, điều Công Chúa cần thiết là gặp lại Chú Lùn. Nhạc sĩ Đế đã hứa là sẽ đón nàng ở cửa trước giờ khai mạc nửa tiếng kia mà, nàng vốn quen với sự được hộ tống ngay từ trong gia đình. Cuộc đời nàng sinh ra vốn không phải được ưu thế như vậy sao?

Nhưng chọn một bộ y phục quen thuộc với mắt nàng, nhưng ít khi trình diễn trước mọi người, bộ đồ đầm của công chúa Bạch Tuyết gồm hai màu trắng và đỏ. Nàng kiêu hãnh soi gương để nhận ra mình tuyệt đẹp. “Rủ Lụa đi cho biết”, một ý nghĩ bất chợt xuất hiện, mà biết ai vậy hỡi cô nương: Chú Lùn hay Thi Sĩ? Lụa ơi, hồn ai nấy giữ nghe cung.

Con đường đến nhà Lụa phải đi qua ít nhất một trăm cây me, Lụa tắm mát trong biết bao là thiên nhiên thơ mộng, sao cô vẫn cứ không chịu hài lòng về mình. Cô khó hiểu như một sơn nữ.

Nhưng dừng chiếc Cub: ở đầu hẻm, nàng dắt xe giữa những tiếng reo trầm trồ của bọn trẻ con. Trẻ con ga lăng và thông minh hơn người lớn.

- Giống công chúa Bạch Tuyết quá Tèo ơi!
- Ồ, phim “Người đẹp ngủ trong rừng” đó Tí
- Cô ơi, cô tìm ai vậy?
- Ồ xóm mình cũng có công chúa Lọ Lem nghe, chị Lụa đó.

Nhưng thấy thương đám trẻ con này quá chừng, nàng không sợ sự lam lũ của chúng, đã lâu nàng không ghé vào nhà Lụa, còn nhà Len thì không bao giờ, địa chỉ họ là trường lớp, công thức của gia đình Nhung toán học như thế nếu như bữa nay không phải do lời mời của nhạc sĩ phú ông Nguyễn Hoàng Đế, người chinh phục tâm hồn thực dụng của cha mẹ Nhung. Thì để gì nàng được ra khỏi nhà.

- Các em chỉ dìu chị nhà chị Lụa đi?

Những cái răng sún reo lên:

- Biết ngay mà!

- Chị đi theo em.

Trí nhớ của Nhung khôi phục dần dần khi bắt gặp cây mận. Khỏi chờ hỏi thăm ai, Lua xông ra ôm Nhung như một trái mận hương từ trên cây rơi xuống.

- Trời đất, gió nào thổi Công Chúa đến đây?

- Rõng đến thăm Rõng được không?

Nhung cong môi thay cho nụ cười răng khềnh. Hai cô gái kéo nhau vào nhà. Đám trẻ con bu quanh chiếc Cub. Mấy đứa lên mặt đàn anh.

- Đố mày đòi thứ mấy?

- Ôi, mô- đen “thất kinh” mà Tèo.

- Ê, coi chừng nắp xăng biến mất nghe.

Một đứa trưởng thành nhất trong bọn nói:

- Lát nữa tụi bay coi chị Lua với cô áo đầm cô nào đẹp hơn...

Đám trẻ con tản đi nhanh như khi chúng bu lại. Chúng như đàn kiến bị vỡ tổ vì một cây nhang chọc vào. Cây nhang có khuôn mặt một người đàn bà đứng tuổi, tóc muối tiêu, má chị Lua của chúng. Bà cũng vừa mới gánh nồi bún riêu về, nồi bún riêu đã tiêu thụ đến nỗi không còn gì để bàn cãi nữa.

- Ủa, con đến chơi hả Nhung, tiếc quá, hết gì cho các con ăn rồi.

Nhung cúi đầu chào bà, trong chớp nhoáng nàng thấy nếu mẹ mình chỉ bằng phân nửa trái tim người phụ nữ này thì nàng đỡ quạnh hiu biết mấy.

- Dạ, con đến rủ Lua đi nghe thơ.

- Lạ Chúa, thơ còn được người ta nghe ư?

Bà vừa xếp quang gánh vừa lắc đầu:

- Bác tưởng chỉ thời bác sống người ta mới mê thơ chứ!

Nhung có cảm giác như mình nói dối, nàng đỏ mặt.

- Dạ, tụi con cũng thích.

Không rào trước đón sau, bà nói ngay:

- Lua à, con sửa soạn đi chơi với Nhung đi, má thu xếp nhà cửa được rồi.

- Kìa má, đợi con uống trà với bạn đã.

N Nhung cầm ly nước trà thơm ngát mà uống không đành, bạn nàng đang loay hoay bên những chồng chén bát, nhìn sự dằng co công việc giữa má và Lua, nàng tự nhiên tủi thân. Nàng liếc nhìn đồng hồ đeo tay: đã sáu giờ rồi. Lúc này Chú Lùn đang đứng ở đâu?

Lua bước xuống gác trong chiếc áo dài trắng tinh khiết, không còn vết tích gì về kỷ niệm chuyen xích lô hôm đó, cô độ lượng và tha thứ cho anh Hai của

Nhưng như số tuổi mười bảy của mình. Kéo vạt áo dài khép nép ôm Nhung sau yên xe. Lựa Á Đông thuần khiết như sen bên cạnh Nhung Tây Phương thù mị như huệ trong bình cấm.

Xe vừa dừng lại thì đã có người đứng ra nghinh đón, không phải một người mà cả bảy, còn Nguyễn Hoàng Đế, chàng ở đâu?

- Chào hai người đẹp.
- Tụi anh chờ các em đã lâu.
- Trước lạ sau quen đừng sợ gì cả, tụi anh cũng đi nghe đọc thơ đây.
- Nhập với bạn gái anh cho vui các em.
- Đêm nay các em là bà hoàng, không có tên thi sĩ nào dám tán tỉnh đâu...

N Nói chung, hai người đẹp của chúng ta bị bao vây bởi ngôn ngữ, cũng là chuyện thường tình, những người trẻ tuổi không biết giới hạn sự sàm sỡ của họ, mỹ nhân tự cô như danh tướng bao giờ lại chẳng thế. Lúc ấy mới thấy mặt mũi Đế, anh chàng nhạc sĩ xông xáo chạy lại, anh chứng tỏ ngay sự độc quyền của mình.

- Em trẻ mười lăm phút.

Hình như cảm thấy câu đó còn thiếu, chàng bồi tiếp:

- Em và bạn em trẻ mười lăm phút, anh đứng dựa gốc me đứng chín trăm giây.

Nhưng bật cười vì cái láu lỉnh của Đế, nàng giới thiệu:

- Lựa, bạn gái em học cùng lớp, cô ấy rất mê thơ.

Đế đưa tay ra bắt, chàng chưa bao giờ thấy một đôi mắt búp- bê nào hoàn thiện như Lựa.

- Cô dễ vỡ lắm.

Như đã quen từ lâu, chàng thì thầm:

- Nụ cười của cô cũng làm cho người ta dễ vỡ theo.

Đột nhiên có một bàn tay nắm vai chàng kéo lại, khuôn mặt gã thanh niên đỏ gay, hấn được trang bị một bộ râu quai nón khá cô hồn.

- Đây, đừng ba hoa trước người đẹp, tụi tao đợi nàng trước đây.

Đế chẳng lộ vẻ gì quan tâm, chàng hất tay hấn ra.

- Đừng giỡn ông bạn, thôi, mình đi vào hội trường hai cô bé...

Nhưng hoảng sợ thực sự, nàng nắm tay Lua kéo đi trước, gã thanh niên say rượu tấn công ngay, nhưng đã bị Đế thúc chỏ vào bụng, chàng dùng một thế Judo liệng hẳn chúi nhủi, hai tên bạn của hắn không bỏ lỡ thời cơ cặp hai bên hông chàng. Lua bất giác nhớ ngay đến Vương, chàng trai kỳ diệu như trong truyện thần thoại, giá mà lúc này có mặt anh, cô kêu lên trong vòng ngực “Vương ơi!”.

Chỉ chờ có thế, Thượng Đế gõ ngay chiếc đũa thần xuống ngay tim Lua. Lập tức một chiếc xích lô thắng lại ghê rợn, người đàn ông lái xe và người đàn ông ngồi trên nệm xe nhảy xuống, họ xuất hiện như hai Gô-li-at khổng lồ. Đám thanh niên hung hãn lùi lại, Đế rảnh tay cười xòa.

- Ái chà, giờ mới chịu đến hả hai bạn?

Té ra họ quen nhau trước, Lua và Nhung cùng reo lên:

- Hoan hô phép lạ!

Chưa quan tâm đến hai cô vội, Vương chụp ngay cổ áo tên cầm đầu, gã có râu quai nón. Bạn anh cũng lẹ làng bẻ tay thẳng thanh niên mặt lưỡi cày định uy hiếp Đế lúc này. Vương hét lớn:

- Các bạn nể mặt tôi chút chớ. Muốn gì tìm thằng Vương mà chơi.

Gã râu quai nón tỉnh hẳn rượu.

- Tha cho em đi anh Vương, đêm nay là đêm của anh mà, em biết chứ, nhưng tại bạn anh muốn lấy le người đẹp trước mặt tụi em...

Vương không nén được cười, nhưng anh không được phép cười, anh bắt buộc phải nghiêm nghị, đó là luật giang hồ.

- Chú có muốn coi tôi “múa” không?

Mấy gã thanh niên run lập cập.

- Không muốn hả, vậy thì dẹp hết. Nói tụi nó tươm tất lại, bạn tôi là ai các chú biết? Nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế, đai đen nhu đạo đó!

- Trời đất, thiệt sao anh Vương?

Người thanh niên mặt lưỡi cày líu lưỡi, hẳn lạ gì tên tuổi Nguyễn Hoàng Đế, những buổi biểu diễn của chàng, hắn còn phải mua vé chợ đen.

Phản kết thúc buổi lộn xộn thuộc về kẻ khổng lồ có khuôn mặt như Alain Delone trên xích lô hồi này, anh tuyên bố:

- Thôi huề hết.

Ba hiệp sĩ thế kỷ 20 kéo nhau vào hội trường, nhưng không, họ ghé vào quán lộ thiên trước hội trường, tất nhiên Lua và Nhung cũng đi luôn. Có điều trái tim hai cô vẫn chưa hết hồi hộp. Mọi chuyện diễn ra chớp nhoáng và cũng dần xếp chớp nhoáng như xinê. Suốt một thời lãng mạn. Nhung chưa bao giờ chứng kiến những người mà tổ chức đàn ông có từ đầu đến chân như vậy, Đế nho nhã và

tỉnh táo, anh Vương thì chừng chặc như một kẻ đại ca, còn bạn anh ta thì xem tất cả giống trò hề, họ có thể khuất phục bất cứ chướng ngại nào họ gặp, cùng với ý chí, lòng can đảm, niềm tự tin của họ, tự nhiên nàng cảm thấy mình lớn lên hẳn, giá trị hẳn, còn gì hãnh diện và mang ơn cho bằng nàng Kiều Nguyệt Nga lúc chứng kiến Lục Vân Tiên dẹp tan thảo khấu.

Riêng Lua lại có suy nghĩ khác, cô linh tính biết rằng có một sự ràng buộc thiêng liêng nào đó giữa cô và chàng trai đạp xích lô bí ẩn này. Bằng chứng là lúc nào cô nguy hiểm đều có mặt anh bên cạnh, thần giao cách cảm phải không, phản xạ tiềm thức phải không, sao mà cay nghiệt quá, lúc em trằm mền nằm ngon giấc trên giường thì anh vẫn làm lủi trong cơn mưa, giữa cuộc đời phức tạp này, anh còn phải khổ sở vì chiếc xe xích lô của mình đến bao giờ nữa. Cô đã từng đặt một câu hỏi cho anh về sự thơ mộng có hay không có thật. Lúc nào anh sẽ trả lời?

- Hai ly nước cam, ba cà phê đá.

Tiếng người bạn trai của Vương vang lên, trong khi Đế nhanh chóng giới thiệu bàn tròn.

- Đây là Nhung, em gái một người bạn học cũ tôi mới làm quen ở Vũng Tàu. Lua, bạn gái Nhung. Còn tôi tên Đế, hai bạn trai tôi tên Vương và tên Bá

Chỉ cụt ngủn như vậy mà như cả một trăm năm. Lua cúi đầu cắn môi, cô không dám ngược nhìn Vương, cô biết anh đang quan sát mình, anh nhìn rất sắc và thẳng không chớp mắt, cô không chịu nổi ánh mắt đó, dù khoé môi anh có thể hóm hỉnh vài giây. Lua thấy nó toát lên mùi khinh bạc. Vương gõ một điều thuốc xuống bàn.

- Không ngờ tái ngộ cô bé.

- Dạ.

- Have you ever seen the rain?

- Dạ.

- Tiểu Muội, có bao giờ nhớ nước mưa không?

Chúa ơi, sao anh nói điều đó trước mặt Nhung, bạn em, nhưng em làm sao cản anh nói được.

- Tôi luôn luôn nhớ tới em, tôi nói thật, tôi nhớ tới chiếc áo dài trắng như sen trong bùn, bùn nhà giàu nào mà bám được.

Anh vỗ vào vai Đế.

- Xin lỗi túi tiền không đầy của mày nghe, tao đang tâm sự với Tiểu Muội.

Anh tiếp:

- Tôi không nghĩ rằng em còn nhớ tôi, sao em biết tôi là nhà thơ Vũ Vương, sự ngẫu nhiên phải không cô bé?

- Ủa.

Chính Nhung thốt ra chứ không phải Lua, nàng ngạc nhiên đến hai lần.

- Vậy ra anh là người đạp xích lô hôm đó, thảo nào... thảo nào em ngờ ngờ, anh cũng sẽ là người đọc thơ đêm nay nữa sao, vậy ra...

Nàng ghen lời. Không có gì nhục nhã bằng mình là em ruột của gã đàn ông bị ăn hai cái tát xứng đáng, chưa kể đến chuyện người bạn trai hôm nay ngồi cùng xích lô với Vũ Vương, nếu đúng như lời kể của Đế thì hẳn phải là... Hoàng Tử, có thể như thế không? Nhung hỏi thẳng thốt:

- Còn anh, có phải anh mang biệt danh là Hoàng Tử phải không?

Anh chàng cao lớn trở mặt, anh đang muốn huýt sáo ngay tức thì.

- Sao cô bé biết được, anh chẳng những là Hoàng Tử mà còn là họa sĩ nữa, anh là họa sĩ dân gian đấy, Robert Bá mà.

Nhung sững sờ chết điếng. Anh chàng trả lời như Tây và kiểu cách cũng Tây cực kỳ. Hôm nay Vương và Bá đều mặc áo thun, quần Jean bạc phếch, Bá đẹp trai như thiên thần, còn Vương thì ngổ ngáo. Họ đều phong trần hơn so với cách phục sức lịch sự của Đế. Cả ba xuất sắc theo kiểu của họ.

Vũ Vương bắt chợt lên tiếng:

- Xin lỗi Lua, để anh hỏi thăm Nhung một chút, có phải cô Nhung là cô gái ngồi trên chiếc xe hơi?

Nhung bối rối:

- Dạ, hôm đó...

- Vậy thì tôi xin lỗi đã lỡ nặng tay với anh trai cô, nhưng giả dụ bây giờ gặp lại, cô có cho phép tôi nặng tay tiếp tục?

- Anh ác quá.

Lua nín tay Vương ra dấu, nhưng anh phớt lờ.

- Vì tôi đã có ấn tượng với những kẻ nhiều của cải qua kinh nghiệm riêng, tuy nhiên chuyện đó không nói ở đây, tôi có thể quỳ dưới chân cô mà nâng từng sợi tóc rụng nhưng đừng hòng tôi đầu lụy vì sự uy hiếp của quyền thế. Nói vậy Nhung chứ nên giận. Bởi vì trước sau gì tôi cũng là người thân của cô.

Anh quàng vai Đế.

- Bạn tôi sẽ không phản đối ý kiến vừa rồi đâu.

Nhung như bị tạt một gáo nước đã bốc hơi hết. Nàng bắt đầu thấy mình đủ sức gia nhập cuộc chơi của ba người đàn ông kỳ lạ này. Không dại dột trả lời, cứ đoan trang như Công Chúa, cứ đài các một đôi khi, bởi vì đối với một kẻ nông công cuồng dâm đạp xích lô lên ngay chỗ mà hẳn sẽ biểu diễn đọc thơ trước đám đông thì không còn gì để nói nữa. Hẳn còn sợ ai kìa? Hẳn là một ông trời

mini. Này Nhung ơi, hoặc hiền lành như Tiểu Muội, hoặc bí ẩn như Phù Thủy may ra hẳn mới biết sợ. Chỗ yếu nhất của con trai là chỗ hẳn làm bộ dưng cảm nhất. Không có gì phải ngán. Nghĩ thế nên nàng chỉ mỉm cười.

Quả thật Vương chột dạ, trên đời này sao nhiều thiếu nữ giống Đức Mẹ Maria đến thế. Anh uống cạn ly cà phê đá.

- Vào được rồi, đông nghẹt người, tụi mình lên hàng ghế trước.

Để lại quày trả tiền, Vũ Vương có nhiệm vụ hướng dẫn cả nhóm. Theo sự thỏa thuận trước với ban giám đốc nhà văn hóa. Vương có quyền chọn mười khách ngồi có số ghế. Đây là một trường hợp đặc biệt vì thơ không phải là món ăn ưa thích với khán giả nhỏ tuổi bây giờ, họ đã bị đầu độc bởi quá nhiều thơ xoàng xĩnh, giả hiệu nên đâm ra chán ngấy, họ chỉ chờ đợi ở Vũ Vương, cả ban tổ chức và cả khán giả. Giai thoại về đời sống giang hồ của anh có thể chép thành một cuốn sách, tiếp xúc với một con quái vật là một điều thú vị cho hệ thần kinh nhạy cảm chứ sao, hướng hồ lại là một con quái vật làm thơ ngon lành nữa.

Số lượng người đến tham dự một đêm thơ như thế này phải nói là chuyện hiếm khi xảy ra ở một nhà văn hóa quen lối bán vé quốc doanh không ít người phải đứng nhưng họ vẫn vui vẻ, khói thuốc lá bay mù mịt, đêm thơ bắt đầu chậm đúng nửa tiếng.

Lúc đi ngang qua hàng ghế cuối, Vương bắt gặp đám thanh niên gây gổ lúc này, anh nheo nheo mắt. Đúng là “tứ hải giai huynh đệ”. Xích mích nhau vì chuyện phụ nữ càng phải nên bỏ qua. Gã râu quai nón la lớn:

- Lát đọc thơ xích lô anh Vương? Giới xích lô tụi em chịu bài đó lắm.

Những gã khác hò hét:

- Nhớ đọc thơ ve chai nghe, tôi nghe anh đọc hồi đi thanh niên xung phong lận, ở huyện Xuyên Mộc đó, nhớ không anh Vương?

- Này cha nội, bài thơ nào phổ nhạc hát rầm trời ở Duyên Hải, đừng quên nghe.

“Nghe. Nghe. Nghe...” Những câu nói kết thúc bằng chữ “nghe” lùng bùng lỗ tai Vương, anh đâu phải là ông Hứa Do kiêu ngạo đến mức đi rửa lỗ tai, trái lại anh vĩnh hết tai nghe thêm tiếng “nghe” từ một giọng con gái trong ghế ngồi nhỏ nhẹ.

- Thơ tình về ngón út nữa nghe anh?

Vương quay đầu lại, cô gái ở hàng ghế vừa bước qua không hề quen biết, sao mà ngọt ngào như Tiểu Muội của anh. Tất cả những bài thơ truyền khẩu của anh đã có đất sống, chưa cần đọc mà tự thân nó đã tồn tại, anh muốn gì nữa bây giờ?

Vũ Vương muốn gì à? Anh muốn nằm cái ghế cách ly đám đông, anh nói với Robert Bá:

- Mày hộ tống Tiểu Muội, thằng Đế ngồi cạnh Nhung, tao gặp ban tổ chức chút xíu.

Trong chớp mắt cái dáng cao lớn của Vương đã khuất sau sân khấu. Tên khổng lồ thứ hai bắt đầu lộ diện, hắn bắt chuyện với Lua.

- Em quen với thi sĩ trong trường hợp nào?

Lua cắn môi:

- Em không biết anh ấy là thi sĩ, anh ấy gặp em lúc đang đập xích lô.

- Trời ạ, nó là thi sĩ giả dạng đấy, em có coi phim “Người hầu bán giả danh chạy trốn” chưa? Cũng là nó đấy, nó từng làm hầu bàn nữa em ơi.

Ngừng một chút, Bá tiếp:

- Còn anh hơn gì nó, anh đi bán ve chai, em có nghe dân ve chai rao hàng chưa, này nhé “răng vàng, bạc vụn, tiền cũ, tiền xưa, ghế, bàn, giường, tủ, sắt vụn... bán không”. Đó, tội anh bụi đời lắm, tội anh là Donquichotte mà.

Lua ngáy thơ:

- Bán ve chai giống mấy người Tàu vô xóm em mua giấy báo phải không anh?

- Bậy.

Robert Bá nghiêm túc hẳn:

- Dân ve chai có vương quốc riêng của nó. Đứng đầu là một gã trọc đầu có biệt danh Đại Đế, Đại Đế chứ không phải thằng nhạc sĩ bạn anh đâu. Phía dưới Đại Đế là Tả Thừa Tướng và Hữu Thừa Tướng, tức là một gã chột mắt trái và một gã chột mắt phải. Chúng nó là vua của Sài Gòn. Chợ Lớn đây em ạ. Chúng thu gom hết những gì mua được mà lính tráng đem đến. Ba ông xếp mà.

- Còn anh làm chức gì?

Bá cười ha hả:

- Anh cũng có uy lắm. Anh là một trong Tứ Đại Thiên Vương, tức là một trong bốn đầu lĩnh ve chai. Tiếng trong “nghề” gọi là “lái chính”, cô bé hiểu chưa? Hoạ sĩ Khổng Thành Bá tự Robert Bá có uy như thế đó.

- Chúa ơi, anh và anh Vương giống như hiệp sĩ.

Bá khoái chí.

- Tuyệt, em thấy các hiệp sĩ đẹp trai không?

Lụa đỏ bừng hai má, cô không ngờ anh chàng táo bạo cỡ vậy, nhưng cô đã quen lối nói chuyện của họ, mà chẳng phải vậy sao, thử quan sát Không Thành Bá coi: Anh giống một hoàng tử trong truyện cổ tích, mắt nâu, mũi cao, miệng rộng, vai ngang, tướng thẳng, mặc võ phục dăm thành hoàng tử thật đấy, có điều lúc này thì hợp với một anh chàng lãng tử hơn.

- Em thấy các anh là những con người đứng đắn.

Bá cười ngất, anh thì thâm vào tai Lụa:

- Nay, tại sao Thi Sĩ kêu em bằng Tiểu Muội?

- Chuyện đó do em. Em tự đặt ra

- Em có đọc truyện Kim Dung chưa?

- Chưa, lần đầu tiên, anh Vương chỉ nói cho em về ông Phạm Duy, nhưng em cũng không nhớ...

- Vậy là được, chớ để ý lão đó, mà phải để ý lão Kim Dung. Bởi vì lão này sáng tác ra chữ Tiểu Muội.

- Thật vậy hả anh Bá?

- Ừ, hồi xưa anh mê truyện kiếm hiệp của lão lắm, anh chỉ muốn là Trương Vô Kỵ mà thôi.

Lụa nhớ ra rồi, đây là nhân vật trong một cuốn phim video có tên là Cô Gái Đồ Long, hôm đó bà Tư hàng xóm mượn về rồi bắt Lụa và má thức cả đêm để coi.

- Tại sao anh muốn làm Trương Vô Kỵ

- Để cướp của nhà giàu cho nhà nghèo, để thể thiên hành đạo, để có một số Tiểu Muội ghẹo chơi. Nhưng bây giờ anh hết thích hấn rồi.

- Anh định thần tượng ai nữa?

- Triệu Minh Quận Chúa, anh thích nàng nhất, bởi vì bạn bè gọi anh là hoàng tử mà. Hoàng tử thì phải đi đôi với Quận Chúa hoặc công chúa mới hợp.

- Vậy thì ước mơ anh thành sự thật rồi. Bạn em là Nhung Công Chúa đó.

Vừa lúc ấy, Vương quay lại hàng ghế của mình, giọng anh hơi bức bối.

- Đêm nay có thể cúp điện, lịch cắt thường kỳ ở đây.

Để thoáng về lo âu:

- Coi chừng thiên hạ sẽ bỏ về mất.

Bá cười trấn an:

- Càng hay chứ sao, mày sẽ đọc thơ theo kiểu của mày, không cần micro gì hết. Phải chấp nhận nhất chín nhì bù, tao tin mày chín nút.

- Mày nói như đánh bài.

Đế trách Bá

- Thơ là một sinh hoạt không thể thiếu ánh sáng.

- Nhưng ánh sáng nó có biết Vũ Vương là thằng nào đâu?

Vương ngắt lời hai bạn anh:

- Tại sao tụi bây có thể quên nhiệm vụ của mình kìa, hãy chứng tỏ mình là đàn ông thêm nữa trước hai cô bé đi, phần tao, phải tự đọc thơ làm gì, đập xích lô kiếm tiền phải hơn không, còn háo danh thì còn nhận hậu quả...

Không có thời gian để ba người tranh luận, tiếng cô xướng ngôn viên vang lên “ Chúng tôi xin lỗi khán giả vì đã làm mất hơn nửa tiếng chờ đợi, do số người tham dự vượt sức chứa của hội trường, do trục trặc kỹ thuật nên xin quý vị thông cảm. Chúng tôi xin mạn phép giới thiệu vài lời về nhà thơ: Thi sĩ Vũ Vương sau 1975 đã đoạt một số giải thưởng văn học, nhưng do cá tính và do cách đánh giá khác nhau, nên đến giờ này anh vẫn thất nghiệp, không hộ khẩu và hiện đập xích lô để kiếm sống. Chúng tôi được biết chiếc xích lô anh đang dựng ngoài bãi xe Nhà Văn Hoá...”

Các con mắt gần như mọc lên từ sau gáy, khán giả đồng loạt ngó về cửa ra vào, ở đó không có chiếc xích lô nào khác, chỉ là một hàng rào người đứng bít bùng lối đi. Họ không thể ngờ Vương liều mạng như vậy, thơ chưa biết ra sao nhưng đời thì hết biết. Chỉ trừ một số người hâm mộ từ trước, trong đó có gã râu quai nón. Kẻ gây gổ hồi nãy đang phát biểu hùng hồn với những cô gái hàng ghế trước.

- Anh biết Vũ Vương rành sáu câu, bạn cùng nghề xích lô với nhau đấy, hai đưa cùng đi bộ đội về, cùng làm thơ sinh tử với nhau, hồi nãy...

Tiếng cô xướng ngôn viên tiếp tục vang lên “... hồi nãy chúng tôi được biết anh và hai bạn anh đang có mặt tại đây: Nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế và họa sĩ Không Thành Bá mới dẹp một gậy sự đánh nhau ngoài cổng. Kính thưa các bạn, qua những lời chúng tôi giới thiệu, có lẽ các bạn cũng hình dung ra tính cách thi sĩ Vũ Vương. Xin mời nhà thơ Vũ Vương lên cho mọi người biết mặt”.

Tiếng cô xướng ngôn viên im bặt và đài bán dẫn của gã râu quai nón cũng tắt theo.

Vũ Vương bước ra khỏi hàng ghế đầu, anh bóp khế những ngón tay của Lua, anh đem trái tim của Tiểu Muội đi lên. Nhưng anh không đi lên sân khấu

bằng những nấc thang hai bên cánh gà, anh phóng từ dưới đất lên bục ngay chính diện sân khấu. Một tràng vỗ tay thích thú hưởng ứng, sau đó hội trường tràn ngập trong tiếng vỗ tay. Chàng trai đập xích lô hát nghêu ngao dọc đường của Lua phát biểu ngay:

- Đa số các bạn ở đây là những người trẻ tuổi, tuổi trẻ thì không thích khách sáo nên tôi xin phép nói, đáng lẽ tôi không bao giờ đọc thơ trước đám đông, điều đó chỉ gây nên thiệt hại cho chính tôi và chuốc thêm sự ác cảm của một số người. Nhưng sau một cuộc xích lô nằm vắt tay suy nghĩ, tôi cảm thấy đôi lúc cũng phải tự cởi trói tay chân và gỡ băng keo ở miệng mình nữa, bởi vì rõ ràng tôi, không riêng tôi, cả các bạn, chúng ta đều không có gì để mất. Chiến tranh đã làm mất một số người thân. Hòa bình đã làm mất một số thần tượng. Còn tôi nếu có mất, tôi chỉ mất cảm hứng để sáng tác mà thôi. Chúng ta mất quá nhiều nên bây giờ chỉ có được, cùng lắm là lại đi đập xích lô tiếp. Tại cuộc đời là một cuộc chơi quá tốn kém nên tôi xin tiết kiệm ngôn ngữ đọc một số bài thơ ít tốn tiền nhất, nếu tôi mệt bạn tôi sẽ tiếp tay. Tôi thấy trên sân khấu có một cây guitare và một chiếc piano, phần này sẽ dành cho nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế. Các bạn thấy thế nào?

- Đồng ý!

Tiếng la hét vang động hội trường, ít khi có một buổi diễn nào mà không khí thân mật chiếm lĩnh nhanh như vậy. Trong sự phấn khích cao độ đó, Vương đọc thơ, phải nói đúng ra là anh khắc thơ, anh phun ra hết những giằng xé, dày vò, khao khát, căm hờn, kiêu hãnh của bản thân mình.

Thiên hạ đẩy ta về một phía
Phía ngàn năm không có mái nhà
Lay mẹ đất trời đâu có chặt
Lẽ nào thiếu thốn chỗ dung ta...
Vương bắt đầu chơi trò ngôn ngữ của mình.
Tưởng mình ta đập xích lô
Nào hay phỏ xá ngựa thồ như nêm
Buộc cho ta miếng băng đen
Để cho cặp mắt làm quen mù lòa
Xỏ giày vào mồm nữa cha
Để nghe số tuổi ta già theo răng
Giọt cương đi, hơi mấy thăng
Ê, sao nước mắt chọt lãng xuống cằm...

Tâm trạng Nhung xốn xang một cách không kèm chế được. Nàng kháng cự kịch liệt với sự xác tín tàn nhẫn của Thi Sĩ.

- Mày nghe không Lụa? Ảnh như một con ngựa thiếu dây cương.

Lụa không trả lời Nhung được, cô tê liệt tri giác qua bốn câu thơ cuối cùng, hình ảnh má hồng lưng gánh bún riêu, hình ảnh cô đứng ở cổng trường thêm một khúc bánh mì thịt...

Ta thò ngang động hoa đào
thấy dăm kỹ nữ thách nhau làm hề
Thò ngang đóng rác thúi ghê
Thấy bày tiểu tử chửi thề giành moi
Thò ngang khách sạn em ơi
Ngậm ngùi ăn nhậu, còn người ăn xin

Bài thơ chấm dứt đột ngột như khi nó cất lên, không một tiếng vỗ tay, không một lời thì thầm.

Vương không chần chờ đến mười giây, anh đem sức khỏe cường tráng của mình lao vào cuộc găm thét mới.

Sinh nghi ta viết một bài hành
Vợ nghi chồng, em út nghi anh
Cha nghi con cái, bè nghi bạn
Thủ trưởng thì nghi hết ban ngành
Láng giềng dòm ngó nghi hàng xóm
Ngoài đường nghi phố chứa lưu manh
Ngay ta khi viết bài in báo
Cũng nghi mình kiếm chác công danh
Trời ơi mọi chuyện thường sinh nghi thật
Chén kiêu thường nghi kỵ chén sành...

“Chén kiêu thường nghi kỵ chén sành”, sao anh ác quá vậy anh Vương, anh định nguyên rửa sự giàu có vô lý của em sao, Nhung tái mặt chịu đựng, đáng lẽ nàng phải bịt hai tai từ đầu kia, nhưng nàng muốn biết anh còn hành hạ mình cỡ nào nữa. Dù cho đây là một sự thông đồng éo le nào đó của linh cảm ngôn ngữ, thì anh vẫn phạm một tội ác lớn, anh giết chết chàng thi sĩ thần thánh trong em rồi.

Vũ Vương ngừng một phút. Anh nói trong không gian mà người ta có thể nghe được tiếng vo ve của một con muỗi, đúng ra là tiếng sè sè của những cái quạt trần.

- Thừa các bạn, “đứng trước tình thế mới của cuộc sống, ta không nên trông đợi ở con người và con bò những gì khác hơn là những phản ứng hợp với bản chất của chúng”, tôi nói dùm câu đó cho João Guimarães Rosa, một nhà văn Braxin. Tôi cũng sẽ rất bút rứt nếu các bạn đến nghe thơ bị rơi vào một khí hậu cố định, vì thế bên cạnh một bài thơ có tiếng khóc, sẽ có một bài thơ có tiếng cười. Tiếng khóc của đời sống. Tiếng cười của lứa đôi. Tôi xin phép giới thiệu về tiếng cười.

Anh yên lặng sáu mươi giây, mở một nút áo ngực trên cùng ra, tháo micro cầm tay, vận dụng môn yoga cho khuôn mặt đang từ buồn bã chuyển sang rạng rỡ, cười thật tươi như một tên hề xiếc. Và bắt đầu đọc thơ.

Hãy đỡ ra đường đi các em

Đêm nay may phước nghỉ ngơi nghiêm

Đêm tôi sẽ làm du đãng

Hộ tống các em chẳng lấy tiền...

Đó là một đêm Vương ngơ ngác giữa công trường Con Rùa, con gái ở đâu ra đây phở, anh rình mò chỉ chụp được một con dế... mái, đó là một đêm Tất Niên thái bình tuyệt đẹp.

Em chỉ tốn tiền mua bông giấy

Vui vui thì thấy đại lên trời

Buồn buồn thì rắc đầu tôi vậ

Tôi phải làm ơn chớ cần moi

Làm ơn vén tóc khi xem lễ

Chúa đã sinh ra được sáu ngày

Sáu ngày chúa sống trên trần thế

Biết rõ mình thuộc giống con trai

Biết rõ mình sẽ thành pho tượng

Nhìn các em quỳ gối nhà thờ

Và biết trước có tên du đãng

Nhìn các em nũng nịu làm thơ...

Trời ơi, đêm đó, chính đêm đó Vương lang thang suốt đến sáng, anh làm thơ mà nước mắt chảy chan hòa, đêm thánh vô cùng và các em cũng xác thịt vô cùng đã hòa làm một trong thanh khiết.

Làm thơ cũng tựa như cuốn lịch

Năm trút ra tờ cuối cùng rồi

Tôi mới trút lòng tôi một ít
Chờ các em thất cổ thơ tôi
Các em ơi cho tôi giựt tóc
Thứ dây leo hạnh phúc loài người
Cho dù không cứng bằng dây cước
Ngàn năm chẳng đứt được lúa đôi
Các em ơi cho tôi nắm tay
Tôi chàng tuổi trẻ thích đu bay
Chia nhau đời sống không trọng lượng
Thân thể nhiều khi thiếu dạ dày
Các em ơi cho tôi khều chân
Bàn chân đánh móng nhớ chia phần
Tôi thềm son đỏ trên mười ngón
Giấu mãi thanh xuân dưới gấu quần
Các em đi Thượng Đế giật mình
Mỗi người là một nữ minh tinh
Chân dài ngực nở môi hé
Đồng đánh mà ban phát ái tình
Tôi sẽ vũ trang bằng sức khỏe<
Cổng các em qua những vũng lầy
Bé các em đặt vào ghế đá
Xong rồi tôi mọc rễ như cây...

Vương đang đứng mọc rễ như cây, trên tay anh là những vản thơ mời mọc, ai sẽ đặt tay lên chiếc nệm đời loang lổ đó. Bài thơ còn một số câu, nhưng Nhung đã cảm thấy quá đủ. Nàng không ngờ Vũ Vương lại có thể phân thân nhanh đến như thế, anh đang múa may như hiệp sĩ bất lực qua những phát biểu vản điệu đầy cay đắng thì lại biến thành trẻ con trước sức cám dỗ ái tình. Anh gần gũi và xa cách với em biết bao hồi Vũ Vương.

Bất giác Nhung liếc nhìn Đế, chàng đang bị khuất phục một cách cam chịu. Nhung nghĩ thầm, đúng như chàng nói, chàng chỉ là chú Lùn, Chàng thiếu một tấc nữa để trở thành Thi Sĩ và Hoàng Tử, nhưng chàng lại cực kỳ giống ta, tại sao chàng không mang khuôn mặt của Bá và cái đầu của Vương? Anh chỉ có trái tim độ lượng thôi Đế à!

Tiếng vỗ tay, huyết sáo vang trời đã cắt ngang ý nghĩ điên rồ của Công Chúa. Hòa theo làng sóng người rạo rực cuồng nhiệt, Nhung mấp máy đôi môi, thực ra nàng kêu lên rất thâm: “Bis, Bis”. Ừ, thì Bis. Cái Bis chấm dứt màn đầu của Vương là một cái Bis mà Lua phải bàng hoàng. Anh lại sửa soạn nhảy một vũ điệu Samba, vũ điệu bắt đầu bằng những ngón tay gãi đầu lục lợi trí nhớ. A, anh nhớ ra rồi, anh nói:

- Xin lỗi một người trong các bạn ở đây, nói đúng ra là một thiếu nữ, lúc mới bước vào hội trường có một cô gái đề nghị tôi đọc thơ tình. Tuy nhiên bài thơ mà cô yêu cầu thì tôi đã in báo, tất nhiên là cô đã có dịp đọc rồi. Bây giờ để đáp ứng lời yêu cầu của cô, tôi xin đọc một bài thơ nhẹ nhàng khác dành cho tuổi mới lớn. Bài thơ có tựa đề là Tiểu Muội.

Và anh đọc liền:

Tiểu Muội có tên là em nhỏ

Bị sư huynh liên tục kí đầu

Tiểu Muội rùng mình thành cô bé

Huynh sững người lẻo đẻo đằng sau

Tiểu Muội còn vũ trang xí muội

Để huynh thêm ngơ ngẩn gì đâu

Ở đời có một vài chữ Muội

Ám muội là không được rõ ràng

Mê muội là mất tiêu khí phách

Tiểu Muội là...

Vương đưa mắt nhìn xuống hàng ghế đầu. Ô kìa Tiểu Muội biến đâu mất. Anh hoảng hồn:

- Tiểu Muội là một cái chấm than! Xin cảm ơn tất cả các bạn, mời nhạc sĩ nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế lên chơi một tác phẩm của anh để thay đổi không khí.

Vũ Vương phóng vút xuống sân khấu, anh lao ra cửa hông, rõ ràng anh mới thấy thấp thoáng một tà áo dài trắng. Mặc kệ Đế đang so dây Guitare, mặc kệ hắn đang nắn nốt lại những phím dương cầm, hắn dư sức chinh phục khán giả bằng trình độ nhà nghề, Vũ Vương lao thẳng ra ngoài, hành lang, anh bắt gặp cô bé Lua đứng quạnh hiu trong một góc tối. Anh tự nhiên thốt lên một câu ngoài ý muốn, một câu cực kỳ cải lương, một câu sắc mùi Trương Vô Kỵ:

- Kìa Tiểu Muội!

Cánh tay thô kệch to bè của anh muốn quàng qua vai cô nhưng nó lại rút xuống. Nó như một thanh cây gậy.

- Tại sao em khóc?

Anh vò đầu bứt ra một trăm sợi tóc.

- Anh quý trọng em mà nín đi nín đi em

Sợi tóc thứ một trăm lẻ một đáng lẽ cũng bỏ cái đầu anh mà bay theo gió nếu Lua không cười ngay, đứng ra cô vừa khóc vừa cười!

- Em là món đồ chơi của anh phải không?

- Trời ạ, thật lắt.

- Sao anh làm em bị vỡ...

- Trên đời người ta sợ nhất là vỡ mộng, còn ở đây em chỉ bị vỡ ra trong thơ thôi mà.

- Nhưng thiên hạ đã biết em là... Một cái chấm than!

- Trời ạ, chấm than ngon lành hơn chấm hỏi. Em là dấu chấm. Anh ngồi thở than. Chấm than ý nghĩa vậy đó.

- Thiệt hả anh?

- Ủa, anh là sư huynh thì ăn nói đâu ra đó chứ!

Thấy cô đã nín khóc, gã sư huynh bắt đắc dĩ vỗ về:

- Lau nước mắt đi, vào ngồi với anh, bạn bè đợi.

Thế là Lua lẻo đẻo theo sau chàng trai vừa tra tấn cô một cách dịu dàng. Họ ngồi xuống ghế lúc Đế chơi bài hát cuối cùng trong ba bài, hai bài trước với guitar và bài bây giờ do piano đệm.

Vương thấy tới hai cái ghế trống, anh ngạc nhiên:

- Ủa, cô bé Nhung đâu rồi Bá?

Robert Bá cười hì hì.

- Bắt chước nàng Lua của nhà người, y thị đang đệm piano cho thằng Đế.

Những bất ngờ thường dẫn con người đến chỗ đau tim, Vương ngó lên sân khấu, Nhung trở thành một nàng thơ trong mộng khi nàng ngã người trên những phím đàn. Nàng đã có vũ khí trong tay. Anh tự nói với mình nàng sẽ vô cùng lợi hại, Tiểu Muội của anh có một cô bạn xứng đáng với mình đấy, đáng tiếc là các cô còn mê truyện thần thoại quá. Nhưng được cha mẹ nuôi bằng sữa tươi và trái cây, còn tiểu muội của anh: chắc xì dầu, nước tương, cơm nguội. Anh phì cười với ý nghĩ đó, lát nữa nhận thù lao đêm thơ kiếm một cái gì cả đám xực chớ, đói bụng quá.

Điện đột ngột tắt ngấm, bài hát của Chú Lùn bị treo cổ giữa chừng, chàng mấp máy đôi môi buồn bã, chỉ còn lại tiếng đàn dương cầm của Công Chúa thách thức nỗi hờ hững của ánh sáng. Phải chăng đây là một điềm xấu?

Chú Lùn đứng yên như tượng đá, chàng chờ Công Chúa buông tay để cùng chào khán giả. Nhưng không, nàng đã chìm vào hôn mê. Nàng quên mất những bài hát của Đế rồi. Nhưng nhấn dạo một khúc “Sầu Chopping” đứt ruột, nàng định nhấn với ai mơ ước thầm kín này, hỡi chàng Hoàng Tử mặc áo thun quần Jean đang ngồi rung động chân thành không, hãy khao khát hết lên như Chú Lùn đi, tại sao em chỉ thấy chàng nhờn nhờ một cách phàm tục?

Nhưng thả phím. Nàng cùng Đế cúi chào trong sự cuồng nhiệt của khán giả. Sân khấu mờ như một hoài niệm cổ dưới ánh đèn măng sông. Sau đó Vương tiếp tục chương trình của anh, anh đọc ngay bài thơ về mất điện, anh khiêu khích khán giả đặt đề tài cho anh sáng tác tại chỗ, anh muốn gây chiến với bóng tối, anh không muốn một ai ra về, tất cả phải cùng quên thời gian và cùng hào hứng tham dự. Ít ra là Vương đã thành công.

Bóng tối chỉ có thể tước đoạt ánh sáng nhưng không thể tước đoạt sự sống. Thơ là sự sống. Thơ là lửa.

Đêm thơ cuối cùng cũng kết thúc. Ba hiệp sĩ và hai thuyền quyền ở lại sau cùng.

- Mười giờ tối.

Nhung ngó qua đồng hồ.

- Em phải về, Lụa cùng về với em.

- Đẹp!

Hoàng Tử đáng ghét của Nhung gạt phăng, hấn tuyên bố:

- Kiếm một cái quán.

Hấn cười với Đế.

- Rồi mày sẽ đưa nàng về, mày đầy uy tín mà.

Nguyễn Hoàng Đế cười méo xệch. Đêm nay không phải là một đêm của chàng, điện tắt phụp khi chàng biểu diễn, tại sao điều đó không xảy ra với thi sĩ, tại sao ánh mắt của Nhung lại nhìn chàng khác đi, nguyên nhân nào khiến Nhung chơi bản “Sầu Chopping”?

- Được rồi, đồng ý, tao cũng cảm thấy cần chút rượu.

Đế quay lại nói với Nhung:

- Cho đến bây giờ tôi vẫn là người duy nhất che chở cho em, Hãy tin tôi.

Họ ghé vào một cái quán cóc dọc lề đường, ban đêm lập lòe ma quái bên ngọn đèn phông lù mù. Chủ quán là một cặp vợ chồng hoặc tình nhân trẻ đơn đả, nụ cười có vẻ Liêu Trai như cặp vợ chồng bán thịt người trong truyện Thủy Hử. “Ta là Lỗ Trí Thâm hồi Thượng Đế, Tôi là một thằng thừa tiền lắm bạc đến mức độ vô lý trước quá nhiều người không có gì ăn để no trưa mai, tôi đáng bị ăn thịt. Âm nhạc của tôi cũng giàu có đến mức đánh mất tri âm, nó tồn tại nhờ những tiếng vỗ tay thị hiếu lảng nhách. Nó cũng đáng bị ăn thịt. Nhưng đừng xức trái tim tôi, nó chỉ đập để chờ ngưng vì một người. Trái tim Chú Lùn tất nhiên phải thuộc về Thím Lùn. Thím ở đâu hồi thím? .

Chàng cụng ly với Vương và Bá, tiếng va chạm khô khan khiến hai cô gái giật mình.

- Mà làm gì mà dờ dẩn vậy?

Vương nhìn Đế lo ngại.

- Kệ tao.

Đế uống cạn ly rượu trên tay.

- Tao rất mừng đêm nay người ta không nhìn mày như một con quái vật, mày làm tao hài lòng lắm Vương ơi.

Chàng rót cho mình ly thứ hai.

- Ly này chia vui với thằng Bá. Bá ơi uống với tao, tao chúc mừng mày đêm nay không phải múa cộ trước một giai nhân nào.

Chàng lại cụng ly với Robert Bá và uống cạn.

Trên tay Đế bây giờ đã là ly thứ ba, chàng bắt đầu chéch choáng, không hiểu vì sao mà ban đêm không thể có mặt trời, chàng đưa mắt nhìn Nhung chờ đợi. Ly thứ ba cũng cạn nốt.

Đúng lúc đó Bá nhập cuộc:

- Sao mày biết tao không vẽ hả Chú Lùn? Tao chỉ vẽ một mình Công Chúa thôi, bởi vì tao là Hoàng Tử mà, hợp lý phải không?

Đế đã thấm rượu, nhưng chàng còn đủ sức phản ứng câu nói không đâu vào đâu kia.

- Nhưng ở đây làm gì có Công Chúa, mày phải tìm trong tiểu thuyết thì họa may...

Bá cười ha hả, anh đập tay xuống bàn.

- Vậy mà có mối chết, tất cả như định mệnh. Này nhé, bên trái tao là Công Chúa, kế Công Chúa là Chú Lùn, kế Chú Lùn là Thi Sĩ, kế Thi Sĩ là Tiểu Muội, đúng không hồi cô bé Nhung?

Nhung cũng không ngờ nàng lại gật đầu như một cái máy.

- Dạ.

Bá đặc chí, anh vô tình buông một câu sai lầm trong bàn rượu:

- Có lẽ mày nên tìm an ủi nơi một ả Phù Thủy thôi, Chú Lùn ạ.

Không ai tin Nguyễn Hoàng Đế có thái độ như vậy, chàng hất ly rượu thứ tư vào mặt Robert Bá, rượu thuốc chảy loang lổ chiếc áo thun của anh. Không ai tin Robert Bá lại tỉnh queo như vậy, anh xin lỗi Nhung và Lua rồi thản nhiên cởi áo, anh vo tròn chiếc áo đang mặc giắt vào lưng quần Xong, tiếp tục ngồi uống rượu.

Vũ Vương đã quen với những tình huống này, anh vẫy tay kêu chủ quán:

- Tính tiền tụi này rút.

- Chờ chút anh Hai.

Một cái phiếu đưa ra. Ba cái đầu ngẩng lên. Hai cái đầu gục xuống. Sự thảm hại của đàn ông yếu đuối đến chừng nào.

Vương quyết định:

- Tao chở xích lô đưa thằng Đế về. Thằng Bá lấy xe Vespa của nó áp tải hai cô gái về tận nhà. Mai ba thằng gặp nhau giải quyết.

Nước mắt Đế ràn rụa ướt như sương đêm.

Chàng khóc nức trên xe người bạn giang hồ thân thiết. Hay là thằng Hoàng Tử nói đúng, theo định mệnh chàng bắt buộc phải chịu thiệt thòi như Bảy Chú Lùn ngày trước mà thôi.

Cũng lúc ấy, Robert Bá khoác chiếc áo gió do Vũ Vương đưa, anh làm tròn nhiệm vụ của mình một cách chu đáo. Khi từ giã Nhung, anh nhét vào tay nàng một tờ giấy không nằm trong sự chuẩn bị nào hết, nó xảy ra thiêng liêng như một nút thắt trong vở bi hài kịch.

- Cái gì vậy anh Bá?

- Cái của em cần có.

Bá buông thông một câu tình bơ, anh rô ga chạy hết tốc lực về hướng ngược lại.

Nhung mở tờ giấy trắng của gã đàn ông ăn nói và hành động như một tên du đãng bạt mạng ra đọc. Không có một chữ nào hết. Chỉ lá những nét quạ phá của một tay thợ cạo bụi đời. Gã vẽ gì vậy? Trời ơi, gã vẽ một bình huệ nở hoa trắng muốt. Tại sao gã biết được sở thích thầm kín của nàng? Giữa tiếng đàn và nét vẽ của hai người đàn ông, ai sẽ đích thực là kẻ gõ cửa giấc mộng mười bảy tuổi của Nhung đây?

CHƯƠNG 4

LAI LỊCH CỦA THI SĨ

Vương rời khỏi quân đội sau một cuộc đánh lộn, cấp chỉ huy đã gọi tụi anh, những chiến sĩ trẻ tuổi tình nguyện của thành phố là “những kẻ cần được cải tạo xứng đáng hơn là được cảm sung”. Mới đầu anh còn cho rằng do tính địa phương và do kẻ luật thép của quân đội nên một thiểu số cấp trên có quan niệm như thế, nhưng cuối cùng anh bắt buộc phải phản ứng khi ly nước đầy bị tràn.

Một hôm đang ngồi vá lại nóc hầm bằng cái xẻng tự chế, một đồng đội hớt ha hớt hải gọi anh.

- Anh Vương ơi, thằng Đoàn bị đánh bằng roi cá đuối.

Vương buông cái xẻng bắn thiu xuống, ai không biết sự độc địa của đòn roi cá đuối, một con đuối còn sống có thể làm con người tàn phế huống gì là một con đuối khô queo chỉ sử dụng phần đuôi. Anh ráng hết sức để bình tĩnh.

- Mà biết tại sao không?

Người lính Sài Gòn trẻ măng bối rối.

- Em nghe nói nó không chịu đào công sự.

- Trời đất, đào công sự gì nổi, nó đang bị sốt rét mà.

Máu hiệp sĩ nổi dậy, Vương thay một bộ đồ sạch sẽ để chạy lên, bộ đồ lính sạch sẽ nhất của anh là bộ đồ đêm đúng sáu miếng vá. Thằng Hoà xách súng chạy theo anh lên tiểu đoàn bộ.

Trên tiểu đoàn, các ông xếp đang ngồi nhậu, người nào người nấy mặt đỏ gay, có cả đại đội trưởng của Vương đang hò hét, lệnh cấm uống rượu té ra chỉ được thi hành đối với chiến sĩ. Vương cắn răng nói lớn:

- Tôi đề nghị thả ngay thằng Đoàn.

Cả bàn cười phá lên, một viên sĩ quan đứng dậy khệnh khạng.

- Nếu mày chịu đào công sự thế nó, nó sẽ được thả.

- Trời ơi!

Vương gầm lên đau đớn:

- Tôi sẽ đào thế nó, tại sao các anh lại đánh nó bằng roi cá đuối, các anh có biết nó đang bị sốt rét rừng không?

Anh chạy lại phía Đoàn mở trói và làm công việc của một y tá tài tử, viên sĩ quan rời khỏi bàn chụp cổ áo Vương, tội nghiệp chiếc áo kaki Nam Định bạc màu, nó đã bọc đường chỉ, anh nghe vang lên một tiếng rách toạc.

Đúng lúc đó, Vương phản xạ như một cái máy, anh gạt chân viên sĩ quan qua một bên, chân còn lại xoay đúng 180 độ, hai chân anh kẹp cổ gã sĩ quan như một cái kéo, viên xếp rung xuống giống trái mít rụng trước đòn quyết tử của Vovinam. Không chậm một giây, anh xông lại bàn tiệc, con chó bị làm thịt hết phân nửa nằm thảm thương trên bàn, hất đổ một loạt ly rượu, anh rút lên:

- Tôi sẽ chịu kỷ luật quân đội, nhưng trước hết xin các vị hãy giải tán trò chơi trường giả này đi.

Ngừng lại để thở, anh nói hỏn hển như người sắp chết đuối, giọng lạc đi:

- Các vị dạy chúng tôi những gì nào, nào là lẽ phải bảo tác phong tư sản trong sinh hoạt, không được hát nhạc vàng, không được nói chuyện tiếu lâm và cấm uống rượu, mệnh lệnh của chỉ huy đây. Thế còn các vị, ăn trên ngai trúc không biết xấu hổ trong khi thẳng lính lành lặn nhất ở đơn vị phải mặc áo vá, các vị hát nhạc Chế Linh như sùng bái thần tượng mới, các vị nói tục chửi thề độc quyền và tự do say sưa.

Cả bàn tiệc tái mét, một viên sĩ quan lắp bắp:

- Tội mày tính...làm...binh biến à?

- Binh biến con khỉ mốc, tôi cầm súng để bảo vệ đất nước chứ không phải bảo vệ các ông.

Sau biến cố đó, Vương bị giam ở hậu cứ trung đoàn. Sông nước bao la, tiếng hò từ Nhà Bè vẳng lên nghe đứt ruột. Vương cắn nát môi mình, anh nếm đủ hai vị mặn: máu và nước mắt. Sau đó là những cuộc thẩm vấn của vài cán bộ quân đội ở thành phố, nước mắt anh đã cạn khô. Anh đứng đung ráo hoảnh.

Ngày thứ hai mươi, có chỉ thị bên ngoài gọi anh ra. Vương tiêu tụy một cách bi tráng bước vào một bàn giấy, sau bàn giấy lần đầu tiên từ khi bị giam anh đã gặp một khuôn mặt rất con người.

- Anh được trả tự do.

Lòng nhân ái bắt đầu cất tiếng.

- Anh không tin à, anh được trả tự do, có người bảo lãnh anh...

- Ai vậy?

Vương ngơ ngác.

- Mọi cơ quan anh công tác trước khi đi bộ đội đều cử cán bộ đến đây, họ hiểu tính tình anh và thơ anh, anh phải mừng chứ, sao anh khóc?

- Tôi có phải chịu sự quản lý của địa phương không?

Lòng nhân ái cười xoà:

- Không, anh thuộc dạng phục viên sớm, không phải tước quân tịch, duy có hộ khẩu thì chưa thể được nhập vào ngay được...

Vương nhận giấy tờ từ tay con người tin cậy, anh nói một câu cuối cùng:

- Tôi sẽ gặp lại anh, ân đền oán trả mà.

Anh đi bộ từ trại giam về đến nhà trong bộ đồ bộ đội rách tả tơi. Má đứng sững ở cửa. Anh chỉ nói được hai tiếng “má ơi” rồi khuôn mặt tối sầm lại.

Sau cơn ngất đột ngột, má đã biết tường tận đời anh ở trong quân đội, má nhìn lên bàn thờ ba anh: Liệt sĩ. Má nhìn lại bản thân má: người thiếu nữ giao liên nổi tiếng mà người Pháp đặt tên là “giặc cái”, má nhìn sang đôi mắt đứa con trai đầu lòng của mình: búống bình không thua gì hai kẻ sinh ra nó.

Má không khóc như anh. Má mím chặt môi lại.

- Ở nhà má nuôi bằng lương hưu của má nghe con, đừng xin việc làm ở đâu nữa.

Anh đã “dạ” một tiếng trẻ con ngọt ngào. Nhưng Vương chỉ ở nhà được một tuần, hùm thiêng khi đã sa cơ chẳng hèn, anh quên tiếng “dạ” trẻ con để đi tìm tiếng “hừ” người lớn.

Cánh cửa thứ nhất rung lên khi tay Vương gõ là một tổ chức đoàn thể của thanh niên, nơi từ đây thằng con trai hai mươi bốn tuổi ra đi.

- Tôi muốn có việc làm.

- Giấy xuất ngũ, giấy chuyển ngành đâu?

- Giấy ở trong đầu tôi, còn đây là quyết định.

Vị cán bộ bằng tuổi Vương xem giấy tờ bằng nửa con mắt, hắn chỉ thiếu cái cà- vạt là biến thành ai nấy, thế mà có thời từng là bạn Vương đấy, hò hét xúi anh em ra trận và từng làm đơn tình nguyện đi bộ đội tám lần. Bỏ khi, làm đơn tử nạn hắn chẳng nhúc nhích đâu được, cán bộ trẻ được quy hoạch đầu tư lâu dài mà.

- Này, hình như trước đó đồng chí có báo thì phải.

- Tôi có việc làm không?

- Chắc là không vì thiếu giấy chuyển ngành.

- Có giấy chuyển ngành thì tới gặp ông làm gì...

- Nhưng đồng chí...

- Chớ sử dụng chữ “đồng chí” ở đây, chớ chơi chữ với tôi, các ông có cần tôi không, kẻ đã theo các ông đi biểu tình từ lúc mười lăm tuổi?

Vị cán bộ có đọc truyện ngắn của Lỗ Tấn, hắn chọn thái độ A. Q.

- Tôi có thể giới thiệu ông đi thanh niên xung phong.

Trời ạ, đến nước này là hết tình nghĩa Vương nhào tới chụp cổ áo kẻ đã có thời khen ngợi nhân cách anh đủ lời. Chưa kịp đâm thì hắn đã rút lên:

- Bảo vệ đâu? Bảo vệ đâu?

- Nay thì bảo vệ...

Anh hất hấn té nhào ngay ngạch cửa, đứng dậy đi, đứng dậy gác cửa để tập làm người lính nhưng người lính thì không ai chần lỗi vào tương lai như mây đâu.

Cánh cửa thứ hai rung lên khi tay anh gõ là một tờ báo, nơi anh bạo phát bạo tàn vì thơ và vì tính cách mình. Cánh cửa thứ ba, thứ tư, thứ... một ngàn lẻ một rung lên khi tay anh gõ là nhà riêng các vị lãnh đạo mà anh tôn trọng nhưng ở đâu anh cũng gặp những lời khuyên “hãy kiên nhẫn chờ đợi... hãy tự thử thách mình... hãy coi lại con người mình... hãy bình tĩnh”.

Ừ, câu chốt hay nhất “hãy bình tĩnh”. Tôi sẽ bình tĩnh, thưa quý vị. Má một đời làm cách mạng có than thở gì đâu, bà chỉ lẳng lặng gấp tất cả huy chương, bằng khen bỏ vào tủ khóa kín. Ba chết chỉ trấn trối lại cho con một điều “ráng mà giữ nếp nhà”. Ba được phong liệt sĩ. Má đi nhận đồ thuê nuôi các em, phần tôi, thừa ba thừa má, con không được tổ chức thừa nhận, một việc làm đỡ đàn má cũng không. “Hãy bình tĩnh” bình tĩnh là không bao giờ mất...bình tĩnh được.

Khi Vương trối tay mình lại không thềm gõ cửa ai thì quới nhân vật xuất hiện. Đó là ông Sáu già đập xích lô trong xóm Nhà Cháy.

- Nghe nói mây xuất ngũ hả?

- Dạ.

- Đập xích lô không?

- Cháu đập thì lấy gì bác đập?

- Tao già rồi, đập nửa buổi rã căng.

- Mỗi ngày cháu “chung” cho bác bao nhiêu?

- Tùy hỉ, bây giờ ra làm “tọt” rượu với tao.

Rượu Cây Lý tràn ly, nước mắt Vương tưởng khô cạn lại ứa ra, bác Sáu dìu anh về nhà lúc nào không hay. Mấy trái cóc ổi mà ngon mùi mẽ gì đâu. Cháu đã đọc thơ phải không bác Sáu, bài thơ gì vậy? Thơ đôi à, đôi là gì vậy?

Tôi mang con đôi về nhà.

Các em tôi đứng chờ với cái bụng lò xo.

Đôi mắt các em tôi chảy nước miêng.

Giá tôi biến thành một cục thịt bò màu tím.

Được “ram” cẩn thận ở nhà hàng Lê Lai.

Tôi nắn lên những đốt xương sườn có giá trị ngang những khúc cây.

Nơi lòng ngực người yêu tôi hô hấp.
Cặp vú của nàng xa lạ với chữ “mập”.
Như đũa hiệp dâm xa lạ với nhà chùa.
Nếu trời cho tôi có bùa.
Tôi sẽ “thư” hết những kẻ ăn cơm một ngày ba buổi...
Nhưng mà bác Sáu ơi, người yêu cháu là ai, tại sao cháu không hề biết mặt?

Một hôm đang đạp xích lô sẵn khách trên đường Duy Tân thì gặp Thảo. Cô đã rời khỏi áo lính và đang có cơ hội tiến thân ở đơn vị cũ, vì là một trong những người đẹp đầu tiên dám tình nguyện đi bộ đội. Hai đứa ghé vào một cái quán nhỏ. Không hiểu sao Vương thấy mình biết được cô định nói gì. Anh ngậm ngùi.

- Anh còn làm thơ không?
- Đừng hỏi nữa bạn hiền ơi, chiếc xe cà chớn của thời cà chua.
- Đừng ghẹo em nữa.

Thảo nói:

- Thơ anh hồi đó “đã” lắm.
- “Đã” cỡ cặp môi Thảo không?
- Trật lắt, “đã” cỡ lúc anh leo cây me đó.

Tự nhiên Vương choáng váng, phải rồi, lúc đó ở Bộ Tư Lệnh, các cô gái tuổi mới lớn háo hức nhìn lên cây me nuột nước miêng. Môi các cô đỏ mọng lên, mắt lồi ra, bao nhiêu cử chỉ xấu khác đều tập trung vào sự thèm muốn lúc đó.

- Phải giữ sự dục dăng cho các em.

Anh bấm vai thằng Hiếu. Hai đứa thoăn thoắt trèo qua những chạng cây cao ngất và rung cành tha hồ. Kết quả: một xe ba bánh đầy me được đẩy ra khỏi cổng để đổi lấy chút niềm vui đàn ông, lai rai ba sợi, những ba lô ấm áp “me dốt” cho các cô gái, trong đó có Thảo. Anh bị kỷ luật lần thứ ba tại đây sau hai lần bỏ áo ngoài quần hồi còn học quân trường...

Ly cà phê đá của Thảo đột ngột đổ xuống bàn làm Vương giật mình. Anh nhớ lại số phận của anh.

- Thôi chia tay Thảo ơi, anh còn phải đạp xích lô.

Anh định bứt một sợi tóc của cô theo thói quen nghịch ngợm, nhưng bắt gặp ánh mắt Thảo nhìn anh thương hại. Vương nhún vai cười khẩy, anh đẩy chiếc xe xuống lòng lề đường. Chưa biết ai thương hại ai nghe cô bé, rồi cô sẽ làm cán bộ, sẽ có người hầu, sẽ có đủ cách xoay xở những tiện nghi mới, nhưng cái nhìn hôm nào háo hức đó, cặp mắt lồi ra vì thèm me chua hôm nào đó vẫn còn đọng trong một thứ tính hồn nhiên đáng quý của con người.

Không bao giờ Vương gặp lại Thảo lần thứ hai.

Trong một cuộc xích lô trở về xóm Nhà Cháy, lần thứ hai anh đụng độ một gã đàn ông khác. Hắn cao lớn, đẹp trai, khỏe mạnh, chiếc quần Jean đắp hai miếng vá ở đầu gối, áo Pull vắt trên vai. Trong tư thế khinh bạc ấy, hắn vẫy tay gọi Vương:

- Ê, xích lô!

Anh rà lại vì hiếu kỳ hơn là vì cần tiền.

- Đi đâu?

- Về Đồng Khởi.

Không chờ Vương trả lời, hắn nhảy phóc lên nệm xe, đôi mắt nâu tuyệt đẹp bồn chồn đến khó hiểu. Hai người đàn ông khổng lồ bắt đầu nói chuyện:

- Làm gì gấp vậy, sao không mặc áo vào?

- Tôi nóng nực lắm, bạn thông cảm.

Hắn gãi tai.

- Công chuyện cực kỳ gấp. Đừng phiền lối ăn mặc kiểu này nghe.

- Phiền quái gì, tôi nhiều lúc thích ra phố bằng quần “tiều”.

- Chà, nông nhỉ, hình như bạn không phải xích lô chuyên nghiệp, đúng không?

- Còn ông bạn cũng không phải bụi đời chuyên nghiệp, đúng không?

Gã đàn ông cười trần cười ha hả:

- Làm nghề gì, nói thiệt coi?

Wương nhún vai:

- Làm thơ nhâm nhi trong lúc nhậu.

- Ngon lành ông bạn, đọc chơi một bài đi huynh.

Wương chạy xe thật chậm, anh đọc bài thơ bán ve chai, bài thơ làm cho một người bạn sa cơ phải chịu sống kiếp du mục. Người thanh niên muốn nhòem khỏi đệm xe, hắn bị thôi miên tâm hồn bởi những ý chí kỳ quái không chịu nổi.

Anh em ta đi bán ve chai

Thằng thì chột mắt, đũa cụt tay

Râu tóc để lâu thành võ hiệp
Trắng sĩa mà ưa nhắm thịt cầy
Thực ra anh em ta đẹp trai
Không đẹp trai sao bán ve chai
Cái nhìn giá trị ngang vàng “xịn”
Con mắt nheo là hốt tiền xài...

Vương chẳng nói gì, anh cũng không đọc thêm bài nào khác, anh tập trung đầu óc vào đường Đồng Khởi, phải đạp cho nhanh đến đó.

Người thanh niên tò mò.

- Anh tên gì?
- Vương, Vũ Vương.
- Còn tôi: Robert Bá. Khổng Thành Bá, anh thấy tôi có vẻ Robert không?
- Mặt anh như tây, chỉ tiết là nói tiếng An Nam.

Xe dừng lại, gã thanh niên nhảy xuống, nhưng hắn không trả tiền, hắn lôi anh và chiếc xe xích lô vào lên lề.

- Mời bạn ghé phòng tranh của tôi, coi qua một chút kỷ niệm, mai tôi sẽ triển lãm.

Vương cũng thấy không có gì phải tiếc thời giờ, quen với một họa sĩ bất cần đời như thế này biết đâu lại chẳng là một điều hay. Anh đi dạo qua phòng tranh, nói chung hắn đã chuẩn bị một cách tươm tất. Những bức họa của Bá mang tính ẩn dụ, người đàn bà cụt đầu mất một bên vú hai tay ôm mặt trời, ông thầy chùa quàng vai một đứa con gái rực lửa, những bó nhang, chiếc quan tài có một cây nến, chiếc xe xích lô đổ kênh, cuộc hành lạc của một cặp người thú: phụ nữ và rắn, chén cơm mẻ và một trăm cái lưỡi thè...

Vương du lịch vào thế giới của Bá, anh ngây ngất như nhận được một lưỡi gươm ngập tim. Lâu quá mới gặp những bức tranh có hồn như vậy. Còn đây, những gam màu tàn nhẫn mang hình cái mộng loài người màng nhện bám đầy, anh cảm thấy xúc động đến mức nổi da gà.

- Có phải bạn vẽ đời mình không?
- Giỏi.

Bá gật gù.

- Tôi vẽ tôi cũng như bạn viết cho bạn, bạn biết tại sao tôi có một phòng triển lãm tuyệt vời thế này không?

- Sao?

- Ve chai đấy. Tôi làm nghề bán ve chai mà. Hồi nãy bạn đọc vài thơ ve chai đau đời quá, trúng phóc nghề nghiệp tôi.

Mặc cho Vương há hốc miệng, Bá tiếp tục:

- Tôi chịu hai câu giữa nhất “cái nhìn giá trị ngang vàng xịn, con mắt nheo là hốt tiền xài”, bạn biết không, tôi “trúng mánh” như vậy đó. Cách đây một tháng tôi đi qua căn nhà có hai vợ chồng đang chửi bới nhau, họ đổ ra một lô chén, đĩa cũ, có lẽ từ thời ông cố họ truyền lại “ê, ve chai” họ kêu tôi và bán tháo bán đổ, họ còn muốn bán cả căn nhà, hai vợ chồng đang ghen tuông mà, tôi dốc tiền ra mua hết, con mắt thì mờ đi nhưng miệng thì từ chối “toàn là đồ nát, rẻ lắm”. Họ thiếu điều năn nỉ tôi, bạn đoán số chén, đĩa cũ ấy bao nhiêu tiền không? Toàn là đồ sành sứ thời Càn Long, Khang Hi cả, không dưới mười cây vàng. Thế là phòng tranh ra đời, giá thuê nơi triển lãm cộng với các thứ các cái chỉ tốn một cây. Giờ đi nhậu được chưa bạn?

- Ủ, thì đi.

Hai đứa nhét xích lô vào phòng tranh, Robert Bá rủ thêm một người bạn thân từ trước. Vương không ngờ hẳn là bạn của Nguyễn Hoàng Đế, một nhạc sĩ đang được các tụ điểm ca nhạc khai thác các bài hát liên tục. Hôm đó ba đứa gục xuống bàn, trần gian bao gồm một công thức:

Rượu = thơ + nhạc + tranh.

Những cuộc xích lô sau đem lại cho Vương niềm vui bạn bè hơn. Anh đã muốn nhập cuộc để viết trở lại khi thấy Bá và Đế “Sung” quá. Họ đã trở thành “mày, tao” với nhau. Có điều họ chưa xúc phạm đời riêng của nhau. Họ đi đến thiên đường bằng ba cánh cửa khác nhau. Nhưng mà Vương vẫn buồn: nhiều người bất hạnh quá. Anh đã từng chở trên xe một cô gái bị điên vì tình, cô đi xin tiền thiên hạ dù cha mẹ là gia đình triệu phú, ai muốn cho cũng được, không cho cũng chẳng sao. Cô xin được tiền bao nhiêu thì đem về chia hết cho con nít. Cô thèm có một đứa con với người mình yêu mà không bao giờ toại nguyện.

Có lần anh chở trên xe một phụ nữ bị cụt hai chân, lý lịch cô cũng cụt phần nửa như thân thể, cô là người Hà Nội lấy một ông chồng tập kết. Giải phóng xong, ông ta trở về miền Nam và ngoại tình dồn dập để bù trừ. Cô ra đường rầy Huỳnh Văn Bánh nửa đêm nằm xuống cho xe lửa cán lên. Đáng tiếc là cô chỉ bị cụt hai chân. Hàng ngày cô bò qua ngói biệt thự có ông chồng và bốn đứa con nhìn cho đỡ nhớ, bốn đứa con vịn lan can mà nước mắt ròng ròng.

Trời ơi, bao nhiêu mảnh đời ghê gớm xảy ra trước mắt Vương. Anh cảm thấy mình còn sung sướng lắm. Phải viết, phải cắn răng ghì lại thôi.

Cho đến hôm gặp Lua thì anh mới biết thế nào là thanh thản. Cô như một tờ giấy trắng ướt sũng nước mưa, hong khô rồi bôi lên màu gì thì sự thơ ngây sẽ biến sắc theo màu đó. Trái tim anh biết co thắt lần đầu, nó đã âm ập sau một thời gian dài lạnh cóng.

Nhưng mà sao em giống Trâm đến thế hả Lua? Trâm cong môi chu mỏ như con chim dưới giàn mướp để chờ anh đi hành quân ngang qua. Ở đảo Long Sơn có đêm nào Vương không nhớ đến Trâm, anh là một con cá sấu trên cạn đối với nàng, chuẩn bị ăn thịt nàng và chuẩn bị rơi nước mắt cá sấu. Hôm anh bị giải về Nhà Bè sau biến cố đầy tai họa ở tiểu đoàn bộ, cha mẹ Trâm đã bắt nàng phải cắt đứt tình cảm với kẻ dám bẻ nạng chống trời.

Có lẽ Trâm đã lấy chồng, anh nghĩ, nàng sinh ra trong một gia đình ngư dân giàu có thì sẽ phải làm dâu trong một gia đình như dân giàu có khác, luật lệ ở đảo sông phẳng như vậy. Còn Lua, em có bỏ anh như Trâm không? Nghe nói mẹ của Tiểu Muội là một phụ nữ đức hạnh và cương nghị, bà có đồng ý coi anh là một thứ bóng mát che chở đời Tiểu Muội sau này không? Hoặc giả cô xem anh như là một con người bình thường chứ chẳng phải con quái vật như lời đồn không? Những câu hỏi đặt ra làm anh thấy khó thở. Không hộ khẩu, không việc làm, đập xích lô kiếm sống. Có người mẹ nào chịu giao tiểu thư của mình cho một kẻ bấp bênh như vậy...

- No, Star, Where (không sao đâu)

Vương buột miệng trước khi chìm vào cơn ác mộng.

CHƯƠNG 5

MỘT NGÀY CỦA THI SĨ

Vương ngồi chồm hổm ở lan can nhà Lua. Anh thích ngồi kiêu nước lụt và chỉ cho đám trẻ con chơi giữ hơi được lâu. Trước hết là phải chu miệng ra như là đang chơi u nhưng chưa sử dụng đến phát âm thanh quản, khi hạ được đối phương bằng cách đập vào hân hoặc khi khều chân cứu được bờ tèo thì giả dò u thật lớn, hễ bị đối phương ôm chặt thì u nhỏ lại như lúc đầu, để chờ thời cơ lồi hân qua vạch vôi thì áp dụng lối u tru tẻo lên. Tắt hơi mà vẫn giữ được hơi. Nghệ thuật chơi u là như vậy.

Thằng Tèo nghe anh kết luận mà khâm phục, nó áp dụng ngay với đám thằng Tí.

Tiếng của Lua làm Vương quay đầu nhìn.

- Chè chín rồi, vào nhà ăn anh.

Vương nhảy phóc xuống đất, đầu anh gần chạm phần trên cửa ra vào. Nồi chè hột me nghi ngút khói. Giá anh là con gái nhỉ. Yếu huyết của các cô là ăn chè, kem và trái cây. Còn yếu huyết của các anh là không hảo ngọt.

Vương kéo chiếc ghế mây. Lua múc chè ra hai cái chén, cô chẻ mái tóc thề bằng hai sợi thun cột, hai búi đen nhánh lúc lắc như hai cái đuôi gà. Lua coi dễ yêu quá chừng, cô như một con búp bê biết nói, hình như Đế đã nói với Lua như vậy, còn bây giờ thì đó là nhận xét của Vương.

- Anh ăn chè là vì Tiểu Muội đó nghe.

- Em biết mà, anh chỉ thích chất cay thôi.

- Anh không phủ nhận điều đó, nhưng không phải lúc nào cũng chỉ có rượu...

- Đừng làm thơ nữa, anh sẽ bỏ được.

- Bây giờ anh có làm thơ đâu, anh đang ăn chè mà.

Vương vừa nói vừa húp sùm sụp, anh ho sặc lên vì hơi nóng và vì đường.

- Lạy Chúa!

Lua lấy ra một cái khăn mặt.

- Hiệp sĩ gì mà như con nít. Hư quá!

Vương không dám trả lời, anh đang phải lo lau miệng mình chứ.

- Em đầu độc thi sĩ phải không?

Anh nói mà mặt đỏ au.

Lụa cười khúc khích:

- Em sẽ đầu độc anh suốt đời.

Chao ơi, em nói gì vậy Lụa, lập lại anh nghe coi, em nói mà trái tim em không hề để ý, em nói như khi lặng yên, em hồn nhiên đến nỗi anh phải suy nghĩ, em có biết nói vậy có ý nghĩa là gì không, là nên vợ nên chồng theo kiểu người lớn đó, suốt đời lận mà, sao miệng em đại dột như thế, em đã vô tình bỏ bùa mê thuốc lú anh rồi.

Lần này Vương ăn say sưa, anh bắt Lụa múc thêm chén nữa, “một lời đã biết đến ta, muôn chung nghìn tứ cũng là có nhau”, Nguyễn Du căn dặn trong thơ như vậy. Anh thấy lòng mình lâng lâng. Chợt Tiểu Muội hét lên, cô vừa nhận được thông tin bí mật của vua giao liên đường hẻm, cu Tí đang rí cái gì đó vào tai Lụa.

- Anh ơi, má đi chợ về.

Trời ạ, tên thi sĩ ngưng bật hồn thơ trong đầu, thoát một cái hấn phóng qua lan can, thoát một cái nữa hấn đã luồn qua nhà bà Tư ra đầu hẻm. Người đàn bà hàng xóm vừa nhai trầu vừa lắc đầu.

- Cái thằng, quậy dữ!

Chưa đầy mười lăm phút đầu, một chiếc xe đạp mi- ni được dắt ra chỗ hấn. Ai dắt? Còn ai ngoài Tiểu Muội nữa. Cô lại còn ngồi trên yên sau, bỏ trống cái yên trước. Ai sẽ ngồi?

Còn ai ngoài hấn nữa.

Vương đạp xe như bay. Nắng đổ lửa hay mưa xối xả hay gió gào thét đối với anh đều vô ích, thời tiết tự nó đã mất hết ý nghĩa.

Cô gái ơi, anh nhớ em

Như con nít nhớ cà rem vậy mà

Như con đế trống đi xa

Một hôm nhớ đến quê nhà gáy chơi

Con đế thì gáy một hơi

Còn anh gáy hết một thời con trai

tiếng gáy bò lên lỗ tai

làm em nhột suốt một ngày một đêm

Chiếc xe đạp dừng lại ở một xe nước mía, Vương cảm thấy cần phải dừng lại một chỗ nào đó để tiêu hoá hạnh phúc, dù hiện tại anh có thể chạy xe đạp mini với một trăm cây số một giờ.

Lựa một tay chống cằm, một tay khuấy chiếc muỗng trong ly nghịch ngợm.

- Anh nghĩ gì vậy?
- Anh nghĩ điều em đang nghĩ.
- Nói thử nghe ông thầy bói?
- Sự khủng khiếp của má em.
- Hay, nhưng mà má em có uy chứ?

Lần trước gặp bà tự nhiên anh ngán, bà nói “cậu cứ tiếp tục quan hệ lành mạnh, cháu nó mới mười bảy tuổi”.

- Em sắp mười tám tuổi rồi.
- Còn anh sắp hai mươi bảy tuổi, cái tuổi biết sợ mẹ của bất cứ thiếu nữ nào.
- Ghê nhỉ.

Lựa cong môi.

- Lại còn thiếu nữ nào nữa à?
- Không phải, anh đang nói về má em cơ mà.

Lựa mức nước mía bằng chiếc muỗng, cô làm như không nghe anh nói, thực ra lúc này thính giác cô nhạy hơn bao giờ hết.

- Anh sợ bà thật đấy!
- Tại sao sợ?

Lựa chất vấn.

- Bởi bà phúc hậu và ngăn nắp quá, anh chưa xứng đáng đóng vai một gã sư huynh. Anh sống bừa bãi lắm.

- Anh mặc cảm với nghề xích lô chứ gì?
- Còn lâu.

Vương bật cười.

- Anh sẽ gặp mặt bà công khai khi đã có một việc làm chính thức, còn đạp xích lô là một nghề nghiệp bất khả kháng, nhưng nó tạo cho anh tính nhẫn nại.

- Em tin anh.

Lựa ngó vào mắt Thi sĩ, cô biết mình rất là bé bỏng trước người đàn ông này, hẳn có thể bé cô nhẹ tênh như một miếng bông gòn, nhưng nhớ kỹ nghe, bông gòn có thể làm rách tim con người đó, phải vậy không Vương?

Bổng Vương thoáng một chút đắn đo, anh vừa sức nhớ một điều gì quan trọng.

- Này Tiểu Muội...

- Dạ.

- Anh định nghỉ đập xích lô.

- Chúa ơi, anh đừng ngán má em nữa. Anh lấy gì để sống?

- Có một cơ quan thương nghiệp đánh tiếng nhận anh về.

- Thôi đi anh, mua bán là chuyện của đàn bà con gái.

- Anh biết vậy nhưng anh không ngồi ở quầy, anh đi làm áp tải.

- Áp tải là gì vậy anh?

- Là là...là giống hai đứa mình y hệt, em là một thứ hàng hóa mà cơ quan anh muốn mua, vậy thì anh có nhiệm vụ đến để đem hàng hóa đó ra khỏi nhà, bất chấp sự ngăn cản của thế lực đáng sợ là bà mẹ. Khi anh đã lôi được em ra quán nước mía là anh sẽ làm tròn sứ mạng rồi đó.

- Anh thiệt là quý sứ, sao lại ví em là hàng hóa?

- Tiểu Muội khờ ghê, có một tí thứ hàng hóa, kim cương cũng là hàng hóa, em là kim cương bất hoại của đời anh.

Hai con mắt Lụa long lanh như hai hột nhãn, cô nói như đứt hơi:

- Anh lúc nào cũng muốn làm thơ hết.

Ngừng một phút, Tiểu Muội đồng ý:

- Nghề áp tải coi bộ cũng hay, em chịu cho anh làm đó.

- Nhưng anh có thể đi vắng nhiều ngày nghe, lỡ lấy hàng ở tỉnh khác thì sao?

- Không, dứt khoát.

Vị quan toà trong Lụa gạt phăng, cô gõ chiếc muống xuống bàn. Kẻ bị cáo Thi Sĩ đứng trước vành móng ngựa, anh chấp nhận sự phán quyết.

- Em là thủ trưởng tối cao, anh xin tuân lệnh.

Sau đó ngôn ngữ trở nên thừa thãi giữa hai người. Vương nắm bàn tay Lụa trong tay mình lúc nào không biết, chiếc xe đạp mi- ni bây giờ có bị ăn trộm cũng chẳng ai thèm đi thừa. Anh rùng mình biến thành nhà thơ hồi nào không hay.

Cô gái ơi, anh nhớ em

Như má lúm nhớ đồng tiền đúng chưa

như cà chớn nhớ cà chua

như da em nhớ da ua ngọt ngào

cái nhớ nhảy qua hàng rào
không thềm đăng ký cứ nhào
xô ra thì thấy không đành
rồi anh ôm lấy rồi canh giữ hoài
con kiến còn nhớ củ khoai
huống chi tóc ngắn tóc dài nhớ nhau...

Buổi chiều thả bài Serenad của Schubert từ căn biệt thự đằng sau xe nước mía. Ai chơi dương cầm tha thiết đến thế, hồn Lụa đã mềm mại như tơ, như Lụa, như tên cô. Cũng may đây không phải là nhà của Nhung, nếu đó là tiếng piano của nàng thì Lụa mắc cỡ chết. Dám hẹn hò với con trai ngoài quán nhé, mười bảy tuổi bẻ gãy sừng nhà thơ thì gớm quá người ơi. Nhung sẽ quở cô như vậy. Lụa biết rành sáu câu mà.

Người bán nước mía có vẻ thông cảm cho mối tình nghèo qua những ly nước mía bình dân. Anh ta nhịp chân hát “nhớ nhớ thuở nào, anh đi làm thuê, em đi gánh rong, đôi ta cùng gặp nhau dưới cầu, dưới ư ư cầu...”

Câu hát làm Vương biến sắc.

- Dạ.
- Anh nhất định nói với em.
- Dạ.
- Anh can đảm nói với em.
- Dạ.
- Anh muốn...

Wương ngập ngừng:

- Anh muốn dừng bước giang hồ.
- Dạ, thì chúng ta đã dừng và uống nước mía.
- Không, ý anh muốn nói cái khác cơ.
- Cái gì hở anh?

Lụa ngây thơ long lanh hai hột nhãn ngơ ngác.

- Là chuyện “người lớn” đó!
- Chuyện...má em chứ gì, không sao, mẹ em hiền lắm.
- Trời ơi.
- Tại sao anh than trời?
- Trời ơi...em không biết gì hết?

Anh đứng dậy trả tiền một cách đau khổ:

- Thôi, tụi mình đi tiếp, anh đói bụng lắm rồi.

- Chiếc xe đạp lại trườn lên mặt lộ, lần này mơ mộng bay mất tiêu, Vương tê tái vì cô bé tuyệt vời của anh quá đổi trẻ con, nhưng anh yên tâm kiểu khác, anh hiểu rằng cô đã yêu ai thì sẽ yêu đến chết. Cô trong sạch trước mọi ẩn dụ. Cô không là một cái bia tự nguyện cho những mũi tên ái tình bắn đến đó, cô chính là bản thể trình nguyên.

Nhớ em không biết để đâu

nếu để trên đầu thì tóc che đi

để trong túi áo cũng kỳ

lỡ đi đường rớt lấy gì chứng minh

chi bằng giả bộ làm thình

hét lên “nhớ quá” một mình nghe chơi!

Bài thơ đã hoàn thành trong vòng vài tiếng đồng hồ, khúc đầu từ lúc Lua dắt chiếc xe đạp, khúc giữa lúc ngồi xuống uống nước mía, khúc cuối lúc đạp xe không biết để đi đâu.

- Lua ơi.

- Dạ.

- Cái hẻm vào nhà em giống trái tim con người.

- Sao vậy anh?

- Cái hẻm hẹp là cái cuống nhé, bên trong phình rộng ra như trái tim và chấm dứt. Tim anh đó

- Tim em nữa chứ!

Chúa ơi, sung sướng quá. Vương phẩn chấn trở lại, em có phải là trẻ con đâu Lua, em ăn nói già dặn quá mà, sao em cứ nửa kín nửa hở, em làm anh chết tức tưởi vì suy đoán nghe chưa. Đừng bày đặt bắt chước Nhung nghe, Nhung kiểu cách học thức, lễ độ một cách kịch tính, cô ta sẽ đầu hàng trước diễn viên xiếc trên dây Khổng Thành Bá cho coi. Còn em, em cứ hiền lành ngoan ngoãn như con nai, cho anh mãi mãi làm một tên thợ săn không bao giờ cầm vũ khí.

Vương chở Lua ghé mua hai ổ bánh mì thịt, còn dư tiền để uống nước sinh tố buổi tối.

Ở một góc nào đó của đường phố đêm nay, mặc kệ chiến tranh và tù đầy trên hành tinh biến động này, có một gã đàn ông ngồi đọc thơ tình say sưa cho một cô gái mới lớn. Bài thơ mà gã sáng tác lúc không ngừng di chuyển. Hắn đã chọn tựa đề bài thơ đó rồi. Bài mang tựa là “Yêu điều thực nữ”.

CHƯƠNG 6

MỘT NGÀY CỦA HOÀNG TỬ

Bá ngửa mặt lên trần nhà nhả ra một lọn khói hình chữ o, anh tiếp tục nhả những lọn mới khác chui vào lọn khói cũ tạo thành các vòng tròn chữ o đồng tâm. Trò chơi của thuốc lá. Mình là diễn viên xiếc trên dây, Vương ví anh như vậy, còn Đế ư? Hắn nói anh là chàng tuổi trẻ gan dạ trên chiếc đu bay. Chà, cái tên nghe cực kỳ tiểu thuyết. Riêng biệt danh Hoàng Tử không do hai thằng bạn đặt cho anh mà là do các cô gái. Bọn chúng thấy anh được phụ nữ săn đón quá mức nên gọi anh là Tổng Ngọc, chẳng qua cái gã Tổng Ngọc kia vốn là một kẻ đẹp trai từ thời nào đó bên Tàu, còn anh: người mê diễn xuất của Marlon Brando như điệu đờ, khoái Trương Vô Kỵ nhất trần gian, chịu chết đứng như Từ Hải, trọng nghĩa kiêu Đơn Hùng Tín, phản đồ đầy mưu lược của tôn sư Dali thì nhất định không thể là gã Tổng Ngọc được. Nhưng rõ ràng chưa có cái tên nào khác xứng đáng, phải đợi đến khi một mệnh phụ gõ cửa phòng anh.

- Bá ơi!

Im lặng.

- Hoàng tử của lòng em ơi!

Lúc đó Bá đưa tay mở cửa.

Có vậy thôi mà không cách nào lọt qua mắt hai thằng ác ôn. Chúng ôm bụng cười bò lăn. Đúng là lưới trời lồng lộng, có chạy cũng không thoát, chịu cho Vương và Đế kêu bằng Hoàng Tử vậy. Vả lại mặt mũi anh cũng xứng đáng với cái tên đó quá đi chứ. Giá chót về mặt thẩm mỹ, Bá cũng bánh trai sáng sủa nhất trong ba người.

Robert Bá gật gù phát biểu trong ngày lễ rửa... tên:

- Tao chấp nhận thương đau. Dầu sao tại bây đưa thì Thi Sĩ đưa thì Chú Lùn cũng đã chịu hy sinh chiêu đãi ngày phong tên thánh cho mình rồi, giờ đến lượt tao. Nhưng với một điều kiện. Hoàng Tử tất nhiên phải có Công Chúa. Tại bây có bốn phận phải nhường tao Công Chúa.

Ba chàng nghệ sĩ cụng ly cái rằm. Nguyễn Hoàng Đế thắc mắc:

- Lỡ tao yêu Công Chúa thì sao?

Vũ Vương gạt ngang:

- Không được, mày có quyền yêu một tí phụ nữ trên trái đất này, trừ ra Công Chúa.

- Tăng Vương nói đúng.

Bá nói:

- Làm sao có một đứa con gái nào tự phong cho mình cái biệt danh công chúa, làm gì có, cái tên đó kiêu, bạn bè ghét lắm, nó cà chớn như cái tên của tao đây. Đừng lò chuyện đó Đê!

Đê vẫn đứng ngồi không yên:

- Vậy mà có chuyện đó đây. Linh tính cho tao biết là có, thậm chí tao còn tin là tao biết nàng trước mày.

Vương dần xếp:

- Nhưng dù thế nào chẳng nữa, Chú Lùn chỉ là cận vệ của Bạch Tuyết, quyền quản lý nàng thuộc về Hoàng Tử. Thôi nhậu tiếp...

Câu chuyện trời ơi đất hỡi được chấm dứt. Chấm dứt cách đây một năm và lại bắt đầu cách đây vài ngày. Trời đất, ai ngờ cổ tích đời xưa mà có thật trong thời tia laser lẹt xẹt.

Bá ngã người tựa đầu vào thành ghế bố mơ màng. Cuộc triển lãm tranh đầu tiên gây chấn động giới hội họa nhưng anh không hài lòng. Thiên hạ khoái thì khoái mà bỏ tiền ra mua thì sợ. Mỗi bức đều có giá không dưới hai triệu. Phải lấy lại một cây vàng chi phí chứ. Máu ve chai mà. Cuối cùng chẳng những không lấy được đồng nào mà còn bị chảy thành nước hết chín cây vàng còn lại. Ăn, nhậu, tiếp khách hơn một năm rồi mèo lại hoàn mèo. Những bức tranh tầm cỡ quốc tế theo nhận định của Vương, hiện giờ nằm chèo queo ở một góc gác xếp. “Ve chai nhất đái, vạn đại dang thân”. Anh nhái một câu sấm của Trạng Trình thay cho kết luận, sửa soạn đồ nghề lên đường đi thôi, thân nam nhi bốn bể là nhà, phi thương bất phú là lẽ thường. Nếu bỏ nghề ve chai thì chỉ còn nước đi buôn... vua. Gã Lã Bất Vi thế mà hay thật, tiên sư hấn. Buôn vua thành công thật đáng mặt thiên tài. Thêm một thần tượng mới để học tập nữa. Bá lắc đầu ngán ngẩm. Còn tôi, một thần tượng mặt lộ của các em đây “răng vàng, bạc vụn, tiền cũ, tiền xưa, đồng, chì thiếc, kẽm các loại, bán không?” Biết đâu trời thương cho trúng một cái “mánh” tiếp, nhất nghệ tinh nhất thân vinh mà.

- Bá, Bá, Robert ơi...

Có tiếng gọi giật giọng. Không phải cái lưỡi của thằng Vương hoặc thằng Đê, thằng nào vậy? Bá ngồi dậy đứng đỉnh ngó ra cửa sổ.

- Quời nhơn nào vậy?

- Tư Mã Thiên đây!

Trời đất thẳng đồng bóng. Đúng rồi, đây là Thiên vốn bị ái nam ái nữ từ khi mới sanh nên bị anh em giang hồ chụp lên cái mũ sử gia Tư Mã Thiên, một “nhất phiến tài tình thiên cổ lụy” vì bị vua thiến.

Hấn xô cửa bước vào nhà Robert Bá, khuôn mặt xanh xao.

- Truy lạc ở đâu về vậy?

- Bậy.

Tiếng đàn bà cất lên:

- Tao báo cho mày một tin buồn, ông già mày đã qua đời.
- Thây kệ ổng.
- Sao ăn nói kỳ quá Bá? Về thăm ổng trước khi chôn đi.

Bá hát thẳng bạn đồng nghiệp ve chai ra, Thiên lão đảo muốn chúí nhủi.

- Mày cầm cái mồm lại. Chuyện nhà tao mặc tao.

Thiên gầm gừ:

- Ở thì mặc mày, nhưng...
- Nhưng nhị gì nữa?
- Mày cho tao hun một cái.
- Đồ lại cái, mày định làm ô uế Robert à.

Bá lôi hăn ra ngoài, nhét vào túi hăn mười đồng “cứng”.

- Đi ngay khuất mắt tao, không thì ăn đòn bây giờ.

Thiên tạm toại nguyện với số thù lao kiếm được. Hăn vẫy xích lô đông một mạch.

Bá quay trở vào nhà, lúc ấy mới thấy anh mệt mỏi, hỏ mắt tự nhiên sâu hoắm nhưng hai tròng con ngươi như muốn lồi ra. Kìa, mạch máu trên thái dương anh xếp lẩn như nổi gân, anh phun một bãi nước bọt. Cái thằng ve chai tên Thiên kia đã từng làm cho các bạn tưởng lầm là con gái, hăn rù rì với anh trong những căn phòng kín cửa khiến cho biết bao phụ nữ đau lòng. Thật ra Thiên chỉ là một trong các đầu mối của anh trong nghề ve chai. Anh là “lái chính”, là một trong Tứ Đại Thiên Vương cho nên hăn bắt buộc phải báo cáo về các món hàng, món nào sẽ mua món nào không mua, chỉ có vậy. Quan hệ chỉ có vậy mà Thiên lại làm anh đau đớn, hăn vừa dẫn vật anh điều gì vậy kìa?

Trời ơi, cha có chết thực không cha, Bá cười gần như một tên bất hiếu “cha sẽ phải ăn năn tất cả những lỗi lầm đã cư xử với mẹ tôi”.

Nhìn khuôn mặt Bá lúc này, một người lạc quan nhất cũng thấy anh đang căm thù ghê ghớm. Tại sao Bá lại có thể đi thù hận một kẻ sinh ra và dưỡng dục mình như vậy?

Tất nhiên chuyện gì cũng phải có nguyên nhân. Năm Bá lên mười sáu tuổi thì mẹ khoảng bốn mươi, bà không đẹp như thời thiếu nữ hoàng kim nữa, bà đã cống hiến nhan sắc cho một người đàn ông mà bà thương yêu tận tình, hậu quả

của sự tàn phai nhan sắc là sáu đứa con, Bá là con trai lớn nhất. Cha của anh là một danh y về bó chân bó tay, chữa lành tất cả những thương tật của tứ chi con người bằng phương pháp bó keo gia truyền độc nhất vô nhị. Ông đã từng chữa thành công vợ một bộ trưởng Sài Gòn cũ bị té từ lầu năm xuống đất, không đi đứng được chỉ nằm chờ chết. Ông còn làm cho một phu nhân cấp tướng bị tê liệt toàn thân phải mở miệng cười. Mà họ đều cười với ông thật. Sau những ca đặc trị xuất sắc trên, họ đều ngã vào vòng tay ông, cả vợ của bộ trưởng lẫn bà phu nhân cấp tướng. Không ngã vào lòng ông sao được, vì danh y đẹp trai như một ông hoàng, ăn nói khả ái và sức khỏe tráng kiện cực kỳ. Khi xảy ra biến cố với người vợ chung thủy, ông đang quan hệ lãng mạn với khá nhiều phụ nữ, trong đó có vợ góa một tổng giám đốc công ty xuất nhập cảng Chợ Lớn tình nguyện làm bệnh nhân của ông dù thân thể lạnh mạnh rực lửa.

Hôm đó Bá đang ở nhà, anh và các em mình rất khó chịu về mối tình bất chính giữa ông và người đàn bà góa có bộ ngực Venus kia. Cả gia đình đều cảm thấy vị danh y lưng lầy này sẽ tiến xa hơn, bởi có lần trong cơn say, ông không nén được lòng mình khi thổ lộ với vợ:

- Anh đang yêu thật sự em ạ, lần này anh muốn em công nhận tình yêu chính thức của anh.

Mẹ Bá kiên nhẫn thốt lên:

- Không thể được, các con không thể nào đồng ý, em không có quyền phản bội chúng.

Vị danh y gằm thét:

- Chúng là một lũ ký sinh, chúng phải tuân lệnh của anh và em. Vấn đề là do em, em phải thuyết phục tụi nó.

- Không, không...

Mẹ của Bá khóc òa.

- Em thay mặt các con chống chuyện thất đức này đến cùng, anh đã vượt quá ranh giới của một người chồng, người cha, sự nhẫn nhục của em có giới hạn.

Tiếng khóc nức của mẹ làm Bá hoảng hốt chạy lên. Anh ăn ngay một cái tát trời giáng.

- Cút, cút ngay đồ ăn hại.

Trong khi đầu óc anh xiểng niểng quay cuồng, người cha đã nắm vai mẹ Bá lắc mạnh.

- Đáng lẽ tôi đã nắm tóc cô chứ không hiền lành vậy đâu, nhưng tôi không muốn các con tôi thấy, tôi cấm cô động đến người đàn bà tôi yêu, nghe chưa?

Mẹ Bá nói qua nước mắt:

- Tôi sẽ chết sống với con đàn bà của anh, anh không thương các con nữa sao, tôi sẽ thuê du đĩ rách mặt nó, hoặc đích thân tôi...

Mặt người mẹ đánh lại:

- Đích thân tôi sẽ hủy hoại nhan sắc nó. Anh đứng đó làm gì, đánh tôi đi, tôi ghê tởm anh...

Bá khóc hu hu như con nít, bị kịch xảy đến cho anh quá sớm, anh mới mười mấy tuổi mà, anh lủi xuống bếp ôm các em, chúng cũng khóc như anh, gia đình anh tan vỡ dễ dàng chỉ vì sự động cựa của người đàn ông lớn tuổi. Sau bữa cãi nhau đó, hai ông bà tránh né nhau, cha của Bá vẫn đi đêm triền miên, ông chỉ về nhà sau nửa đêm, Bá không ngủ suốt ba ngày đêm liên tục.

Đưa em gái anh chạy về báo tin, mặt nó xanh như tàu lá.

- Gì đó Thu?

- Anh Hai ơi, má bị người ta đánh gãy hết chân rồi.

- Trời ơi, má ở đâu, bệnh viện nào?

- Ba đang chở má về nhà, anh lo giường nằm cho má đi.

Bá đưa hai tay ôm lấy mặt, vai đưa con trai đầu lòng, run lên, điều nó bị ám ảnh đã xảy đến.

Tiếng con Thu cầu nguyện:

- Lạy trời cho má sống... anh Hai ơi, ba có chữa lành cho má được không anh?

- Làm sao không được, bà là danh y về bó chân tay mà.

Bá nói trấn an Thu nhưng anh không tin lời mình nói. Anh thấy có cái gì không ổn trong vụ này. Má bị ai vậy đánh, lý do gì, có liên quan đến vợ góa tổng giám đốc không, thái độ của cha trong vụ này ra sao, và bây giờ cha có còn thương yêu mẹ để chữa lành cho mẹ hay không? Bá ù hết hai tai vì những suy nghĩ chớp nhoáng.

Người mẹ đã được taxi chở về, mặt bà xám ngắt, đầy máu, toàn thân thể được gói trong những mớ khăn lông. Người cha đứng túc trực bên giường.

- Má ơi, má đừng bỏ các con.

Người mẹ lấp bắp môi thều thào, bà cử động cơ miệng khó nhọc, bà không muốn các con mình thất vọng.

- Má còn sống nhần đây, má không...

- Thôi im đi!

Người cha quát.

- Cô xông đến nhà bà tổng giám đốc làm gì, đánh ghen hả, hết chó Bẹc- giê rồi đến đám đầy tớ đánh bằng cây ba phân vuông không biết xấu hổ.

Giọng ông nghẹn lại:

- Tôi không ngờ cô còn yêu tôi đến thế...

Vị danh y ôm lấy mặt và hai vai cũng run lên như vai Bá khi nghe bé Thu báo tin dữ, nhưng Bá không còn tin ông ta nữa, ông ta đầy nghi ngờ trong vụ này.

- Tôi còn đi được ngày nào tôi sẽ còn đến đó, ông đừng...

Mẹ của Bá ngất đi. Bà không thể nào cố gắng được nữa.

Tự nhiên căn nhà im lặng hoàn toàn. Bá và các em cũng ngưng khóc, tất cả cùng ngó về cha của họ. Chiếc đũa thần là ở đây. Phép mầu nhiệm ở đây. Bây giờ là lúc chờ đợi vị danh y lưng lẩy ra tay chữa trị. Phương thuốc gia truyền độc nhất vô nhị từng làm lạnh lặn biết bao ca bệnh sinh tử kia mà, hươg hồ vợ của ông chỉ bị gãy xương vai và xương đầu gối.

Một tháng sau biến cố thê thảm, vợ của danh y bị tê liệt hoàn toàn. Bà không thể nào rời khỏi giường được nữa. Bà đã bị bán thân bất toại, dù theo lời người chồng của bà, rằng ông đã dùng đủ mọi phương cách để cứu chữa, những loại cao quý giá nhất trên đời đều được ông dùng, nhưng... nhưng cũng đúng một tháng sau cặp mắt của Bá đỏ như mắt kẻ sát nhân, những lần gân máu di chuyển không ngừng trong tròng con ngươi của anh. Anh nói với Thu, đưa em gái kè:

- Em ở nhà lo săn sóc má thay anh, anh đã quyết định rồi.

Con bé mười bốn tuổi ngơ ngác:

- Anh Hai định đi đâu?

- Anh đến nhà người đàn bà đã hại má, anh nghi ba cô tình làm má bị tê liệt.

Không cho con bé kịp ngăn cản, Bá phóng ngay ra cửa, túi quần anh đã có một con dao bấm Mỹ ngứa ngáy chờ sứ mạng của mình.

Bá trèo qua hàng rào nhà bà tổng giám đốc, không có chó, không có người làm, bà ta đã đi đâu? Mọi thứ xảy ra như định mệnh, giữa hàng chục phòng ngủ đan chéo nhau lắt léo, Bá phát hiện đôi giày của ba anh nằm khiêu khích trước một cánh cửa phòng. Trời ơi, cha là một con thú, cha đã mất tính người. Bá hất tung cửa phòng, thảo nào đầy tớ đi vắng hết để dễ bề loạn dâm với nhau. Bá xông thẳng vào chiếc giường nệm ô ướ.

Người đàn bà nằm đó không kêu lên được một tiếng, mặt bà ta trắng bệch như không có một chút máu, chỉ trừ cặp vú trắng ngần run rẩy, trong một thoáng Bá thấy nó lớn và giống như hai trái bưởi. Anh đâm thẳng con dao bấm Mỹ vào cái rãnh giữa hai trái bưởi, tấm thân trần truồng phì nhiêu như lợn hăn người lại, Bá thấy nó co rúm như con tôm, có tiếng nước chảy róc rách trong bồn tắm kín cửa, có lẽ cha mình chẳng?

Bá quay đầu chạy một mạch. Sự việc xảy ra nhanh chưa đến mười giây. Bá đã chạy một mạch cho đến ngày giải phóng mà không một lần về nhà. Sau này anh biết mẹ của mình đã chết, các em vẫn ở lại với người cha, chúng có thể hiểu

được hoặc không hiểu chút gì về anh hai nó. Còn người đàn bà ngoại tình kia, bà ta không chết như Bá tướng, vết dao đâm vội vã không sâu lắm, nhưng cũng đủ để bà ta nằm bệnh viện Sài Gòn và điều trị tại nhà nửa năm, và cũng đủ để bà lìa bỏ vị danh y đẹp trai có bà vợ và đứa con trời đánh. Sau giải phóng bà bỏ đi đâu biệt tích, còn riêng Bá, mỗi lúc bình tĩnh suy nghĩ lại, anh luôn luôn đỏ mặt. Có thể suốt một đời từ nay đến khi nhắm mắt, anh vẫn bị ám tượng bởi người đàn bà trần truồng đầu tiên kia, cái thân thể đang từ trạng thái rùng mớ no nề bỗng co rúm như một con tôm, vừa tê tái vừa thách thức ngàn ăy.

Bá với chiếc áo thun Thái Lan móc ở cây đinh trên đầu ghế bố. Anh thở ra thật mạnh. Một cuộn phim ngậm ngùi đã chiếu xong. Bây giờ là lúc gặp lại các em. Tụi nó ra sao nhỉ? Có cần phải cắt một mảnh vải đen ghim trên ngực khi đến thăm người cha hư đốn của mình không? Chắc là không cần, ông ta đã vĩnh viễn nhắm mắt. Lúc còn mở mắt trùng trùng ông ta cũng không thấy nỗi vợ con mình kia mà. Anh đóng cửa căn nhà trọ lại. Ngoài trời đột ngột tối sầm. Bá chửi thề khơi khơi. Mưa đi, mưa đi, ông trời ích kỷ ă!

Bá ra phở như một người không còn hồn vía. Những lúc khủng hoảng như thế này, đi bộ là một phương pháp an thần tốt nhất. Anh đi mà nghĩ đến đời mình.

Mười sáu tuổi đã biến thành một kẻ hung thủ, anh trốn tránh ở đủ loại sạp chợ, hàng ngày phụ các bà bán cháo huyết rửa chén đĩa, lật đầu tôm, làm sạch mang các cho các bà nội trợ mua về, anh còn là một tay thợ đẩy xe hàng nhà nghề, gia nhập một thời gian ngắn đã biến thành đại ca trong làng xe đẩy. Mỗi vết thương trên thân thể Bá là một thành tích được giới giang hồ choai choai kính nể. từ những đồng bạc lẻ do các sạp hàng bố thí khi phụ họ làm công trong những ngày đầu đến những xấp bạc Trần Hưng Đạo dày cộm rùng rinh túi quần trong nửa năm sau, khi anh bắt đầu hạ sơn đời mình bằng nắm đấm. Anh hùng cứ một cách âm thầm trong các khu vực chợ Gò Vấp, Ngã ba Chú Ía, Ngã năm Chuồng Chó. Những con bé bụi đời coi anh ngon hơn Đường Sơn đại huynh, bởi vì anh vừa đẹp trai hơn Lý Tiểu Long vừa vùng tiền như vùng rác. Chúng tự nguyện làm người nâng khăn sửa túi cho anh như anh vẫn thường vỗ đầu chúng.

- Tụi mày là áp trại phu nhân của tao.

- Dạ.

Những tiếng dạ ngọt ngào làm ấm lòng gã thiếu niên chập chững bước vào đời. Trời ă, không lẽ anh lại đi theo con đường của cha anh, thừa hưởng giòng máu hào hoa của ông và thừa hưởng cả sự quyền rũ của phụ nữ.

Bá chưa hề so sánh chuyện lúc mười sáu tuổi rưỡi, anh quen thói ngồi một góc chợ uống cà phê đen nhâm nhi để tự thỏa mãn về mình.

Một hôm có hai nhà sư ôm bình bát đi ngang qua chợ Long Huê, họ đứng thẳng như hai cây tre mọc rễ giữa giờ Ngọ. Bá rất sợ tiếng gõ mõ tụng kinh huyền bí của chùa chiền, nhưng anh động lòng trắc ẩn của một kẻ lãnh du kiếm sống. Anh thấy một xấp tiền vào trong bình bát vị sư già. Đúng thời khắc ấy, có một tiếng nói ầm áp đầy uy lực vang lên, môi của vị sư già hình như mấp máy, lông mày ông nhíu lại:

- Con đi theo thầy về chùa.

Bá chẳng thể nào cưỡng lại được, cặp mắt của ông đã thôi miên anh, anh cố kháng cự luồng điện thần quyền kia để liếc mắt về vị sư trẻ hơn, chao ơi, hần chỉ mỉm miệng cười. Bá đứng trân người như vậy không biết bao lâu, khi anh bừng tỉnh hoàn toàn thì hai nhà sư đã biến mất. Bá chạy như một thằng điên khắp chợ Long Huê, anh hỏi thăm những người buôn bán thường trực ở đây về tung tích hai nhà sư bí hiểm nọ. Bà Ba phun một bãi trầu trước khi nói với anh, người của bà toát ra một mùi thịt sống, bà là tay chuyên viên hạng nhất về phân loại thịt bò.

- Mày hỏi thăm mấy ông làm gì vậy? Mấy ông là người trời ít khi xuất hiện ở chợ lắm, trừ khi nhà chùa không còn lương thực mới thấy mấy ông.

Bá giật nảy mình.

- Bà chỉ chỗ cho tôi đi, hồi nãy tôi cho mấy ông tiền mà mấy ông không cảm ơn một tiếng.

- Chà, ơn nghĩa nhà Phật mà may cũng đòi, mày thiệt là người trần mắt thịt.

Ngừng lại để tự thấy mình cũng còn tham, sân, si không kém gì Bá, bà Ba nói với vẻ sành sỏi:

- Mày lên chùa Diệu Đế mà tìm, ít ai biết chùa này lắm, nó ở miệt Bình Triệu ghen.

Bá lùng sục khu Bình Triệu để tìm cho ra chùa Diệu Đế, anh phải trải qua hai cuộc đánh nhau với bọn du đảng mới lớn ở địa phương, rừng nào cọp nấy mà, muốn gì thì cứ hỏi đại ca trong từng khu vực, đừng lộn xộn, tụi nó mò đến khu cai quản của Bá cũn bị ăn đòn giống như vậy chứ sao.

Chúng tầm quất Bá khá kỹ, xong nhậu một chén và chửi thề văng mạng.

- Mày đi theo con đường đất đỏ này, đi qua ba cây cầu khi, quẹo bốn con đường đất sinh nhão, chừng nào ngó thấy cái bảng nhỏ Chùa Diệu Đế thì ngừng lại. Mấy ông thầy tu tiên ở đó.

Một đứa mặt đầy theo tên là Dũng điên rồ tai anh:

- Chừng nào nhớ đời về thăm tụi tao nghe, qua khu vực tụi tao làm ăn, mỗi mang nhiều lắm.

Một đứa khác cụng ly Bá cái chẳng.

- Mai một nghỉ tu về đời trao đổi áp trại phu nhân với tụi tao, tụi tao thiếu một thằng đẹp trai và lì lợm kiêu mày.

Bá cụng ly nhưng không dám uống nhiều, anh cần phải tìm cho ra chùa Diệu Đế, anh chia tay bọn du dân g Bình Triệu, đứa nào đứa nấy mười sáu mười bảy mà đã am hiểu luật giang hồ. Chúng để anh tự do đi tìm tiếng gọi thiêng liêng của vị sư già cầm bình bát trong chợ Long Huê “con đi theo thầy về chùa”.

Cuối cùng Bá đã về đến chùa. Anh cạo trọc đầu để trở thành chú tiểu kỳ lạ nhất cho đến ngày giải phóng.

Thời gian đầu vị sư già nói với Bá:

- Con sinh ra là để rao giảng minh triết.
- Minh triết là gì vậy?
- Là đi xuống xưởng nhang. Hôm nay con phải phơi cho thầy hết số nhang ẩm trong kho.

Thời gian riu riu, sáu vị sư khác trong đó có cả vị sư trẻ nói với Bá:

- Con sinh ra để thực hiện minh triết.
- Minh triết là gì vậy?
- Là tập cho đến chừng nào không còn mồ hôi trong người. Hôm nay các thầy muốn con phải nắm vững hết những bài quyền cước Thiếu lâm năm năm trước đã học.

Thời gian sau cùng vị sư già đột nhiên hỏi Bá bất ngờ:

- Minh triết là gì vậy?

Bá đưa ra một xấp giấy trắng, trên mỗi tờ giấy chỉ chút hình vẽ, anh đã vẽ bằng than nhà chùa, anh vẽ cái chết của một con chim sẻ, anh vẽ những bó nhang không người vái, anh vẽ cái nách lông lá của vị sư trẻ, cái đầu gối gối đầy ghê của vị sư già, anh vẽ hai vị sư bằng cái nhìn hội họa của một kẻ đang bị quỳ gối, anh vẽ hơn một trăm bức.

Nước mắt vị sư ứa ra.

- Con đã đọc lén kinh Kim Cang phải không?
- Không, con chưa bao giờ đọc.
- Con đã biết gì về thiền?
- Thiền ư, chưa bao giờ, con sợ thiền.
- Còn minh triết, minh triết là gì vậy?
- Con cũng sợ cả minh triết.
- Vậy chứ tại sao con “ngộ”?

- Ngộ là gì vậy thầy?

Nhà sư chỉ tay vào xấp giấy đầy hình vẽ, Bá cười như muốn sặc.

- Nếu ngộ chỉ đơn giản là vậy, thì con đã ngộ từ hôm gặp hai thầy đầu tiên, con ngộ từ câu nói “con đi theo thầy về chùa”.

Vị sư lớn tuổi choáng váng, ông đưa những ngón tay rời rạc lên như bất quyết. Ông thì thầm một mình:

- Nó có thể thành Huệ Năng chăng?

Bá nghe được, anh thắc mắc:

- Huệ Năng là gì vậy thầy?

- Là một trong những sư tổ của thiền đạo.

- Lại thiền, vô ích quá thừa thầy, con đã đến với thầy chỉ vì...

- Vì câu nói của thầy ư?

- Đúng vậy mà cũng không đúng vậy. Con muốn đến với một thế giới khác không có con tham dự trong đó, con đến với tiếng tụng kinh để không chế nó, cũng như con đã làm được chuyện đó ở ngoài đời. Thầy biết không? Con đã dám đâm vào ngực một người đàn bà lão già, con đã dám đi ăn mày từng đồng xu ngoài chợ, con đã dám thi ân cho những kẻ yếu thế hơn mình, lúc đó con chỉ thiếu một cái: Cái mà các thầy đang có. Bây giờ con thấy nó có khác gì ở ngoài đời, rồi con sẽ được lên cõi Niết Bàn một cách ích kỷ riêng con chăng? Không, thừa thầy, con sẽ về với đời bằng cái đầu trọc lóc. Hai mươi tuổi con đã chín chắn khi suy nghĩ. Thầy có đồng ý quyết định vừa rồi của con chăng?

Các vị sư không nói gì, họ thương Bá hơn em ruột, một tên du đãng đang có thời mà chịu đi tu trong một ngôi chùa hẻo lánh hơn ba năm nay, đây là sự kiện chưa từng thấy, họ không còn uy lực như ngày nào buông ra một câu bí hiểm “Con đi theo thầy về chùa”. Họ đã kiệt sức. Bá đã vắt hết tâm hồn họ, anh học được cách sống bằng bất cứ giá nào: làm nhang, chặt tre, đồn củi, bắt cá, trồng rau, gõ mõ... anh học được sự ám thị của ngôn ngữ truyền âm, còn họ, các vị sư trong chùa Diệu Đế, họ chỉ nhìn xấp tranh anh vẽ mà hoảng hồn. Họ đã biết gì về chàng trai trọc đầu bất đắc dĩ này. Hãy đưa hắn về nơi mà hắn đến, hắn đã có trong tay mọi thứ, đừng để hắn buông ra một câu “các thầy theo con về đời” Phật Thích Ca ạ!

Cơn mưa đã đổ xuống xối xả làm Robert Bá bưng tỉnh. Cái tên Tây Robert đã dính liền vào đời anh kể từ khi Sài Gòn nhập vào một loạt phim Batman. Mỗi đêm trên đài truyền hình Mỹ người ta thường thức sự bất khả chiến bại Người

Đời bao nhiêu thì người ta lại xuýt xoa khen chàng trai cộng sự Robert đẹp trai bấy nhiêu. Các cô đều tát yêu vào má anh sau mỗi lần hôn và thì thầm vào tai anh cái tên Robert ấy.

Bá có cảm tưởng mình đang rơi xuống một cái giếng không đáy. À thì tôi đang đi trên đường đến nhà cha tôi, tôi đi như tắm trong sự căm thù của trời đất. Có một hàng hiên nào cho Hoàng Tử Robert ghé vào không? Tôi thấy lạnh từ trong tim lạnh ra, xác chết của cha có góp phần vào cái lạnh của tôi không, sự linh hiển của mẹ có trả đũa cha trong phút giây này không?

Bá ướt như chuột lột. Anh chạy vào một cái mái de ra giữa đường để trú mưa, ở đó đã có sẵn một bày con gái xinh như mộng. Sấm sét giăng mù mịt làm anh thấy họ như ma quỷ, anh ngồi bệt xuống một góc hàng hiên, người họa sĩ đã tự vẽ bức tranh của mình u ám như vậy.

Có tiếng con gái quen thuộc ngọt ngào:

- Đứng lên đi anh Bá, khoác áo mưa của em, anh bị cảm lạnh mất.

Bá riu riu đứng dậy, tiếng cô gái nào đó đầy uy lực như tiếng vị sư già, anh đưa tay nhận lấy chiếc áo mưa.

- Lựa hử em, em đi đâu ghé đây?

Đúng là Lựa, cô nhìn anh đầy thương cảm.

- Em bán bún riêu phụ má xong rồi về trước, giữa đường gặp mưa...

- Ờ mưa, anh cũng bị mưa giữa đường.

Bá liếc qua đám con gái đang cười rúc rích ở một góc cạnh anh, chắc họ có chuyện gì vui vẻ lắm, họ hớn hử như bây thiên nga, vậy mà...

Anh nói với Lựa thật nhỏ:

- Bữa nay anh có chuyện buồn lắm.

Lựa bần khoản vì tâm trạng bất thường của người thanh niên này, cô an ủi:

- Chắc chuyện gây gổ giữa anh với anh Đế chứ gì, bỏ qua đi anh Bá, em và Nhung hiểu hai anh mà.

Bá vừa gài cúc áo mưa vừa phì cười. Bớt lạnh thật rồi đó cô bé ngây thơ ời. Sao mà cô như một viên thuốc bổ, chỉ thích được chữa bệnh cho mọi người. Nhưng mà cuộc đời này suy dinh dưỡng lắm, cô sẽ bị chúng căng ra làm thịt Lựa ạ.

Bá nghĩ lơ mơ về cô gái trinh trắng đang trú mưa bên cạnh anh. Hai con mắt cô long lanh đen láy như hai cái hột nhãn. Không hiểu thằng Vương Thi sĩ đã ăn hết phần cơm thánh thiện trong hai cái vỏ nhãn kia chưa, Bá tự nhiên thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn.

- Ờ, anh hết buồn rồi, còn chuyện của em và Thi sĩ ra sao?

- Chuyện gì vậy anh Bá?

Lụa ửng hồng đôi má:

- Em vẫn gặp anh ấy đôi khi thôi.

- Chứ không phải luôn luôn sao?

- Không, anh chỉ được nước tưởng tượng, anh Vương nghĩ đập xích lô luôn rồi.

- Hắn đổi qua nghề bốc xếp ở khu thương nghiệp Bình Tây, anh biết chuyện đó mà.

Lụa như bị giáng một búa vào tim, giọng cô run rẩy:

- Ủa, anh không làm áp tải sao?

- Cái gì mà áp tải, nó đi làm bốc xếp, nghề đó cực khổ mà nhiều tiền hơn.

Nhìn khuôn mặt tái mét của Lụa, bỗng dung Bá ngỡ ngàng. Té ra nó giấu Tiểu Muội, nó sợ con bé biết khi phải lều thân vào cái nghề mạt hạng này, nó muốn lúc nào nó cũng là một vòm cây hoàn chỉnh để cho cô bé trú ẩn. Tội nghiệp Tiểu Muội biết chừng nào, nhưng đành vậy thôi, đã lỡ buột miệng rồi, Bá tìm cách nói tránh:

- Tiểu Muội biết không? Đạo này nhiều người đập xích lô quá, thằng Vương nó tâm sự với anh, nó không muốn cướp nồi cơm của những người mạt lộ hơn mình. Lụa thấy chuyện đó Vương làm đúng không?

Lụa gật đầu, cô rung rung nước mắt.

- Dạ đúng.

- Đó, nó quyết định làm một công việc gì có tiền hơn mà vẫn lương thiện. Với sức lực của nó, vác bao tạ cũng không thấm gì, có người kêu nó vào đội bốc xếp một cửa hàng thương nghiệp Bình Tây, thế là nó nhận lời, Lụa thấy chuyện đó đúng phải không?

Lụa gật đầu, nước mắt cô đã ràn rụa.

- Dạ đúng.

- Còn ba cái chuyện hắn nói dối thuộc về lòng tự trọng. Em không hiểu hắn ư Tiểu Muội, người ta chỉ tự trọng khi biết mình yêu, hắn yêu em mất rồi...

Lụa khóc hu hu như con nít, mặt kệ đám con gái trú mưa nhìn sang ái ngại, mặc kệ sấm sét đầy trời, mặc kệ Bá bứt tóc gãi tai như một người có lỗi.

- Vậy mà anh nói với em anh làm áp tải, làm áp tải được đi lấy hàng hoài, tội nghiệp anh, bốc xếp nguy hiểm lắm, anh đừng giấu em Bá, anh Vương có bị... ho lao không anh?

- Lao cái con khỉ mốc, thôi về, người ta ngó mình kìa.

Anh dìu Lua đi trong cơn mưa, cái áo mưa vàng như màu của hoa cúc trùm lên đầu hai người. Bá đưa Lua về tận nhà. Cô vẫn còn âm ức. Rồi cô sẽ tìm mọi cách điều tra vụ này. Thi sĩ sẽ mất hồn thơ với cô cho coi.

Bá đến nhà cha lúc bảy giờ tối. Căn nhà này theo lối cổ vẫn rêu phong như xưa. Khoảng vườn trước nhà rộng và vẫn đầy cây trái. Các em vẫn đổ xô ra đón anh. Chỉ có điều trong nhà bây giờ sắp thêm một cái bàn thờ nữa, và các em của anh, sao con mắt tui nó nhìn anh không thiện cảm như vậy. Bá lẳng lẳng bước lại gần qua tài, anh lấy bó nhang từ tay đứa em út, anh lựa ra sáu cây. Ánh lửa ở đầu nhang rực lên, Bá quỳ xuống bàn thờ mẹ trước.

- Nén nhang này con xin lấy má, má sống khôn thác thiêng hãy phù hộ cho con, con đi rửa nhục được thù nhà, còn nợ nước, xin má hãy khiến cho con bình tĩnh hơn, hãy giúp đỡ con trong những ngày con còn sống sót, còn biết mê đắm một cái gì đó, ngoài má, là tranh và cuộc đời phóng đảng của con, hãy ban cho con lòng can đảm dù đối đầu trong mọi nghịch cảnh, đừng ban cho con sự giàu có, thừa má, hãy ban cho con tính người.

Anh nằm gần như rạp xuống sàn gạch bông, nằm không hề động đậy. Những đứa em mở lớn hai mắt kinh ngạc, chúng không nghĩ rằng anh nằm tư thế đó trong suốt nửa tiếng, Ba mươi phút sau, anh đứng dậy, anh vái trước quan tài vị danh y trong tư thế đứng và cúi đầu. Anh không nằm rạp như lúc phủ phục trước di ảnh mẹ.

- Thừa ba, nén nhang này con lấy ba tha thứ vì tội bất hiếu, nhưng con không phải con người bất nghĩa với kẻ sinh thành. Con đứng trước quan tài ba như hai người đàn ông đứng với nhau. Ba có thể giận con về sự bướng bỉnh, về tất cả hành động của con về trên đời trừ lúc này, con đang tỏ lòng kính trọng ba. Cầu cho ba sớm gặp lại được má con, con biết má vẫn độ lượng với ba cho đến lúc chết, có điều ba sẽ phải trả giá đắt. Con không xin ba phù hộ con.

Anh đặt nén nhang xuống chỗ cần thiết của nó. Bá lùi ra xa quan tài người cha độc đoán, anh hỏi đứa em trai út:

- Má chôn ở đâu, mày biết không?

- Bả thiêu ở Bình Hưng Hòa, bình đựng cốt kia. Thằng út trả lời tỉnh bơ kèm một ngón tay chỉ lên bàn thờ. Bá cảm thấy máu trong đầu bốc lên.

- Cám ơn ngón tay của mày, còn con Thu đâu?

- Chị Ba đã đi lấy chồng.

Thằng em kể Thu ra miệng.

- Chị Ba ở vùng kinh tế mới, chỉ không biết ba chết đâu, chỉ cũng không cần tui này nữa, chỉ đi theo một ông bộ đội thương binh.

Cả bọn định cười phá lên nếu đây không phải là chiếc quan tài cha chúng. Bá đón nhận số phận của đứa em gái kể mình một cách chua xót, anh thương con

Thu nhất nhà, nó chịu đựng và cũng cần rằng không thua gì má, nó có quyền chọn một người chồng cho nó, một người chồng tàn tật đâu phải là tiêu đề của sự thiếu hạnh phúc, con Thu là một đứa con gái thông minh. Nhưng tại sao nó lại bỏ đi, tài sản kếch sù của cha mình không đủ cho vợ chồng nó một căn nhà hồi môn sao?

Bá gần giọng:

- Tại sao con Thu không ở thành phố?

Tiếng của thằng út:

- Chị Ba sợ chia thêm một phần gia tài cho chồng của bà, bà tự ái lắm anh Hai ơi!

- À thì ra thế. Thảo nào hồi nãy tụi bay nhìn tao như kẻ thù, tụi bay sợ tao cuỗm một phần di chúc của ông già để làm giàu chứ gì, có lẽ tụi bay còn dám xua đuổi cả con Thu, dám lắm, có lẽ tụi mày cũng trù ẻo ông già qua đời càng sớm càng tốt, dám lắm. Trời ơi, ba thấy chưa ba, thượng bất chính hạ tắc loạn, rau nào sâu nấy. Ba đang bị quả báo nhãn tiền đây này.

Nhưng anh không phần nộ nữa, cuộc đời anh từng chạm trán đã đáng phần nộ lắm rồi. Bá chỉ buồn bã, anh nói ngán ngẫm:

- Chừng nào có tin con Thu, tụi mày cho tao biết, để tao cho địa chỉ...

Anh rút tấm thẻ họa sĩ vuông vắn đưa cho thằng Tư.

- Còn bây giờ, chiều theo di chúc của ba, tao có phần tài sản riêng khá lớn, nhưng tao cho hết tụi mày.

Một trong những đứa em của Bá rạng rỡ hẳn lên, chúng tự nhiên thân thiện với anh quá mức.

- Ngồi nghỉ chút anh Hai.

- Uống nước trà anh Hai.

Thằng Út rút trong túi quần ra một gói 555, nó bóc bao thuốc bằng răng thật nhà nghề.

- Làm một điếu thơm anh Hai, trời còn mưa lâm râm mà.

Bá thấy không còn gì để nói nữa. Khi chúng nói “ngồi nghỉ chút”, “trời còn mưa lâm râm” có nghĩa là tụi nó muốn mình đi sớm, anh tiến đến bàn thờ má nhảy nhẹ nhàng lên như một đầu thủ bóng rổ. Với chiều cao một thước tám mươi, anh ôm gọn chiếc bình đựng xương cốt mẹ như ôm một trái bóng. Anh lẳng lặng gặt đầu chào những đứa em thực dụng của thời đại.

Bá đi qua trước mặt một vài người khách đến phân ưu và ra khỏi nhà. Những đứa em thấy không có gì để thắc mắc sự hào phóng của người anh đã xa lạ từ lâu đối với chúng. Lấy năm xương tàn của má đi ư? Càng tốt. Đờ phải sợ bà hiện hồn lên một cách vớ vẩn. Phim video ma quỷ dạo này lan tràn.

Bá đi trong những giọt nước mưa thưa thớt, phớt xá lên đèn tự lúc nào. Anh thấy đói bụng. Có tiếng rao cháo huyết của một bà lão lớn tuổi, bà đang ngồi trên một chiếc ghế đẹp, trước mặt là nồi cháo bốc khói. Không ngần ngại, Bá ngồi chồm hồm kêu một tô cháo đầy hành, tiêu, tỏi ớt. Phải húp kiểu nào đó cho sáng trưng mặt mũi. Bụng đã cồn cào lắm rồi.

- Gì vậy cháu?

Bà lão bán cháo huyết hỏi.

- Dạ, bình đựng xương người.

Bá vừa ăn vừa dùng đũa trả lời.

- Chúa Phật ơi.

Mặt bà lão xanh lè, bà không dám tò mò nữa. Thanh niên thời này loạn lắm, biết đâu nó mới vừa giết người.

Bá định móc túi trả tiền thì anh thoáng thấy một chiếc xe hơi dừng lại ở hàng sau gánh cháo huyết. Cánh cửa xe mở ra cho một cô gái mặc đầm bước xuống bấm chuông. Trời đất, Công Chúa chứ còn ai nữa, Nhưng một trăm phần trăm mà. Cánh cổng sắt mở ra, cô gái lại lên xe và họ biến mất trong con đường trải sỏi dẫn vào ngôi biệt thự.

Bá cảm thấy mình như bị điện giật. Hôm đưa Nhung và Lua về, anh không còn biết gì nữa cả. Khu vực nàg ở bị cúp điện tối om, còn anh tối om bởi ly rượu thuốc Nguyễn Hoàng Đế tạt vào mặt. Té ra nhà nàg ở trên con đường này. Mình đã tặng nàg một cái gì hôm đó kìa, phải chăng là một tờ giấy vẽ một bình hoa huệ trắng muốt.

Anh đứng lên đi vội vã về phía hai cánh cổng sắt, một bức tranh không phải của anh nằm ngay trên ngưỡng cửa. Bức tranh vẽ một con chó nhe răng, tựa đề bức tranh là “coi chừng chó dữ”.

- Ủa, sao cậu không trả tiền?

Tiền hả, Bá móc túi.

- Cháu quên, xin lỗi cụ.

Anh ôm bình cốt của mẹ vào trong lòng, tay kia đưa lên bấm chuông.

Một người đàn bà đứng tuổi mở cửa, nếu má mình còn sống thì cũng trạc cỡ bà này, nhưng chắc chắn không sang trọng bằng, má mình làm gì có bộ kimono kín đáo một cách hờ hang kia, bà chỉ mặc áo bà ba mà thôi.

- Tôi là họa sĩ Khổng Thành Bá bạn thân của nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế. Nhạc sĩ có nhờ tôi đến gặp Nhung để nhắn một tin tức.

Người đàn bà mặc kimono không ai khác hơn là mẹ Nhung. Bà đang từ sa sầm nét mặt bỗng trở nên tươi rói trước người thanh niên lạ hoắc nhưng cao lớn đẹp trai này.

- Mời cậu vào nhà, cậu là họa sĩ à?

- Vâng.

Bá bước trên một con đường chung quanh đầy bồn hoa và vòi nước phun, anh đang tìm cách vận dụng sự khôn ngoan như thế nào đó để người đàn bà đa nghi này bị lừa.

- Nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế đã cao, cậu lại còn cao hơn.

- Vâng, bạn tôi bị gọi là Chú Lùn mà.

- Tên gì mà kỳ cục vậy?

Bà đưa tay mời Robert bá ngời vào bộ xa- lông đời mới, anh ngồi xuống không do dự.

- Bởi vì thưa bà, tôi và một ông bạn nữa còn cao hơn hẳn.

Người đàn bà vẫn không ngừng quan sát Bá.

- Cậu ôm cái gì trong tay vậy?

- À...

Bá cười giòn tan.

- Chiếc bình cổ cực quý, nó có từ đời nhà Tống, nó để dành đựng xương cốt các hoàng hậu thời ấy.

- Thiệt không?

Người đàn bà trở mặt.

- Để tôi giới thiệu nhà tôi xuống xem.

Bá cảm thấy không nên để lòng tham của bà ta đi quá xa.

- Bà cho tôi gặp Nhung ít phút, bạn tôi đang đợi tôi.

- Cậu khó tính quá.

Chiếc kimono vùng vằng như hờn dỗi rồi khuất sau phòng khách.

Một lát sau Nhung bước ra, hai nhân vật trong cổ tích thần thoại đụng độ nhau tay đôi, hai biệt danh do bạn bè ngẫu hứng đặt tên đã gặp gỡ như sự bố trí của thượng đế. Nhung hôm nay thùy mị hơn hôm Bá gặp nàng ở nhà văn hóa, nhưng cái đẹp kiều kỳ vẫn thấp thoáng từng lúc trong bộ đồ màu vàng được may cắt thật khéo.

Nàng ngồi xuống phía ghế đối diện Bá, bàn tay thon thả chạm vào bình trà sen. hai ly thủy tinh trong vắt nhập từ Nhật bốc từng sợi khói mong manh. Khi nàng nâng ly hướng mắt về Bá trước khi chạm môi, trong một giây anh tưởng mình bị ngất đi. Cái dáng ngồi Công Nương kia và cung cách tiểu thư kia anh sẽ tìm cách sắp xếp hợp lý ở bức tranh sắp vẽ. Anh sẽ bố cục làm sao để nàng biếng thành ảo giác trước một người ăn xin chơi đàn. “Lạy ông đi qua, lạy bà đi lại, cho tôi xin... chút ái tình” lời một bài nhạc sẽ được tân trang phù hợp với tình thế của bức tranh anh định vẽ, có điều khuôn mặt người ăn xin phải đẹp như thiên thần. Anh ta hoàn toàn tương phản với những mảng màu u ám đời sống khi dạo nhạc. Được không? Anh đang tự hỏi mình thì Nhung cất tiếng, nàng đã để cho anh yên lặng một cách đồng lõa này giờ.

- Em mới đi Nha Trang về.

Bá giật mình, anh lăm bắm:

- Hết mùa hè rồi sao?

- Dạ, đã hết mùa hè, rồi sẽ hết mùa thu, mùa đông nữa.

- Và em bỏ học?

- Chưa biết gia đình em quyết định ra sao, em định dứt đơn vào trường nhạc...

- Để làm đồ đệ của Nguyễn Hoàng Đế, anh tưởng là em học ngón đàn của hắn thì tuyệt hơn trường lớp. Đế là một nhạc sĩ Digan...

Nhung liếc Bá một cái chết người, cặp mi nàng ướn như vừa mới tắt.

- Thôi, không nói chuyện đó nữa, anh tìm em làm gì?

Bá làm bộ ngạc nhiên:

- Em không chờ điều này sao?

- Còn lâu, em ghét anh kinh khủng.

- Bởi vì anh hiểu hết em phải không.

- Anh đã hiểu biết gì về em, xạo quá ông anh ơi, anh lách chách như một con chim sẻ, lú lo như một con chim sáo, rồi đợi thời cơ đúng lúc để biến thành con chim ưng sói mồi, anh tưởng anh là số một à?

- Không đâu cô bé, em lầm rồi, anh là cái bóng của số một.

- Định nói em là số một ư?

Nhung đỏ mặt tía tai.

- Anh lém lỉnh quá, một Hoàng Tử đúng nhĩa không ai lém lỉnh như anh đâu.

- Một Công Chúa đúng nghĩa không ai hờ hững trước một Hoàng Tử đâu?

- Em đang nghĩ cách gây sự với anh, đúng chưa?

Trời ơi, gã biết hết, gã biết tường tận nàng như biết một bình hoa huệ trắng.

- Em đang nghĩ đến bức vẽ trên giấy hôm đầu tiên mình gặp nhau, đúng chưa?

Trời ơi, gã đón đầu nàng trong tất cả những suy nghĩ, ma quỷ nào đã nhập vào gã, tại sao Nguyễn Hoàng Đế không có những năng lực này như gã, chàng không dám đi gieo bất hạnh cho người khác. Còn họa sĩ này? Sao Nhung cảm thấy mình yếu đuối quá đi mất.

- Em đang kiệt sức vì không tìm ra biện pháp nào, đúng chưa?

Nhung lắc đầu, nàng đã hoàn toàn đầu hàng.

- Đừng làm mệt tim em nữa.

- Vậy thì em phải đi ra khỏi nhà này ngay với anh.

Trời Phật ơi “đi ra khỏi nhà với anh” hỡi chàng họa sĩ nông cuồng kia, anh phải lượng sức anh chứ, anh sống thì lông bông, nghề nghiệp thì bụi đời, ăn nói thì khiêu khích, tương lai thì mờ mịt, không gia đình cô gái nào nhìn anh như một sự hứa hẹn được, huống hồ gia đình em với những nguyên tắc giao tế cực kỳ khắc nghiệt, ai lại đi giao trứng cho ác, anh là một kẻ mà “chính phủ nghi ngờ, nhân dân chú ý” anh có biết thân phận mình không Robert Bá? Dù rằng em không thể sống mà thiếu anh được.

- Cầm lấy cái này rồi anh về.

Bá móc túi ra một tờ giấy trắng: bình hoa huệ vỡ tan, những đóa hoa trắng rơi rụng nào nùng. Nhung ngó bức tranh sững sờ chết điếng.

- Chào em anh về. Anh không gửi lời thăm bất cứ ai trong gia đình em.

- Anh cầm lấy bức tranh này đi, cả... bức tranh... trước nữa.

Nàng hỏn hển như con trùng bị giày xéo.

- Anh muốn em phải làm gì?

- Làm gì à?

Bá bước nhanh trên con đường lát sỏi trắng ngần.

- Hãy tiễn anh ra cổng ngay.

Nhung rượt theo. Nàng nắm lấy tay anh, nhưng Bá đã gỡ những ngón tay nàng, anh đã trở về con người bản thể.

- Anh nhớ ra rồi công nương ơi, anh đã từng bán ve chai trên đoạn đường này nhiều lần, và những thằng anh của em phun khói xe đầy mặt anh, có lần anh đã suýt nện chúng.

Trời Phật ơi, sao anh mở miệng ra là ác độc như Vũ Vương vậy, họ giống nhau quá. Nhung thấy nghẹn nghẹn ở cổ, nàng sắp khóc.

Bá đã ra đến cổng, anh đứng chờ nàng mở cửa. Nhưng Nàng không mở cửa, nàng sợ sẽ mất anh vĩnh viễn, nàng sợ câu chuyện cổ tích bị hủy diệt, nàng đã mất Chú Lùn một cách không đâu, bây giờ lại đến Hoàng Tử, nàng sợ kiếp Công Chúa cầm cung lăm rồi.

- Em biết chuyện đời xưa nói gì không?

Nhưng lắc đầu:

- Em không biết.

Bá nghiêm giọng:

- Trong chuyện đời xưa, ai làm ác thì sẽ gặp ác, ai ở hiền thì gặp lành, Chử Đồng Tử lấy Công Chúa, cô bé Lọ Lem lấy Hoàng Tử phải không?

Nhưng bối rối gật đầu.

- Dạ.

- Vậy thì anh không phải là Hoàng Tử, em cũng không phải là Công Chúa. Anh là một thằng cha bán ve chai nghèo mạt rệp, em là một đứa con gái quý tộc của ngài tổng giám đốc. Nhưng anh tin là sẽ xảy ra chuyện đời xưa.

- Nghĩa là...

- Nghĩa là không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời, anh vẽ bức tranh thứ hai trong trục giác, nó là điềm báo trước chuyện sẽ xảy ra trong gia đình em.

Nhưng mở cổng, nàng muốn hỏi anh một câu quyết định.

- Đến lúc đó anh sẽ cư xử với em ra sao?

Mắt Bá lóe lên một thoáng kỳ dị, anh kết luận một cách gọn ghẽ như một sứ giả của thượng đế.

- Đến lúc đó sẽ tái diễn lại đoạn kết của phim “Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn!”

CHƯƠNG 7

MỘT NGÀY CỦA PHÙ THỦY

Len chờ số phận sẽ xảy ra với cô. Ngồi trong chiếc ghế nệm có dù che, cầm trong tay ly Ca Cao sữa, cô chờ người đàn ông quyết định đời mình. Mùa thu ở Đà Lạt lạnh như nước đá, nhưng Len chỉ trông lên người mình một chiếc áo gió cổ lông cừu, bản thân cô là Len mà, cô tự làm ấm cô được. Nhớ những ngày còn nhỏ đi học tiểu học, không lúc nào cô chịu lép vế đám nhóc con trai, lẽ nào bây giờ lớn lên lại thua kém họ chứ. Len từng rón rén ngoài những ngôi biệt thự kín cổng cao tường, trước cổng luôn luôn treo tấm bảng “coi chừng chó dữ”, cô đập cửa thình thình chọc tức bấy chớ để đám con trai đứng trên tường liệng gạch hoặc bắn giàn thun vô đầu chúng. Cô từng bịt kín chuông điện của một dãy nhà tương tá dọc đường Tú Xương bằng kẹo cao su. Cô trèo cây hái trộm xoài cực kỳ chuyên nghiệp và từng bị khỉ cắn một lần, báo hại gia đình chạy đôn chạy đáo đưa cô lên bệnh viện Pasteur chích ngừa thú dại đúng mười lăm mũi thuốc vào bụng. Cái kim nào kim nấy khổng lồ, mỗi ngày lãnh một mũi thuốc đau thấu trời. Len lè lưỡi. Nhưng cách gì cô đầu hàng. Học xong trung học với biệt danh Phù Thủy, Len đã làm những tay thanh niên đua xe gắn máy Sài Gòn phải ớn lạnh. Cô làm như người đi hóng mát tản bộ chơi ở Lê Lợi mỗi chiều thứ bảy. Thật ra đoàn xe từ hướng Nguyễn Huệ ập xuống là cô lao xe lên trước. Len chạy bạt mạng đến mức đám choai choai hoảng hồn dạt ra, chúng thích Belmondo thì thích chứ làm tài tử đến nỗi phải nằm nghỉ địa thì không nên. Vì thế cô nữ sinh lớp 12 xinh đẹp luôn luôn là cây đinh trong bất cứ một đám đông ồn ào nào. Chưa ai thấy Len than thở bao giờ cả, không phải vì nhà Len thừa của cải, mà chính là do cách nhìn của cô trước mọi vấn đề: Đói hả? Đói thì đi kiếm gì ăn và đã ăn thì không trừ chuyện ăn... trộm. No hả? No thì đi kiếm gì chơi, và đã chơi thì không loại trừ chuyện dancing suốt sáng. Ai thất tình đến gặp Len, cô sẽ giải quyết ngay, cô lựa một trong những chàng trai đang thất tình vì mình cho gặp người bạn trai đồng cảnh ngộ, mọi chuyện sẽ khiến cả hai người yên lòng, bởi vì chuyện bị phụ rầy không phải là một cái gì đặc biệt cho lắm. Đối với cô, tuổi trẻ là tuyệt đối ưu thế, cô sống tiết kiệm từng giây phút trong mỗi trò chơi của mình. Cái hôm quyết định đi xin việc làm và ngẫu nhiên gặp Lua, cô đã hết còn gì để nói với gia đình. Với một ông cha luôn luôn tìm khoái lạc riêng, với một bà mẹ cũng chọn cách giải trí cho sự quá rảnh rỗi của mình, cô cảm thấy bất lực. Nhưng Phù Thủy nổi tiếng trước bạn bè là không bao giờ than thở hay tuyệt vọng, được rồi, Len sẽ bỏ nhà ra đi như một kiểu đào chánh. Cô mở tờ báo hàng ngày ra và đọc ngay mục Rao Vặt. Trong mục này có một chỗ có thể thí nghiệm được. Thế là hôm nay Len ngồi đây, giữa lòng thành phố Đà Lạt. Cô là một trong hai kẻ được chọn qua cuộc tuyển lựa nhan sắc và sinh ngữ của bốn mươi thí sinh. Những cặp mắt đàn ông long lên khi cô uốn éo các dáng điệu. Đứng hồng rở được tới, không ai dễ dàng làm xiêu lòng ả Phù

Thủy này đâu. Len lên làm ở Đà Lạt được hai tháng thì có mười cái hẹn bị khước từ, sáu cái được tiếp kiến và hàng chục cái hẹn lơ lửng. Cứ tưởng tượng cô nhún nhảy giữa cao nguyên trong cái dáng người yếu điệu cân đối, cao một mét sáu mươi hai, nặng năm mươi kilô theo sự cân đo của công ty du lịch, khoác thêm một chiếc áo da đắt tiền, lúc lắc mái tóc đen nhánh phủ đầy hơi nước, môi huyết sáo bài “Woman in love” thì ai mà chịu được. Không riêng gì các du khách triệu phú mà các ông chủ địa phương cũng ngớ ngẩn theo. Chưa kể mỗi đêm chủ nhật ở Palace, Len vừa xuất hiện là sàn nhảy nhốn nháo, cây dương cầm của một nhạc sĩ tài hoa đậm theo muốn đứt hơi. Cô hồn nhiên như trái cây trên cành. Cô không muốn trái chín sớm. Cô sợ những hàm răng phàm tục cắn phải. Cô chờ đợi cô tích như một sự khiêu chiến với Nhung. Có thể có Chú Lùn trên đời này không? Biết đâu được. Cô phải chờ. Nhưng chắc chắn Chú Lùn không phải là người đàn ông hẹn cô hôm nay.

Người đàn ông có cái trán hói và cái bụng quá khổ ngồi xuống ghế bên cạnh Len, mùi nước hoa đàn bà lại toát ra làm bẩn đường khí của buổi tối. Toàn thân thể người đàn ông là một khối lồ bịch chấp vá bởi tiện nghi so với Len quá đổi man dại rùng rú. Hắn chỉ có một cái tạm coi được là cái tên: anh Tám, tân phó tổng giám đốc Tổng công ty du lịch Xuyên Đại Dương, từng là cựu chánh văn phòng của công ty trên.

Anh Tám rút khăn ra để có cơ sụt sịt kể cả, ông để bàn tay mập ú lên tay Len.

- Anh đến chậm do hội họp liên tục, làm trên này em thấy thế nào?

Len rút tay lại. Cô ráng nén nỗi ghê tởm:

- Em nhớ anh quá chứ sao? Em chỉ muốn về phòng cùng anh ngay lập tức.

Người đàn ông hãnh tiến một cách mặc cảm, hắn không ngờ thân xác hắn vẫn còn giá trị đối với một hoa khôi cao nguyên như vậy.

- Em hài lòng lắm phải không? Anh đã nói vậy mà. Vậy đó...

Vậy đó... Thánh Ala ơi, làm sao Len quên được.

Ba ngày sau khi được thu nhận làm hướng dẫn viên du lịch, Len và Tuyết, cô gái cùng được tuyển với Len được kêu lên văn phòng.

- Đêm nay hai em đi dùng cơm tối với anh, phải tập chiêu đãi khách quý nước ngoài cho quen nghề, nghe lời anh Tám trọng thưởng. Đó. Vậy đó.

Được rồi, đã leo lên lưng cọp thì phải có cách tính, Len nắm tay Tuyết, hai cô gái chào người đàn ông trán hói bụng phệ đầm nước hoa. Họ ra ngoài bàn tán với nhau.

- Tiếp khách gì vậy?

- Nghe nói một nhà doanh nghiệp Đài Loan mới ký hợp đồng.

- Vậy phải cảnh giác nghe Tuyết.

- Cảnh giác như thế nào Len?

- Thì mình coi phim, đọc sách là biết rành hết rồi. Nó giống như mấy vụ án trên báo. Nào là đánh thuốc mê, ăn kẹo me, bắt uống bia cho say để chiếm đoạt đời con gái người ta...

- Ồ, tôi đồng ý với bồ, chúng ta phải cảnh giác.

Cảnh giác, cẩn thận, dè chừng, đề phòng, Len đã thuộc lòng tám chữ ấy trong đầu, cô và Tuyết được xe hơi đưa đến nhà hàng mi- ni, một loại khách sạn tư nhân kín đáo.

Bước vào phòng ăn, Len đi qua một dãy phòng ngủ, những cánh cửa hơi hên làm cô thêm hoảng hốt, trong phòng ngủ bốn bên toàn là những tấm gương soi. Họ thiết kế như thế này để làm gì vậy?

Hai cô ngồi chung với một gã người Tàu, nghe đâu hấn từ Đài Loan qua đây làm ăn, cứ coi điệu bộ của hấn và cách làm dáng của hấn thì so với xếp của các cô bên tám lạng, người nửa cân.

- Uống chúc mừng hai người đẹp.

Anh Tám nâng ly bia xùi bọt chạm vào ly gã khách, hai cặp mắt họ hau háu.

- Dạ, tụi em uống nước ngọt được rồi.

Len nhanh miệng trả lời, cô cũng chạm ly mình vào ly của Tuyết, màu Coca như màu máu bầm. Tỉnh tối đa nghe Len, cô tự dặn mình. Đã bao thiếu nữ đã sa chân ở những chỗ hào nhoáng như thế này.

Uống một lát xem chừng đã say, gã khách Đài Loan xí xa xí xỏ một hồi, anh Tám bỗng nghiêm mặt lại.

- Tuyết qua ngồi với anh khách đi cung. Anh chịu cung lắm đó.

Tuyết vùng vằng nín Len:

- Sao bây giờ bồ?

- Cứ qua đi, đừng để nó động đến người mình là được.

- Chà, con Tuyết ngoan ghê, anh sẽ tăng lương gấp đôi cho hai cung vào tháng sau.

Len phản ứng lại ngay, cô bắt đầu khó chịu.

- Anh Tám ăn nói cẩn thận lại ghen.

Gã chánh văn phòng mặt iu xiu, nhưng hấn vẫn nhìn vào ngực Len bằng cái nhìn của một con thú. Móng vuốt hấn còn ẩn giấu, hấn chưa có cơ hội. Thì đây cơ hội đã đến ngay tức thì, Tuyết có vẻ sợ hãi sự vuốt ve thái quá của gã khách, cô xinh phép đi vào phòng vệ sinh.

Chỉ chờ có thế, anh Tám cười thật tươi.

- Len ơi, em lại quây nói họ mang cho mình hai gói ba số.

Thấy Len ngần ngừ, ông ta bồi thêm:

- Đi đi, chiều anh Tám chút mà. Ồ, đứng dậy rồi hả? Đó... vậy đó.

Vậy đó... Thánh Ala ơi, gã khách Đài Loan bung vào ly Coca của Tuyết và Len hai nhúm bột, bột tan nhanh như đời con gái của hai cô...

Buổi sáng Len thức giấc trong thân thể phạm tội của bà Eva. Cô không còn gì để nói với người đàn ông mập béo đang ngáy như bò rống. Cô lạnh lùng bước vào phòng tắm. Len lao vào bồn rồi xả hết nước, da thịt cô đầy vết bầm, bất cứ chỗ nào cũng thấy đau đốn, chỗ đau đốn nhất chỉ một mình cô biết, vậy mà cô không hề khóc mới là kỳ. Gã đàn ông đập cửa sau ba tiếng đồng hồ cô nằm trong bồn, có lẽ hấn sợ cô tự sát, hấn gọi âm ỉ:

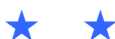
- Len ơi, cho anh tắm với.

Len mặc quần áo vào và dừng dung ra mở cửa. Cô không nói một tiếng. Cô nằm vùi đầu vào gối.

Hấn tắm qua một cách sơ sài và giật mình trong lúc soi gương. Ái chà, mình vẫn là anh Tám chánh văn phòng, phải bắt chước Hồ Tôn Hiến trong Truyện Kiều mới được.

- Len ơi, anh sẽ lo tất cả cho em. Em muốn gì nào?

Len vẫn không nói một tiếng. Vậy đó. Đêm hải hùng nhất cuối cùng cũng trôi qua. Vậy đó. Bây giờ anh Tám phó tổng giám đốc đang ngồi quàng vai cô giữa sương khói Đà Lạt, ông ta đã ký quyết định chuyển cô lên đây làm hướng dẫn viên, thực ra là để thay mặt ông ta điều khiển guồng máy kinh doanh ở cao nguyên. Cái giá phải trả cho Len thật quá rẻ. Cô tự hiểu cô muốn gì?

Cô nói:

- Về phòng với em đi, em đã chuẩn bị hết rồi.

Anh Tám hớn hờ như một con trâu sắp gặm cỏ non, mặt ông ta đã bí tỉ vì những châu nhậu trong các cuộc hội họp.

- Chà, bữa nay cung nôn nóng ghê, cung chuẩn bị gì nào?

- Trái cây, bia lon, phô mai, sữa hột gà... được chưa?

- Giới, vậy là cung biết kinh doanh du lịch rồi.

Ông ta sụt sịt mũi trong chiếc khăn tay.

- Đà Lạt sắp Noel lạnh thật, này cung, hôm nào anh sẽ giới thiệu cung gặp anh Bảy, xếp số một đó.

- Còn anh?

- Anh số hai.

Ông ta cười ha hả, Len cũng cười theo một cách hưởng ứng. Có điều tiếng cười của cô bén như một lưỡi dao găm. Cô đã chuẩn bị hết rồi, căn phòng cực kỳ ấm cúng, có bồn tắm nước nóng, có máy điều hòa không khí. Nhưng bữa nay cô đã nhờ các tay đàn em thay cái máy điều hòa bằng một cái máy quay phim tự động, loại máy quay thu vào băng video ngay được, mỗi cuộn băng thời gian chạy ba tiếng, quá thừa mứa đối với thể lực của gã béo phì trán hói kia, hẳn hùng hục trên giường chưa tới ba phút, huyết áp cao vì dư mỡ mà.

Anh Tám té lăn trên giường nệm khi Len mở cửa phòng riêng của cô, ông ta như một kẻ đang hấp hối, ông chỉ muốn trần trối ngay trên da thịt cô, trời ạ, đang chềch choáng say cỡ này mà ôm trong tay một em bảnh cỡ Len thì chỉ có nước lên thiên đường. Ông ta tới sầm mắt lại khi Len thông thả cởi quần áo. Trong khi thả chiếc quần jean xuống sàn, cô đã kịp thời ấn tay vào nút quay phim tự động. Cuộc hành lạc súc vật đúng ba phút đã diễn ra giữa một con thú và một ác tiên thay mặt con người, giữa đen và trắng, giữa tội ác và thánh thiện, giữa sự ngu dốt và sự khôn ngoan, giữa sự không chuẩn bị và sự có chuẩn bị.

Ông ta mềm oặt người, lăn sang một bên để chìm vào cơn mê toàn tiếng ngáy. Len bật dậy nhanh hơn một cái lò xo, cô hướng ống kính vào những phần thân thể bản thủ nhất của lão phó tổng giám đốc. Xong xuôi cô tắt máy và ung dung bước vào bồn tắm.

Đây là lần chung chạ thứ hai với người đàn ông đầu tiên trong đời cô, một con súc vật đã tước đoạt thể xác một con người, một kẻ thất phu đã tước đoạt thể xác một nàng công chúa. Giống y hệt chuyện cổ tích. Nhưng mình đâu phải là công chúa, mình rục rỡ như Phù Thủy, còn chàng trai hư ảo của lòng em ở đâu, chàng có thất vọng thì làm ơn xê ra, chàng là một tên công tử bột ích kỷ, còn không ư? Còn lỡ chàng độ lượng ư? Thánh Ala ạ, con phải làm gì bây giờ?

Len lại tiếp tục là nữ hoàng khi cô thoa một chút son môi, một chút phấn hồng lên mặt. Cô khép cửa lại cẩn thận và đem theo cái máy quay phim quý giá, cô gọi điện thoại kêu tài xế đưa ngay mình đến một địa điểm sang bằng video quen thuộc, hai tháng ở Đà Lạt với tư thế đại diện cho chi nhánh Tổng công ty du lịch Xuyên Đại Dương đã khiến cô tràn trề uy tín, chưa kể nhan sắc trời cho dư sức thuyết phục bất cứ ai.

Người chủ cửa hàng sang bằng chạy ra:

- Ủa, chị Len. Có chuyện gì gấp không?

- Thì chuyện tôi đã cho người bàn với anh trước đó. Phần đầu kế hoạch đã xong, bây giờ là phần cuối cùng.

- Anh ta đập tay vào trán.

- À, nhớ ra rồi, vụ cái máy quay tự động phải không chị Len? Được rồi, chị đưa cuộn phim cho em.

Anh ta ôm cả cái máy bước vào phòng trong, họ cùng đi lên lầu ba, một chỗ thu, phát, sang băng video đầy bí mật và tân kỳ.

- Chị định sang mấy cuộn?

- Mười cuộn tất cả, làm thật lẹ cho tôi, phim chưa tới mười phút.

- Em có cách làm chậm tới một tiếng được.

- Vậy cứ việc kéo dài phim ra, tôi chờ ngoài này.

- Ủa, chị không vào sao?

Len nói như mếu:

- Làm sao tôi vào được...

Len trả lời người chủ đàn em dù anh ta tuổi tác lớn hơn cô. Cô bình thản chờ đợi. Cô gọi người làm trong nhà kêu một ly ca cao sữa.

Mặt người chủ cửa hàng video tái mét lúc trao mười cuộn băng cho cô, mồ hôi anh ta nhỏ giọt trên trán, anh ta cắn môi:

- Chị đã hy sinh mình như một thám tử đạo.

Ba ngày sau vào một buổi trưa khi anh Tám phó tổng giám đốc trán hói, bụng phê sửa soạn về Sài Gòn thì có một món quà gửi đến. Người bảo vệ bụng một gói giấy nhỏ được thắt nơ một cách chu đáo gõ cửa phòng. Ông ta lật đặt đỡ lấy, không quên ủy lạo viên công sự thân tín một gói 555 còn nguyên.

- Chắc là vàng hoặc nữ trang gì đây!

Ông mở tung gói giấy, bên trong chỉ là hai cuộn băng video nằm kẹp dính một tờ giấy. Nội dung của tờ giấy kẹp là anh Tám muốn tặng huyết áp trở lại “Đáng lẽ tôi gửi đến ông một cuộn băng thôi, bởi vì ông làm tình chưa tới ba phút, nhưng tôi sợ ông đập vỡ nó, nên kèm theo một cuộn băng thứ hai để ông bình tĩnh xem lại, hai cuộn giống nhau như đúc, còn hai mươi cuộn băng khác tôi đang giữ cũng giống nhau như đúc. Chúc ông và vợ ông chăn gối được hạnh phúc – Len”

Thôi, thế này thì tiêu tan sự nghiệp rồi, ông ta thở phì phò.

- Con khốn nạn!

Ông Tám ngã vật xuống, ông ta đã kịp bấm chuông kêu bác sĩ. Một mũi kim trợ lực cũng đã kịp đâm vào thân thể ông ta.

- Con khốn nạn!

Ông Tám gào lên trước mặt Len, trong phòng riêng của cô, lúc chỉ còn hai người, ông đã gọi điện cho anh Bảy đình chuyên về Sài Gòn chậm một ngày.

Len cười khanh khách, cô cực kỳ tự hào.

- Ông không biết tôi có biệt danh là Phù Thủy sao?

Ông ta gồng toàn bộ con người phốp pháp lên, ông ta muốn bóp cổ Len ngay lập tức.

- Mà định đòi hỏi gì tao?

Len cười khẩy:

- Tao đòi hỏi gì ở mày à, thằng già súc vật kia, tao bắt mày quỳ xuống trước mặt tao.

Ông Tám mặt không còn một giọt máu, ông không thể ngờ một cô gái có học, xinh đẹp lại phát ngôn như vậy.

- Mày có quỳ xuống không? Các cuộn băng sẽ được gửi tới các tờ báo lớn nhất, các vị lãnh đạo cao nhất nếu mày không chịu quỳ...

- Quỳ ngay bây giờ à?

- Ừ, quỳ ngay bây giờ trước mặt tao.

Nét mặt Len đanh chưa từng thấy, cô nói như điên cuồng:

- Cái trò dơ bẩn của mày đối với các cô gái tuyển dụng sắp bị xì ra, mày biết chưa thằng già súc vật, nó đang trên đường đến tai các vị chức sắc và các tòa soạn báo chí, chỉ cần một cú điện thoại của tao là nó sẽ dừng lại hoặc tiếp tục di chuyển. Mày dám giết tao để bịt miệng không?

Cô nâng mặt gã đàn ông tiều tụy đang quỳ mọp.

- Mày dám giết tao không?

Xong, cô phui tay như phui một cọng rác.

- Bất cứ lúc nào mày cũng có thể lên đoạn lầu đài, vợ mày sẽ tự tử, con mày sẽ khinh bỉ, mày sẽ ngồi tù mặt kiếp, công ty của mày sẽ tan hoang, suốt đời cháu chắt mày không ngóc đầu lên được.

Len đột nhiên nín lặng, cô quá mệt mỏi vì hạnh động vượt khả năng này, cô kiệt sức ngồi bệt xuống nệm giường. Gã đàn ông rên rỉ, nước mắt gã ứa ra, bọt mép gã như bị đun sôi, nó cứ liên tục sủi bọt, gã rên lên những âm thanh của con thú bị chọc tiết.

- Có cách nào cứu vãn tôi không? Len ơi, em không còn cách nào khác sao?

Len bật dậy, một tia sáng lóe ra trong óc cô.

- Còn, còn chứ, mời ông ngồi vào ghế đi, ông quỳ mọp một cách đáng tởm quá, ông đã bao giờ phá trình ai mà quỳ mọp thế này đâu?

Ông Tám vẫn chưa dám nhúc nhích, ông ta không tin ở lỗ tai mình.

- Ngồi lên đi, không tôi lại đổi ý.

Đợi cho ông ta hoàn hồn tương đối, Len đưa tay ra ba điều kiện:

- Thứ nhất, tất cả bất động sản thuộc chi nhánh Đà Lạt phải đứng tên tôi, có luật pháp bảo chứng đảng hoàng. Thứ hai, tôi có quyền kinh doanh tự do tài khoản ngân hàng mà các ông ký gửi ở Nha Trang, cũng phải có luật pháp bảo chứng đảng hoàng. Thứ ba, nếu biết được ông còn giữ trò bỉ ổi với bất kỳ một nhân viên nữ thuộc quyền nào, tôi sẽ đưa ngay những cuốn băng này đúng nơi nó phải đến.

Lần đầu tiên trong đời, chất đảng điểm mưu mẹo và kinh nghiệm thủ đoạn của gã đàn ông thua cuộc.

Gã đồng ý làm tất cả những gì Len yêu cầu, miễn là... Gã không biết rằng làm như vậy, gã đã góp phần chính vào việc phá sản toàn bộ cái Tổng Công ty mà anh Bảy của gã tung hết vốn vào đầu tư. Gã không biết rằng khi cái nền móng không còn nữa thì trần nhà và bức tường chỉ còn chờ thời gian sụp đổ. Gã đã bán đứng sự nghiệp gia đình anh ruột gã để cứu lấy sự an toàn của chính gia đình gã. Gã chỉ làm người vén bức màn bi kịch. Còn Len, cô thở phào. Trình tiết của cô ít ra cũng phải được bán với cái giá như thế. Còn tình yêu đôi lứa ư? Tạm gác qua một bên, vợ của một Tổng thống khét tiếng như Kennedy mà còn chịu làm phụ nhân của ông vua tàu biển Hy Lạp cơ mà. Phải “quậy” tới cỡ đó mới đáng, bằng không thì thà hiền lành như... Tiểu Muội.

Cô sức nhớ đến Lụa.

- Ừ nhỉ, gửi ngay cho nó một số tiền tiếp viện và một lá thư báo tin sự đổi chác thành công.

Lụa ơi, tao là Phù Thủy mà.

CHƯƠNG 8

MỘT NGÀY CỦA BA NGƯỜI

Cảng 2 của Bến Bình Đông vén mây để tìm mặt trời, buổi sáng đến lừ đừ như một gã say rượu làm biếng. Dòng nước đen ngòm đổ ra sông Sài Gòn tất cả những cái gì con người muốn vất bỏ, từ hóa chất đến phân người. Mùi hôi thối xông lên nồng nặc, vậy mà con người vẫn bám lấy nó một cách tin cậy. Chính từ dòng kinh ô nhiễm này mà nồi cơm trong gia đình họ thơm tất hơn, mâm cơm của họ có cá, có thịt hơn. Chẳng phải vậy sao? Cũng như Cảng 1, con người ở bến Bình Đông cần Cảng 2 hơn bao giờ hết. Nửa đêm ghe máy đã xình xịch đổ về, đến tờ mờ sáng dòng kinh đen ngòm đã đổi màu vì vô số hồng huyết cầu trong lòng ghe. Dọc một dòng kinh bị ruồng rẫy, ghe tàu cập bến không một chỗ chui lọt. Bây giờ con người xuất hiện, họ trần trụi cực kỳ từ tiếng chửi thề cho đến món hàng chia chác. Họ gồm đủ dạng: cai đầu dài, cai đầu ngắn, chủ hàng, áp tải, con buôn, bốc xếp, đi điểm, du đàng cò con. Có công an nữa chứ. Nhưng công an chỉ làm bổn phận của kẻ giữ gìn pháp luật, họ đứng ngoài những luật lệ riêng của giới giang hồ. Bởi vì ở Bình Đông, các cảng thuộc về vương quốc của ngành bốc xếp. Những chiếc ván được thả xuống mạn ghe chòng chành, dòng người nhún nhảy chuyền tay nhau đủ mọi loại hàng hóa: bột ngọt, gạo thóc, phân bón, hàng điện máy, xà bông, trâu bò...

Vương có mặt trong số đó. Anh đang hất một bao gạo vào thùng xe Isuzu đầu xếp lớp thành hàng trên mặt đường thì nghe tiếng gọi.

- Nghỉ đi Vương ơi!

Phủi những vết dơ trên đôi vai bầm đỏ vì nghề nghiệp, Vương quay đầu nhìn lại, anh giật mình.

- Ủa, mày hả Nguyễn Hoàng Đế, sao mày biết tao ở đây?

Chàng nhạc sĩ dựng chiếc Vespa cẩu cạch ở trên lề, chàng cảm thấy mình như có lỗi.

- Tao không ngờ mày phiêu bạt đến cỡ này, nếu không có địa chỉ của bé Lua cho thì làm sao tao biết được.

Vương nhún vai:

- Vậy là Lua đã biết tao làm bốc xếp à, cũng không sao, chắc là do thằng Robert mách lẻo.

Anh vỗ vai Đế ra dấu và chạy lại báo với người đội trưởng, xếp của Vương là một gã đàn ông đầu trọc, hăn có vẻ nể Vương ra mặt.

- Tôi có chút chuyện nói với người bạn, anh cứ cắt phần công của tôi chiếc ghe này.

Người đội trưởng cười thông cảm.

- Không sao đâu nhà thơ, miễn là tôi tôi đọc thơ trong bàn nhậu cho tụi này thưởng thức là bù lỗ rồi.

Nguyễn Hoàng Đế dắt chiếc Vespa đi theo Vương, chàng cảm giác mình còn công tử quá trước người bạn có máu lục lâm này. Chàng chỉ tay vào một cái quán góc đường.

- Kiểm một chỗ ngồi.

- Ừ.

Hai nghệ sĩ của chúng ta chui vào quán cóc, vài em đánh son môi đỏ chót chạy lại phía Đế, họ không thể thu hoạch một chút nào của gã đàn ông mặc xà lòn kia, một em đơn đã:

- Uống gì các anh, giải cảm đi, chắc hôm qua bà xã “quản” dữ?

Đế nheo mắt đồng tình:

- Ừ, cho hai trái dừa xiêm.

Chàng vào chuyện ngay.

- Tại sao may không nhận tiền chi viện của tao?

Vương cười ngất:

- Mày thừa biết tao cóc cần.

- Vậy chứ mày cứ thế này hoài sao?

- Tao cần chính sự sống ngay thẳng của mình. Mày có tin rằng tao có thể có tất cả những gì mày đang có, đúng không?

Đế rơi vào thế bị động.

- Tao thừa hiểu mày mà Vương, mày dư sức in hàng chục tập thơ, hàng chục truyện dài, mày dư sức nổi tiếng cả tiền bạc lẫn tên tuổi, nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết, nếu tao nhiều tiền như mày, tao sẽ lọc ra một danh sách, kẻ nào cần được cứu trợ, kẻ nào không. Mày thử liệt kê danh sách đó coi. Ai sắp chết thì chi viện trước và phải chi viện đều đặn. Mày khởi đầu tư chất Mạnh Thường Quân vào bọn văn nghệ sĩ...

- Thôi đừng thuyết pháp với tao nữa, chuyện thứ nhất mày đã từ chối nhận tiền của tao, còn chuyện thứ hai...

- Lại giờ trò gì đây?

- Đi chơi, mày nghe không Vương? Tụi mình đi chơi một chuyến, tao lấy xe hơi chở mày lên Đà Lạt, tao thêm một chút Paris quá chừng.

Vương lắc đầu. Anh thấy Đế sắp bị “stress” đến nơi, phải khuyên nhủ hần thế nào đây.

- Tao có thể xin phép họ nghỉ một tuần, họ nể tao, nhưng... cắc có gì mà mày chán nản vậy?

Bất chợt anh hình dung một châu nhậu chớp nhoáng sau đêm đọc thơ ở Nhà văn hóa, Thái độ bi lụy của Đế, thái độ sàm sỡ của Bá, thái độ nửa hưởng ứng nửa không của Nhung, thôi đúng rồi, hẳn đang bị cơn sốc ái tình đây mà, ai bảo Chú Lùn dám nằm mơ Công Chúa?

Theo quy định ba người bạn với nhau từ trước, thì thằng Robert hoàn toàn không có lỗi, chính Thượng Đế đã có lỗi khi cố tình dàn xếp vụ này.

Vương tự nhiên thấy thương thằng Công Tử quá chừng, anh không muốn hấn tuyệt vọng.

- Được rồi, tao sẽ cố gắng thu xếp.

- Không, không còn thời gian thu xếp nữa. Tao muốn mày đi với tao sáng mai.

- Cũng được chứ có sao đâu, nhưng tao nhất định phải rủ thêm thằng Bá.

Đế xua tay:

- Tao chỉ chờ mày nói câu đó thôi, chứ tao đã gặp nó rồi, khỏi cần phải giảng hòa giữa tao với nó. Chết vì một đứa con gái đẹp thì hèn biết bao nhiêu.

Nói xong, Đế gục đầu xuống bàn. Làm sao chàng không đau khổ cho được, chàng gặp Nhung bất ngờ trong đêm Vững Tàu, họ đã toan tính với nhau những gì thuộc về phái đẹp, họ đã cùng đắm đuối nhìn nhau. Chỉ cho đến khi Không Thành Bá xuất hiện, ánh mắt Nhung đột ngột khác đi, đúng là nàng chọn lựa không có gì đáng trách. Nguyễn Hoàng Đế giàu có còn Robert Bá thì nghèo mạt, Nguyễn Hoàng Đế đang lừng danh còn Robert Bá vẫn vô danh. Nhung đã can đảm trước lòng mình. Mà lòng can đảm là sự tôn trọng tối cao đối với Đế, chàng chỉ biết nói một mình.

- Đáng tiếc!

- Không đáng tiếc chút nào hết, mọi việc diễn ra phù hợp với quy luật.

Vương phân tích.

- Cái thừa của người này là cái thiếu của người kia.

Đế muốn chồm ra khỏi ghế:

- Mày nói sao?

- Thì như thế đó, tao bụi bặm còn Lua trong trắng, tao mạnh mẽ còn cô yếu ớt, hai thứ cần đến nhau. Chuyện của mày cũng vậy, thằng Bá bất cần đời còn Nhung có tất cả, nó nắm được trái tim Nhung dễ dàng còn nàng thì đang vô vọng đi tìm kiếm một người chinh phục mình. Hợp lý quá còn “đáng tiếc” gì nữa.

Nguyễn Hoàng Đế ngẩn người ra, lát sau chàng cười trong veo:

- Còn tao, một thằng bị coi là Chú Lùn, thiệt thòi quá, chắc tao chờ hội ngộ Phù Thủy để xin thêm bùa phép?

Vương thần nhiên trước ý nghĩ ấy, anh nói như đinh đóng cột:

- Đó là chuyện sẽ xảy đến, một thiếu nữ nào đó cực kỳ bản lĩnh sẽ thiếu thốn nét ngây ngô trẻ con của mày. Cô ta sẽ dính vào mày. Thôi, chấm dứt chuyện đó ở đây...

Vương lững thững lại khu vực bốc xếp Cảng 2, anh trình bày lý do cần thiết của mình. Để liếc thấy gã đội trưởng gât gù, gã còn móc ra một điều Jet mời Vương, gã vỗ vỗ trán như vừa sức nhớ ra một chuyện gì đó của ai nhẩn. Để yên tâm nổ máy xe Vespa, một thân thể khổng lồ vừa rơi phịch xuống yên sau xe chàng.

Vương chứ ai. Anh la lớn, giọng hốt hoảng:

- Mày đưa tao đến nhà thằng Bá, lão xếp vừa nhắn tin cho tao là ông già Robert mới chết.

Chiếc xe hơi chở ba người thanh niên dừng lại ở Biên Hòa. Bá khiêu vai Đế.

- Bể lái vào đường kiểm mấy trái bưởi nhậu chơi.
- Tao đang lái xe mà.
- Có gì khó đâu, tao với thằng Vương bẻ tắm cho mày.

Trong luật uống rượu, qua một vòng là bể một cây tắm, không biết khi đến Đà Lạt, Đế sẽ chịu khoảng bao nhiêu cây tắm đây, một chai Nàng Hương là giá chót. Họ chờ theo lên xe một cần xé rượu Nàng Hương, rượu này là rượu nội địa nhưng uống rất “bốc”, đám thủy thủ Liên Xô nhiều lúc năn nỉ cời đồng hồ đổi lấy một chai tại cảng mà chưa chắc kiếm được, có khi toàn gặp của giả. Thế mới biết hàng nội cũng tràn trề giá trị. Nguyễn Hoàng Đế còn quăng lên xe mấy ký lô mực, nhưng để làm gì, chỉ có nước ngó chơi vì chỗ đâu mà nướng. Thành thử ý kiến mua bưởi của Robert Bá đâm ra có lý.

Chiếc xe đậu ngay trước một cái bàn dài chứa đầy bưởi. Bưởi Biên Hòa ngon khét tiếng, tách vỏ ra là múi bưởi vàng lùm, múi bưởi nơi khác đỏ loét là coi chừng hỏng. Càng vàng càng ngọt càng nhiều nước, chấm vào muối ớt là “bắt mồi” hết biết.

Phía sau cái bàn là một tấm phản hứng chịu một cô gái son trẻ. Nàng thần nhiên như không, vẫn vạch vú cho con bú, đôi mắt đen lánh tuyệt đẹp, Bá bấm vai Vương:

- Cô ta còn trẻ quá mà đã có con sớm, chắc ở nhà quê mới lên.

Vương đang nhìn qua một hướng khác, anh giật mình.

- Cái gì Bá?

- Thì cái gì hấp dẫn tao bây giờ nữa, quay lại đây coi, cô gái ngon hơn buổi Biên Hòa.

Vương mở cửa xe bước xuống ngay tức thì, anh không ngờ trái đất tròn quay.

- Kìa, bé Trâm.

Thằng bé con chừng ba tháng suýt rớt khỏi tay cô bé, cô mở to mắt.

- Trời ơi, anh Vương phải không?

Vương vô cùng xúc động.

- Đúng rồi, Vương đây, còn... thằng bé?

- Con đầu của em.

Trâm nức nở.

- Em đã có chồng.

Cô gái không sợ cái nhìn quái đản của hai người đàn ông trên xe, nàng rời bỏ tấm phản vội vã đến nỗi quên cả gài nút áo, đứa bé ngoan ngoãn nằm kế cái giỏ tiền của mẹ không khóc một tiếng.

Vương chỉ một bên ngực nàng.

- Gài khuy lại, người ta thấy kỳ chết.

Bầu vú trái mơn mớn đã nắm khuất sau lằn vải áo. Robert có vẻ tiếc rẻ, anh nói với Đế đang ngồi phía trước.

- Không thua bộ ngực của bất cứ bức tranh khỏa thân nào.

Đế trả lời ậm ừ:

- Mà đúng đấy một chút, bờ cù của thằng Vương, nó nghe được mất lòng nhau lắm.

Lúc ấy Trâm đã té nhào vào ngực Vương, nàng không sợ dư luận ở địa phương sao, lỡ có ai đó về ton hót chuyện này thì chỉ có nước cạo đầu, ai đời lại dám bỏ con cái nằm chổng chơ trên phản để lẳng lơ với con trai mua buổi. Ngày xưa Trâm chưa bao giờ dám bạo dạn như thế, nàng đứng mộng mơ dưới giàn muống cắn móng tay đợi anh đi qua xoa đầu, một lần mới hôn lên tóc, nàng đã ràn rụa nước mắt. Trâm mau nước mắt lắm, hôm nay nàng cũng khóc như xưa.

- Chồng em bị xe đụng chết rồi, em ở vậy nuôi con một mình.

Trời đất, Vương như bị hất vào một hàng rào kẽm gai, anh lúng túng trong cổ họng:

- Sao kỳ cục vậy, sao em không về lại đảo Long Sơn, em lấy chồng hồi nào, lấy ở ngoài đảo hay về Biên Hòa lấy? Thấy em khóc anh muốn điên lên được!

Vương thấy hai người đứng kiêu này bất ổn quá, anh kéo tay nàng ngồi xuống phản, buổi và chiếc xe hơi không có vài trò gì trong mối tình băng quơ này. Trâm bắt đầu nói một hơi, Vương nghĩ thà nàng nói thì hay hơn là khóc, anh đã là gì với Trâm đâu.

- Lúc anh ở tù, ba má em làm sui với một gia đình nhiều ghe cào ghe đáy, nhà bà Mười Bến Đá đó, anh nhớ không, chồng của em làm việc ở tỉnh Đồng Nai, mỗi năm mới về thăm đảo một lần. Lấy ảnh rồi em theo ảnh luôn, ai ngờ ảnh bị xe đụng chết, lúc ảnh chết em còn đang có bầu...

Nàng lại tủi thân khóc nức lên. Vương thấy cần phải chấm dứt cảnh bi lụy này, anh an ủi:

- Em nên về Long Sơn lại đi, nhà em trâu bò ruộng lúa ê hề, vườn rẫy người làm không xiết, sao em không về?

Trâm ngược nhìn anh, mắt nàng thoáng vẻ bình hoạn, nàng đã nhuốm mùi đô thị mất rồi.

Anh hỏi một câu cuối:

- Có bao giờ Trâm nhớ anh không?

- Nhớ, nhớ chứ, vừa gặp anh, em đã nhớ ra ngay.

Thôi, ắt có là đủ. Chia tay được rồi Vương chết điếng trong lòng, nàng vừa thật thà với anh như một nhát dao, nàng chưa đáng làm anh phải một thời xao xuyên, khả năng của nàng chỉ tới đó.

Vương quay lại xe hơi, hai người bạn thông cảm nhìn anh, có tiếng Trâm gọi giật giọng, có tiếng trẻ con ré lên khóc tức tưởi.

- Ô, sao anh không ngồi nói chuyện với em anh Vương?

Sau đó tiếng của Trâm lại vắng về hướng khác.

- Ủa, anh Tân giờ mới tới, bắt em bán một mình buồn chết.

Một người đàn ông dựng xe thô cạnh tấm phản, mặt anh ta khô hời như Phật Di Lặc.

- Anh lo vá xe đạp, kìa, sao em không mời mấy anh mua buổi, mấy anh xe hơi ời, mua buổi dùm tại đi, buổi Biên Hòa ngọt lắm!

Người đàn ông tên Tâm làm xong nhiệm vụ chào hàng liền lú lo với Trâm.

- Con vợ già anh nó biết anh ra đây với em thì bỏ xác với nó.

- Trâm cười lên ngặt nghèo. Nàng khóc và cười dễ dàng như đóng kịch. Nàng đẹp thật như Robert Bá nhận xét, nhưng chỉ là nét đẹp quyến rũ người thấp hơn mức bình dân.

Để sang số cho xe hơi phóng vút đi, không một trái bưởi nào lọt vào xe họ. Tội nghiệp người hùng Thi Sĩ, nàng thơ đời lính đã làm hấn vỡ mộng. Hấn đánh giá nàng cao như thơ, đẹp như chữ nghĩa và ngọt ngào như thi tứ. Ừ, thì nàng vẫn thế, gái một con mồn con mắt người đời, nhưng sự thơ ngây thôn nữ đã không còn, thay vào đó là cái thiết tha của người mua bán.

- Chồng chết mà tướng tá còn mượt mà như vậy thì...

Bá gác chân lên băng trước.

- Thì cô ta đã biến thành Thúy Kiều tỉnh lẻ như chơi!

- Đừng chọc tức nó Bá.

- Tao cứ việc nói, ai nghe cứ việc nghe, tao không tin tình yêu thơ mộng thật trên đời này, chuyện vừa rồi của thằng Vương là một dẫn chứng.

- Nhưng tụi nó chưa yêu nhau, tụi nó chỉ định yêu nhau thôi.

Bá chép miệng sành sỏi:

- Định yêu thì còn chất thơ, yêu rồi phải nghĩ đến tiền, cô nàng Trâm mới lớn có thể yêu bất kỳ ai trong đó có Thi Sĩ chúng ta mà không cần bài thơ nào của ông ta tặng cả. Cô nàng Trâm một con cứt vậy, cô có thể yêu bất kỳ ai thay thế được chồng mình trong đó có Thi Sĩ chúng ta mà không cần một đứa con nào cả.

- Cô nàng yêu cả bưởi nữa chứ.

Wương chen vào:

- Tao thừa nhận sai lầm lãng mạn của mình, nhưng nếu không có nó một thời, lấy gì tao có những bài thơ tình ở đảo.

- Uống một miếng đã bạn.

Bá bẻ một cây tăm bỏ xuống sàn xe.

Chiếc xe đột ngột đứng lại hất đầu Bá và Vương chạm vào trần xe. Để vừa kịp thời đạp thắng để tránh một con chó lãnh du băng qua đường. Xe đã đến đèo Chuối, cửa ngõ để vào Bảo Lộc. Ngó trong kính chiếu hậu thấy miệng Vương và Bá đang cử động mãnh liệt, Đế trợn tròn hai mắt:

- Tụi mày nhai kẹo ca su hả?

- Mực sống!
- Chúa ơi, mấy ông quậy quá.
- Thì thiếu buổi làm bầy một con khô mực chơi.
- Tao hết biết.
- Mày biết gì nổi, bá hộ sao biết được thường dân.

Bá cười ha hả, riêng mặt Vương vẫn thần thờ, hơi đần độn nữa là khác, anh đã bị hớ nhiều lần trong đời, nhưng thà bị hớ về những vấn đề khác, để trái tim bị hớ hênh thì chẳng đáng mặt xích lô, bốc xếp chút nào cả, chất thi sĩ trong mày còn hoành hành dữ dội, cô bé Trâm chính là một ảo tưởng cần thiết cho mày tỉnh ngộ sớm, giả sử cô bé Lua cũng như vậy thì sao? Trời ạ, Vương không dám đẩy ý nghĩ mình đi xa hơn nữa, Lua thực nữ đến chừng nào, chỉ cần nghĩ vẫn vợ là đã xúc phạm đến cô. Ấy vậy mà anh còn dám lên mặt khuyên Đế về chuyện si tình Nhung không đúng chỗ lúc còn ở Sài Gòn. Bây giờ thì đến lượt mình “vạch áo cho bạn bè xem lưng” lại. Cười người hôm trước, hôm sau người cười, cổ nhân dạy đâu đúng đó. Vương có cảm giác buồn miệng.

- Xé tao miếng mực, Bá.

Bá xé con mực sống dai nhách bằng tay nghề của một gã Kung Fu, anh xé như xé giấy.

- Tao thấy nhậu kiểu này “bắt” ghê, nhưng dễ hư ruột lắm.

Đế cũng có cảm giác buồn miệng, nhưng chàng không phải là dân nhậu chuyên nghiệp như hai ông bạn mình, chàng vốn có ác cảm với các loại môi tươi sống, hồi đó nghe thằng Vương kể nó bắt các ké, thần lẩn mỗ bụng lấy hết ruột ra rồi bỏ đậu phộng, nướng lên nhậu với rượu để chàng đã phát sợ, đời lính của nó rừng rú quá, chàng thề với mình rằng dù chết cũng không thể liều mạng cỡ nó được, cái gì mà trứng con cóc cũng xào khô, rắn lục xanh lè cũng nướng lên cho vào bao tử nốt. Nhớ một lần trong châu bìa phong tên Hoàng Tử cho Bá, thằng Vương đổ trong túi xách ra một mớ khô rắn hổ, quan khách đưa lè lưỡi, đưa liếm môi. Liếm môi thèm thì tắt nhiên rồi. Riêng Đế sợ quá lè lưỡi vì ớn. Có hai thằng bạn trời gằm như vậy đi chơi cũng yên tâm, nhưng tai họa không biết đến lúc nào. Chợt nhớ ra trong túi áo cộm cộm, Đế biểu diễn lái xe hơi một tay, còn một tay lôi cây armonica ra thổi. Chàng chơi một bài xưa xa lắc, bản “Chiều mưa biên giới”.

Bài nhạc như một điềm báo dị ứng, mưa rơi liên ngoài cửa kính xe dù mới thừa thớt, hai cái quạt nước có cơ hội làm việc, vì chỉ lái một tay nên Đế cho giảm tốc độ lại. Hết đèo rồi đến đồi, hết đồi rồi đến núi, trời gần trưa mà vẫn thấp thoáng sương mù, phong cảnh đẹp như truyện của Daudet. Giá mà có một bày sơn dương ngơ ngác đứng ngó thì phải biết, ba chàng trai tha hồ khắc thơ, quẹt tranh và búng nhạc.

Chợt Vương la lên ầm ỹ:

- Dừng lại đây Để, dừng lại chỗ này cho tao.

Để đập mạnh thắng. Chiếc xe ngoan ngoãn tuân lệnh chủ của nó, còn chừng mười cây số nữa là tới Bảo Lộc.

Để nhấn nhó:

- Sao không chờ để Blao nghỉ ngơi luôn?

- Mà không biết gì hết.

Vương búng tay cái chách.

- Tao có một bạn già ở ngay đây, đã không đi chơi thì thôi, bằng đi thì phải ghé thăm lão một chút.

- Xe mày tính gửi ở đâu, lão ở mặt đường hay trong rẫy?

- Trên núi.

- Trời đất, đỉnh đặng sơn sao cha nội?

- Ủ, để tao quan sát coi chỗ nào?

Vương khum lòng bàn tay để che mắt chói nhìn cho rõ.

- Kia rồi, mày lái cái xe lại chỗ cây cổ thụ nằm chổng chơ không giống ai, chỗ đó, đúng rồi, cạnh cái cây có cái quán nước, bỏ xe ở đó gửi, quán của học trò bạn già tao.

Để làm theo lời Vương, chàng tin thi sĩ rất chừng chặc, hấn uy tín hơn thằng Bá.

Nhưng Robert Bá thì thắc mắc kiểu khác, anh chìa tay ngó đồng hồ.

- Lên núi khoảng mấy tiếng?

- Đi bộ nhanh một tiếng, chậm tiếng rưỡi.

- Vị chi hai tiếng cho vấn đề đi, còn giao tế?

Vương khịt mũi:

- Giao tế con khỉ mốc, ở chơi với lão tùy hứng, tao báo cho tụi mày biết, lão là đàn anh trong thơ của tao.

Bá vẫn không bỏ tật đùa dai.

- Mày mà coi kẻ nào là đàn anh thì chắc lão cũng vĩ đại lắm.

- Cũng gần như vậy.

- Tao thấy mày là nhất, nhưng chỉ mình mày biết được ai sẽ hơn mày. Ai vậy?

- Tôn sư hội họa Dali.

Bá thất thế, Vương gài anh chết người khi nói tên một trong những sự phụ anh hằng kính nể, nhưng anh không sợ Dali đâu nhé, anh chỉ ngán bộ ria mép tuyệt chiêu của ông ta.

Chiếc xe hơi thắng lần nữa trước quán nước có cây cổ thụ lẻ loi. Chủ nhà là một thanh niên khá bảnh trai, anh ta tiếp khách niềm nở.

- Vô uống miếng nước trà rồi đi đâu thì đi, trà Blao thơm lắm.

- Được, uống mà.

Wương đóng cửa xe và nói liền:

- Còn nhớ tôi không?

Người chủ quán kéo ghế mời khách và bóp trán.

- Mặt thì quen lắm nhưng thật tình tôi chưa nhớ nổi.

Mưa đã ngưng lác rắc.

- Trời mưa lún phún như râu mọc.

Sờ râu mà lại ngại ướt cằm.

Xoa cằm thấy chạm hăm tư tuổi.

Già rồi đâm sợ đám lông măng...

Wương phun ra bốn câu thơ tức cảnh, người chủ nhà mắt sáng rực, anh toa nói như reo:

- Thôi nhớ rồi, Vũ Vương chứ gì, hai năm trước cũng đọc bốn câu thơ này, tôi quên sao được.

Cả đám cười vui vẻ. Bốn người bốn góc. Bá nói trước:

- Bảo Lộc không lạnh lắm.

- Bởi vì ở đây thuộc khí hậu trung gian, nó trung hòa giữa Sài Gòn và Đà Lạt.

Người chủ nhà giải thích.

- Tôi tên Trung, Lê Văn Trung, vẽ tranh thì vẽ thuê, bán cà phê thì làm chủ, tôi thích mọi sự trung hòa như tên mình.

Bá thấy gặp đối thủ, nhưng Đế có vẻ hài lòng ra mặt.

- Quan niệm bạn giống tôi, cuộc sống vốn đã quá nhiều tranh chấp.

Trung gật gù:

- Thời tiết Blao cũng như nhan sắc phụ nữ ở đây, nó tươi mát e ấp, không đỏ au Đà Lạt, chẳng phấn sáp Sài Gòn, nó... Blao cực kỳ, lát ghé Bảo Lộc, các ông sẽ thấy con gái ở đây đúng là yếu điệu thực nữ, nửa Đông nửa Tây, “love is blue” mà!

Đế húng chí rút khẩu cầm ra minh họa tên bài hát mà Trung vừa ví von. Vương ngó ra sau nhà, những vườn cà phê và trà mút mắt kéo dài tận chân đồi, trên đỉnh đồi là những thân cây cháy khô đứng nhìn trần gian tiều tụy, chỗ ở của bạn anh đằng sau ngọn đồi kia, cái am của lão phải thuộc ngọn đồi thứ ba, tự nhiên anh thấy lòng mình man mác. Quên, quên hết. Quên Trâm, quên xích lô, quên thơ, quên công danh, quên địa vị, quên Trạng Nguyên, quên bốc xếp, quên cả Tiểu Muội luôn. Ôi, em ở đây thì lằng lờ biết chừng nào. Tưởng tượng mình sẽ bế xốc cô bé trên tay chạy băng lên những ngọn đồi cho đến khi nàng ngưng thở thì hai đứa té lăn ra thảm cỏ, anh thở dài mắt đến mười năm yêu Đà Lạt - mới quàng vai được những ngọn đồi – em có đi trên đồi không vậy - sợ chạm vào em lại điếng người, em mọc lên hồn anh như cây phải không Tiểu Muội?

Một bàn tay đập vào vai khiến Vương tỉnh giấc Trang Chu, Bá hấp háy mắt.

- Vô vấn đề đi chứ?

- Ồ, xin lỗi, tao bị hơi xúc động.

Vương qua Trung:

- Gửi xe cho anh, tụi này lên thăm thầy anh nghe.

Người chủ nhà có vẻ biết trước điều này.

- Tôi đoán ý định các ông từ đầu, được rồi, bảo đảm, cũng may cho các ông bữa nay ông thầy không xuống thị xã, ông làm rầy.

- Anh nắm thời khóa biểu ông à?

- Có gì không biết, tôi là học trò tiếng Anh của thầy mà.

Đế xen vào:

- Ông thầy anh gọi thế nào đây, không lẽ ông tên là “ông”, sao bạn Vương tôi có vẻ bí mật vụ này quá?

Người chủ quán bật cười:

- Người ta gọi ông là Thông Trên Núi, đó cũng là biệt hiệu của thầy tôi ngày xưa, và cũng là nghề nghiệp của ông bây giờ.

Bá rung đùi.

- Thông Trên Núi, nghe được đấy, quân tử hảo cầu là thế này đây, ông ta xứng đáng với bút hiệu đó không?

Người chủ nhà hơi phật ý, Trung ực cạn ly trà.

- Bạn chưa biết gì về thầy tôi xin ăn nói cẩn thận, sau giải phóng trên đồi tồn tại một cái am không có người ở, am Phương Trượng của một Thượng Toạ Phật giáo, đất khô cằn và đầy thú dữ không ai dám xâm phạm, lúc đó Thông Trên Núi thiên cư đến, ông đem theo một bầy con và một bà vợ, ông ở liền trên am cho đến bây giờ, thêm ba sinh vật cao cấp được chào đời, gần chục đứa toàn là con trai không một mống con gái.

Robert Bá biết mình lỡ lời. Anh nói ân hận:

- Tôi xin lỗi sự thành kính của bạn, có điều tính tôi là vậy, tôi chỉ tin nơi tôi.

Trung đã lấy lại sự vui vẻ, anh hồn nhiên:

- Các ông biết không? Vợ ông thầy là một mỹ nhân. Bà lai Pháp, mỹ nhân tự cổ như danh tướng mà, danh tướng tóc dài này cạo đầu làm sư nữ ở Bình Dương, thầy tôi xuất hiện như một quái khách đi chinh phục, ông đem hết tài nghệ giang hồ của Thông Trên Núi để lôi được bà ra khỏi chùa. Tôi coi bà như một nàng Châu Long kiên nhẫn lo cho Lưu Bình thành tài. Khổ một nỗi Thông Trên Núi không chịu thẳng cha Dương Lễ lẫn Lưu Bình, ông là một ông cách César độc đoán.

Ngừng lại để theo dõi thái độ của ba người khách, Trung hắng giọng bằng một câu không đầu:

- Các ông biết giá một sào đất núi đây bao nhiêu không?

Bá lên tiếng:

- Chẳng ăn nhập gì câu chuyện cả.

- Sao lại không ăn nhập?

Trung nói:

- Giá một sào đất chưa khai hóa là vài chỉ vàng trong khi Thông Trên Núi quản lý khu đất thuộc am Phương Trượng hàng chục hecta đất. Thầy tôi chỉ cần sang lại cho người Tàu đang đổ xô lên đây mua đất để trồng trà là đã thành triệu phú rồi, ấy vậy mà ông ấy không sang không bán, ông làm một việc động trời mới chết chứ.

Nguyễn Hoàng Đế như bị thôi miên bởi lời nói của Trung, chàng buộc miệng:

- Ông ta làm gì vậy?

Trung cười khà khà.

- Thầy tôi và toàn gia phát sạch hơn chục hecta rẫy với một sức khỏe Samson, sau đó ông ta không trồng trà trồng cà phê để thu huê lợi, ông ta trồng...

Vương hét lên:

- Trồng thông phải không?

- Đúng rồi, cách chỗ này ba ngọn đồi nếu chúng ta ngược mắt lên sẽ gặp toàn thông. Thông đã thành rừng. Ông ta trồng quân tử trên núi, ở dưới đất tiểu nhân nhiều như gỏi nên ông phải cách ly chúng. Có điều không phải thầy tôi muốn là được, thông không phải dễ trồng ở đất đá badan Blao, thông chỉ cường tráng và sống được ở Đà Lạt. Thông Trên Núi đã thí nghiệm thử trên một sào đất, ông

khóc như con nít vì cây ươm bị chết. Nhưng Thượng Đế đã gỡ chiếc đũa thần, những đợt thí nghiệm sau đã thành công. Thông bây giờ...

Trung hươ tay như phác một bức tranh.

- Thông bây giờ như tranh Levitan mê đắm, nó cổ tích như rừng bạch Dương Nga, đáng thương cho ông, sau khi đạt được mục đích ông phải đối phó với vô số kẻ thù.

- Trời ơi!

Đế bút tóc.

- Tội nghiệp Thông Trên Núi, không có một xu dính túi mà vẫn liều mạng trồng thông, trồng thông để dành cho người nghệ sĩ, còn bọn thương gia chúng chỉ nghĩ được mùi cà phê và trà.

- Anh nhận xét đúng, những người cần kinh doanh đất ở am Phương Trượng thù thầy tôi, họ có dù che lọng đỡ, trên tỉnh trên thị xã, không ít người nguyên rửa thầy tôi là “thằng khùng”. Được rồi, thầy tôi khùng để tìm nơi vắng vẻ để còn hơn tỉnh táo ở một chốn lao xao phải không anh Vương?

Mắt Vương nhòa đi.

Trung ôm lấy đầu. Năm phút sau người chủ nhà hiếu khách ngẩng lên nhìn thân mật về Bá và Đế.

- Anh Vương nhà thơ là bạn tri âm của Thông Trên Núi, anh ấy sẽ kể cho hai bạn nghe về giai thoại ông thầy...

Trung ngó đồng hồ treo tường.

- Thôi bây giờ các ông đi cho kịp trước giờ Ngọ, tôi sợ chiều nay mưa lớn thì kẹt lại trên núi đó.

Vương hôn vào vầng trán thông minh của người họa sĩ đất Blao.

- Hôm nay không tiện giới thiệu bạn với Khổng Thành Bá, một đồng nghiệp quái kiệt ở Sài Gòn, hôm nào khác nghe.

Chia tay Trung, ba người đàn ông đồng băng đi men theo con đường đất, lát sau họ đã đến dưới chân đồi. Hai năm trước lúc Vương đến đây, rừng còn dày đặc, tìm một con đường mòn khó khăn như tìm tiền trong túi, vậy mà lúc này rừng đã ngã rạp xuống. Cây cối tuy vẫn còn như màu xanh đã thừa và bới bí hiểm. Rừng xa ơi, người ở đâu?

Những miếng rẫy mới gieo trà cửa vào mắt Vương đau nhói, đồng tiền đang xâm lược khắp nơi, trên núi chúng cũng không buông tha. Ba kẻ nông cuồng đi

như chạy trên con đường mòn đã được phạt gốc cổ thụ, khói bốc lên đầu đó ở những căn chòi xa tít, Vương tự an ủi “có khói là có sự sống, miễn sao trả giá của cánh rừng bị hủy diệt xứng đáng với mơ ước con người, bằng không...”

Họ đã leo được lưng chừng đồi, một con rắn hổ mây lớn bằng cổ chân bò ngu ngốc ngang lối đi. Đế la lên lùi lại. Vương kéo chàng và đưa một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng. Anh chờ cho con rắn lá hết phần đuôi vào bụi rậm.

- Không có gì sợ hãi cả, nó cũng như tao, bị mất hộ khẩu.

- Nhưng nọc nó rất độc.

- Tao là chuyên viên làm thịt rắn mà Đế, khi con hổ bị đẩy đến chân tường nó phải ác lên thôi, con người đang tước đoạt nơi trú ẩn của loài rắn, nếu nó có phản ứng họ phải ráng chịu, có điều không bao giờ nó cắn mình trước.

- Sao mà chắc chắn vậy Vương?

- Chắc chắn chứ, tụi mình là những con tương cận với nó, nó chỉ cắn những gã kia.

Anh chỉ tay cho Đế và Bá thấy hai gã lực lưỡng vác rìu và búa đang đi ngược lại phía họ ở con đường mòn song song.

- Mà thấy không? Mặt hai thằng, thằng nào thằng nấy như vừa nốc rượu, chúng đỏ ửng vì huê lợi thu được, coi chừng...

Chẳng coi chừng gì cả, hai gã lực lưỡng đã lùi lại sau bụi rậm ăn thông, chúng phản xạ như một cái máy, chỉ thấy một cái rìu phập xuống. Đầu con rắn hổ mây đã lìa khỏi thân, toàn thân thể dài sọc tức tử dấy dựa. Gã cầm búa chụp phần thân hơn hai thước, gã quần con rắn ngang cổ, cặp mắt gã long lên, gã cười sằng sặc.

- Có rồi, xuống quán làm một chầu nhậu.

Robert Bá vỗ đùi định phóng qua hai con đường mòn hai gã đang đi, nhưng Vương níu tay anh.

- Mình đến thăm Thông Trên Núi trước đã, đừng để chúng coi mình như con rắn. Mình là con rồng, mà hiểu không?

Bá thấm ý nhưng anh đau khổ. Họ lầm lũi bước đi, phía trước mặt đã thấy thấp thoáng một cái am, lát sau cái am lại bị rừng cây che khuất. Sực nhớ đến câu nói của Trung lúc chia tay.

Đế khiêu Vương:

- Mà biết nhiều chuyện về Thông Trên Núi, kể tụi toa nghe coi.

Wương làm như không nghe, một phút sau anh mới nói:

- Chuyện của ông ta ly kỳ không thua gì chuyện thiên hạ kể về tao, tàn số giao nhau mà, nhưng tụi mày thực tình muốn nghe không?

Bá quát:

- Sao lại không nghe, cái thằng ăn nói...

- Vậy thì tao sẽ kể, bởi vì tụi bây cũng thuộc dạng siêu nhân nên tao phải dè chừng chứ.

Ba người đàn ông cười vang trên ngọn đồi, họ quên ngay xác con hổ mây đáng thương.

Vương mở khúc dạo đầu.

- Đố Robert biết Thông Trên Núi ăn gì để sống?

Bá nhún vai:

- Thì gạo, không gạo thì khoai, bắp, thịt thú rừng, trái cây... đúng không?

- Đúng cái con khỉ, cả nhà lão chỉ dùng độc nhất một loại thức ăn. Đó là nấm rừng.

- Đùng đùng.

Đế kêu lên.

- Tao nói thật, hôm Thông Trên Núi về Sài Gòn dắt theo đứa con trai lớn vì hành thành phố, ông đeo nguyên một ba lô nấm. Tất nhiên nấm có thể trộn với gạo để nấu cháo, nhưng ông ta chơi nấm với củ mài, họa hoằn lắm mới dùng đến khoai lang, khoai lang ông ta quan niệm là xa xỉ phẩm hạng nặng.

Đế cắt ngang câu chuyện:

- Tao hỏi mày: ăn vậy thì da thịt xanh mét, nấm đâu phải là thức ăn căn bản, còn các sinh tố nữa chứ.

- Thì vậy, nhưng tao thấy Thông Trên Núi và thằng Không Tử đen mun, hai cha con lão hạ sơn như Tarzan.

Lần này đến phiên Bá kinh ngạc:

- Cái gì? Mày ăn nói cái gì vậy, Không Tử nào lọt vào đây nữa?

Vương thích thú, anh khoái nhất là làm Bá bất ngờ, cặp mắt hấn bình thường lạnh tanh, ít khi hoang mang vì sự cố, bởi vậy nhìn cặp lông mày gần như giao nhau, Vương khoái quá, anh vung nắm tay.

- Chứ sao, con trai lớn của Thông Trên Núi là Không Tử thật một trăm phần trăm, mà không riêng gì nó, toàn bộ gia đình lão là bách gia chư tử.

- Trời đất!

- Thì có trời có đất làm chứng, con đầu lão đặt tên là Không Tử, đứa thứ nhì là Lão Tử, đứa thứ ba là Mạnh Tử, đứa thứ bốn Trang Tử, đứa năm Tuân Tử, đứa sáu Mặc Tử, đứa bảy cái gì đó Tử tao quên mất, tội nghiệp thằng Thiên Tử qua đời vì sốt rét rừng.

- Vậy là tám tài tử bị hụt mất một, ông ta kỳ quái hết cỡ, chắc tao cũng xin nhập và gia đình bách gia chư tử này, Khổng Thành Bá này xin một chân Tiểu Tử.

Bá nói và cười một cách ngon lành. Riêng Đế lại phân vân.

- Theo tao, đây là một dạng “quái vật linh thiêng”, tiếng Pháp mới có từ này nghe, sự mặc cảm và kiêu ngạo đã đẩy ông ta lên cái thế leo lung cộp, ông ta đặt tên cho xấp nhỏ rất là có ý đồ.

- Ý đồ gì?

Vương gắt:

- Mà mày không hiểu giới làm thơ tụi tao đâu, chẳng qua Thông Trên Núi nông cuồng cực kỳ, thơ lão ta đã nói lên bản chất mình rồi, dân gian như Tú Xương, gọi dục như Hồ Xuân Hương, ngạo đời như Cao Bá Quát. Người sao thì sản phẩm vậy chứ sao!

Bấy giờ họ đã đặt chân tới am, vậy mà câu chuyện vẫn còn ám ảnh không dứt.

Am Phương Trượng buổi trưa hiu quạnh cực kỳ, gió cao nguyên nóng rất mặt, cái am trốn ở đâu không biết, còn lại sần sùi những di tích thiêng liêng trên nền móng tro bụi. Một bông cúc đưa mắt nhìn họ, cúc vàng mọc lẻ loi như đời Thông Trên Núi. Ba chàng trai tiến vào một đám đất cuộn lên vào một căn chòi lớn, được dựng lại căng theo kiểu nhà sàn dân tộc thiểu số.

Đế đưa mắt nhìn chung quan chòi, không một bóng người. Đột nhiên một cái gì va chạm mạnh vào cổ Đế, chàng nghe một cảm giác lạnh lạnh quan cổ kèm theo tiếng rít. Đế hoảng hốt, chắc là rắn, chàng suýt al lên... Nhưng không, vòng tay thằng bé đã nới rộng ra, nó buông mình xuống đất, nó đã đã chào khách rất là Thông Trên Núi, nó vắt người trên xà nhà và ôm lấy cổ Đế. Thằng Bé vẫn rít lên:

- Ê, ngộ, ngộ, ngộ...

Phía bên cạnh, Bá bị ngay một cái húc đầu của thằng bé khác vào bụng, kẻ đàn ông võ công cao cường trong lúc thiếu phòng bị bị đánh té chúi nhủi. Vương bị chụp hai chân bởi hai thằng nhóc khác, chúng coi chân anh như những con ếch. Chúng rít lên hoang sơ, anh tự nhiên thấy mắt mình cay xè.

- Ê, khách khách ngộ, ngộ, ngộ...

- Ngộ cái gì Trang Tử?

Vương nói âu yếm.

- Buông chú ra, rồi nói anh em con tha cho hai bạn chú, tụi chú lên thăm ba con mà.

Bốn đứa bé cười như nắc nẻ, bộ răng trắng và tuyệt đẹp, đứa nào đứa nấy tóc dài phủ vai, không đứa nào quá mười tuổi, chúng dễ thương đến nỗi Vương ao ước có một trong những đứa con như vậy. Chúng không biết gì về đời, đời của chúng là núi, chúng sẽ khỏe mạnh như núi.

Vương bồng thẳng út trên tay, anh thì thầm vào tai nó:

- Con là gì?

Thằng út bập bẹ, mái tóc nó thật kỳ lạ, hung vàng và xù lên như bờm sư tử, nó không nhớ ra anh.

- Con... tên... Xích... Tùng... Tử.

- Giới, Xích Tùng Tử là ông tiên, con cũng là ông tiên.

Anh đặt thằng Xích Tùng Tử xuống, Không Tử và hai đứa bé khác xuất hiện, phía sau lưng chúng là một người đàn bà. Đức mẹ Maria. Lần trước Vương đã gọi người mẹ của bảy đứa trẻ như thế. Anh chào bà.

- Tôi ghé thăm Thông Trên Núi đây, lần này có thêm hai ông bạn: nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế và họa sĩ Không Thành Bá. Xe hơi tụi này bỏ dưới quán. Thông Trên Núi đâu rồi?

Anh nói một mạch không rào đón. Bà chủ nhà cười hiền và bí ẩn như Mona Lisa, bà mời khách ngồi xuống vạt tre.

- Ngồi đây chơi các anh, ông vừa coi mấy cây thông xong, về đến bây giờ.

Bất giác mắt Vương nhìn về phía Tây, cách căn chòi chừng một cây số, thông đang bắt tay nhau thành rừng ngút ngàn, không ai biết được nó sẽ còn lớn và nhanh đến đâu, mai sau chắc chắn khu Blao sẽ có một thắng cảnh nghỉ mát độc đáo nhờ những cây thông từ am Phương Trượng, ai còn nhớ người gieo hạt ngô đồng kia không, lòng Vương tự nhiên tê tái buồn.

Bá nhìn người đàn bà. Dáng vẻ man dại như một kiều nữ Digan, mũi cao, mắt nâu, vóc người thon thả, bà phải cao hơn một thước sáu mươi lăm. Vương từng nói bà biết được mấy thứ tiếng. Đẻ ra tất cả tám đứa con, bà vẫn giữ được nét xuân sắc một thời, phải có giòng máu kiều bạc đến đâu, bà mới chịu trò giạt cùng Thông Trên Núi lên chốn đèo heo hút gió này, Bá thấy lòng mình trào lên niềm khâm phục. Anh nghiêng đầu.

- Tôi nói chị là tri âm có một không hai của Thông Trên Núi, tôi có khách sáo khi nghĩ như thế không?

- Không, xin anh tự do.

Đám nhóc bu quanh bà Âu Cơ của chúng, chúng đang nhìn ba người đàn ông như ba con khỉ. Bà chủ nhà vuốt tóc Không Tử:

- Con xuống bắt ấm nước, nói mấy đứa em đi chơi cho mẹ tiếp khách.

Thằng anh hai ngoan ngoãn gật đầu, nó huýt sáo ba tiếng, toàn bộ bách gai chur tử biến mất nhanh chóng. Lúc đó một người đàn ông xách giỏ bước vào. Ông ta lắp bắp mừng rỡ:

- A, chú Vương. Chào hai ông bạn mới.

Vương giới thiệu tên hai người bạn. Đế tò mò chạy lại liếc cái giỏ, ông ta ngần ngừ:

- Củ mài đó Đế, mới đào sau khi thăm mấy cây thông, xin lỗi, tôi rửa tay một chút.

Thông Trên Núi mất hút sau nhà, năm phút đứng ông trở lại, thái độ gia chủ bắt đầu:

- Phu nhân chuẩn bị cơm trưa nghe, tôi phải tiếp ba kẻ sĩ Sài Gòn chu đáo.

Bá nói hóm hỉnh:

- Vậy là tụi này sắp xực nắm đây.

- Bậy!

Thông Trên Núi chửi thề liền.

- Đãi khách Sài Gòn bằng cơm trắng Sài Gòn, yên chí.

Té ra Thông Trên Núi vô cùng cẩn thận, ông ta có sẵn thường xuyên dăm ký gạo phòng nấu cho những vị khách thích đường chất trần gian, có điều gạo để lâu không có bạn hiền cũng hẩm hiu số phận, nó phải ép mình mà nở cho ra cơm chó sao.

Bữa ăn chỉ có sự tham gia thật sự của ba người. Cơm dọn khoai ăn với muối vùng tuyệt ngon. Thông Trên Núi, bà vợ, và bảy con ăn bên cạnh nồi cháu củ mài và nắm luộc chấm muối.

Thông Trên Núi nói trước:

- Đừng bận tâm lắm chú Vương. Không riêng tôi và y thị, mấy đứa Tử này cũng ngửi mùi thịt cá là ói, chúng ăn quen như thế này.

Ông bấm đốt ngón tay thở dài:

- Mười năm rồi còn gì.

Bữa ăn được kết thúc sau mệnh lệnh của Thông Trên Núi.

- Cô dẹp dùm sự uế tạp này đi, cho tụi tôi đàm đạo.

Tuân theo chỉ thị của ông như một con cừu, bà đã rành tính nết của ông đến mức độ bất khả tư nghị.

Nhìn người đàn bà thoát ần thoát hiện, Đế thấy ái ngại, chàng nói với Thông Trên Núi:

- Sao không để chị cùng ngồi chơi?

- Bậy, chúng ta không nói chuyện về đàn bà nên không cần đàn bà.

Vương nói như một người mê sảng:

- Tôi yêu ông đứt ruột, ông dám làm những cái mà tôi chưa dám làm, tôi biết ông sẽ không thêm đập xích lỏng, đi bốc xếp như tôi, không phải vì ông sợ đuối sức, mà vì ông ghét phải đụng chạm đến nền văn minh cơ khí: nó thực dụng và sát sinh biết bao. Bây giờ tôi sẽ chọc ông chơi, tui tôi đến thăm ông bằng xe hơi, ông sẽ nói “tởm, tởm” quá chứ gì, bởi vì xe hơi thuộc nền văn minh cơ khí. Nhưng cũng bây giờ nếu ông đi bộ đến bệnh viện Đà Lạt chẳng, hay là đặt ông vào thứ dụng cụ mà ông đang tởm.

- Đẹp.

Thông Trên Núi quát ầm lên, ông chửi thề ầm ĩ, vợ ông hoảng hốt chạy lên, nhưng không có gì cả, bà cười một mình rồi chạy xuống bếp, Thông Trên Núi đột nhiên thờ người ra.

- Chú mày đáng tuổi em tao, đừng hỗn, thơ thì thuộc loại “kinh” đấy, tuy nhiên phải biết kèm chế lời nói. Nào khắc thơ nghe coi.

Vương thấy ra một loạt thơ từ cửa miệng phàm tục, Thông Trên Núi đối đáp lại bằng những câu thơ lục bát hoặc hai chữ ngắn ngủn, họ thi triển võ công chớp nhoáng khiến Bá và Đế nhìn không chớp mắt. Lát sau Thông Trên Núi rút ra một cây armonica cũ xì, ông thổi một bài nhạc mà bản thân ông thấm đôn, bài “Nụ cười sơn cước”: ai về sau dãy núi Kim Bôi, nhẩn giùm... một chiếc thắt lưng xanh, một cái nhìn sáng long lanh, với một nụ cười xinh rất xinh... Nguyễn Hoàng Đế không chịu lép vế, chàng chờ bài nhạc cầm dứt, liền thả hơi vào chiếc khẩu cầm của mình bài “Sơn nữ ca”: Sơn nữ ơi, đời tôi như cánh chim trời...

Trời đất tự nhiên đổi màu, mây mù ở đâu kéo về xám xịt, cuộc giao phối giữa thơ và thơ, giữa nhạc và nhạc làm rung động một phần trái đất. Bá có cảm giác đất dưới chân anh bị địa chấn từng cơn, anh đang rơi vào một lỗ nứt nào đó sâu hoắm. Anh rút ngay một mảnh giấy tắng trong đám giấy lộn xộn của Thông Trên Núi, anh tung hết sự thông thái của mình vào nét vẽ. Một bức tranh không bao giờ triển lãm đã hoàn thành. Trời đất tự nhiên trong sáng hòa bình trở lại.

Thông Trên Núi chụp lấy bức họa của Bá vừa thảo xong, ông trợn mắt.

- Chú mày thuộc loại cao thủ, con nhỏ Phù Thủy ở Đà Lạt mà biết được nó sẽ theo thằng cha đẹp trai này ngay.

Bá ngạc nhiên:

- Ông nói Phù Thủy nào ở Đà Lạt?

Thông Trên Núi đập tay xuống vạt tre cái rầm.

- Thì con mẹ Phù Thủy chứ sao, nó giàu và đẹp nhất ở đó, nó chịu cái gì khác thường lắm, tôi ngẫu nhiên biết nó qua một Đức Mẹ Maria làm cộng tác phụ nữ ở tỉnh, Đức Mẹ thật chứ không phải giả như y thị tôi đâu.

Ông ta cười lớn:

- Đức Mẹ giới thiệu tôi gặp nó, không ai ngờ nó mới mười tám tuổi.

Đế như bị điện giật trong người, chàng linh cảm biết rằng Thượng Đế đang bố trí một trò chơi mới, lần này sẽ liên quan mật thiết đến chàng. Chàng cất tiếng hỏi:

- Cô ta tên gì vậy?

- Phù Thủy.

Thông Trên Núi bực mình văng tục.

- Tôi nghe con mẹ đẹp đẽ đó nó tự giới thiệu mình như thế, không tin à?

Đế bói rồi:

- Không phải vậy, xin lỗi ông.

Chàng càng bói rồi hơn.

- Ông có thể cho tôi xin địa chỉ Phù Thủy được không?

- Đây, thằng cha đại gái...

Thông Trên Núi lục ra một tấm danh thiếp, ông ném vào tay Đế như ném một cục gạch. Cầm được phép màu trong tay, Nguyễn Hoàng Đế run lên, chàng tuyên bố một câu đầy nghị lực:

- Xin cảm ơn và kiêu từ.

- Cái gì?

- Dạ, tôi và hai bạn tôi xin hẹn diện kiến một dịp khác, điều ghê gớm nhất trong cuộc viễn du của chúng tôi sắp xảy ra...

Thông Trên Núi ngơ ngác:

- Cái gì vậy?

- Dạ, ông là điều phát hiện ghê gớm đầu tiên, còn một điều ghê gớm khác đang đợi chúng tôi ở Đà Lạt.

Chàng dứt khoát xuống bếp chào vợ Thông Trên Núi sau khi trả lời thắc mắc cho Thông Trên Núi. Đế trở lên nháy mắt sang hai bạn. Vương và Bá gần như đồng tình, hai anh biết Đế đang nôn nóng đến chừng nào, hóa ra những chuyện đùa đều có thật trên trần gian ly kỳ này, chỉ hơi khổ tâm cho Vương, anh chưa biết Thái độ của Thông Trên Núi ra sao khi ba người khách ra đi vội vã như vậy.

Nào ngờ Thông Trên Núi rất thông cảm, ông ta xoa đầu Đế vỗ về.

- Chú nhạc sĩ này cũng bảnh trai và cao đấy, thước bảy là ít, tính cách lại sang hơn hai tên vua “quậy” này, nhưng tiếc là chú vẫn lùn hơn họ nữa tặc, cái con mẹ Phù Thủy kia chỉ thích “trường túc bắt chi lao” thôi.

Thông Trên Núi cười ha hả như tự hài lòng sự thông thái của mình, ông tiễn khách xuống tận chân đồi. Trời đã muốn nhuộm màu chiều, thầy kệ, phải kèm thằng học trò chủ quán thêm mớ tiếng Anh nữa nhân tiện xuống, luông chuyện cho hấn coi bức phát họa chớp nhoáng của Robert Bá khi nầy, một dịp trao đổi tay nghề của người họa sĩ tỉnh lẻ chứ sao?

Chiếc xe hơi chạy một mạch với tốc độ một trăm cây số một giờ, trừ lúc leo đèo Đà Lạt. Nó chỉ chịu giảm tốc độ khi chui vào gara khách sạn Đà Lạt. Ba chàng trai mướng phòng xong không kịp tắm rửa nằm lăn ra như chết. Hai chai rượu Nàng Hương cạn sạch trên xe qua hai cái miệng của Bá và Vương. Một đồng tắm bể chồng chất chờ Đế trả nợ nằm lẫn lóc trên sàn xe. Ba chàng trai quên hết. Họ rũ liệt tứ chi vì mệt. Mệt hồn, mệt xác, mệt đời, phải ngủ một giấc để quên đi những con mực sổng, những Trâm bán buổi, những Lụa ngây thơ, những Nhung quý phái, những cây thông quân tử đìu hiu, những thơ, những nhạc, những tranh, những bách gia chư tử dị nhân trên núi. Họ cũng không màng ghé lại Bảo Lộc, không màng bất cứ ai khác trên đời này. Họ thần nhiên nhắm mắt. Bởi một lẽ cực kỳ sinh học: Họ buồn... ngủ!

CHƯƠNG 9

MỘT NGÀY CỦA BỐN NGƯỜI

Ba chàng trai ngủ đứng hai mươi tiếng, họ thức dậy một lượt vì một lễ kỷ sinh học khác: đối!

- Không dùng bữa ở khách sạn.
- Thăng Vương nói có lý, xuống chợ ăn bụi hơn.
- Tao thèm tô mì Quảng quá Bá.

Chiều theo yêu cầu của Đế, ba người đàn ông lên xe hơi phóng vòng vèo qua nhà thờ Con Gà, có một con đường nhỏ nổi tiếng ở đó vì bán mì Quảng ngon. Thực ra, gần như ít có du khách nào thuộc tên danh nhân các con đường, học cần một cái gì cụ thể để nhớ hơn. Vương tung một câu pha trò.

- Có lẽ ngoại trừ Ông Tạ, một vị lang y ngay thưở còn sinh tiền chứng kiến được sự lưu danh thiên cổ của mình qua Ngã ba Ông Tạ, chợ Ông Tạ... còn tất cả vua chúa khi chết đi, mấy trăm năm sau còn phải chờ xét duyệt.

- Vậy thì tội mình sẽ gọi con đường nay là đường “bà Tư mì Quảng”, biết đâu bà lại chẳng giống ông Tạ Sài Gòn.

- Biết đâu được, ai sao tôi vậy thôi.

Đế đệm theo một câu nói gian ác của dân gian trước khi đóng cửa xe. Ba chàng trai kéo ngay ba cái ghế.

- Ăn nóng thiệt nóng nghe.
- Ớt nhiều nghe bà Tư.
- Thịt chất lượng nghe.

- Ba gã nghệ sĩ của chúng ta húp sùm sụp, bà chủ quán mặt ửng lên vì lửa và vì hãnh diện.

- Chà, sao các cậu biết tên tôi rành vậy, bộ mì Quảng ở đây nổi tiếng lắm sao?

- Tuyệt, cho ba tôi nữa bà chủ.

Bà tư đơn đả kêu ngay cô cháu gái bung ra ngay bình nước trà pha thật đậm, riêng bà đích thân thu xếp bữa ăn chiều cho ba công tử Sài Gòn. Này nhé, thịt ba rọi thái mỏng, những con tôm lột vỏ tươi ngon, mỗi tô hai miếng sườn và nửa con cua gạch son, mê tơi chưa? Chưa đâu, này nhé, chút hành, chút đậu phộng, chút tiêu sọ và ba tô cải Đà Lạt xắt mỏng như sợi phở, ăn “đúp” phải ăn cho thiệt “bốc”, bà Tư quan niệm như vậy, phải làm cho cảm giác nó bụng bị quên lãng ngay, không thôi thì cách gì ăn hết tô thứ hai được. Quán bà đông khách cũng vì thế.

Lúc đó, một chiếc xe hơi khác dừng lại đ9wng sau xe của Nguyễn Hoàng Đế. Hai người đàn ông mặc ba- đờ- xuy bước xuống, họ ngồi rất hàng xóm bên cạnh bàn ba chàng trai.

Vương vừa lau mồ hôi vừa ngẩng mặt lên, anh đã tiêu diệt xong tô mì Quảng thứ hai.

- Ủa, Nguyễn hả? Gió nào thổi ông lạc vào đây?

Một trong hai người đàn ông gỡ kiếng hấp háy mắt nhìn Vương, anh ta reo lên thận trọng:

- Nhà thơ Vũ Vương phải không? Tao đang công tác trên này mà.

Vương cười thản nhiên:

- Tôi đâu hay, tôi lo kiếm sống ở Sài Gòn hơi đâu nhớ đến Đà Lạt, chỉ nhớ ông thôi.

Hai tô mì Quảng bốc hơi được đặc trên bàn người đàn ông tên Nguyễn, Vương lịch sự:

- Ăn đi, lát nữa nói chuyện.

Và anh xé gói Pallmall ra làm đôi. Còn được ba điếu thuốc. Vương châm lửa cho Đế và Bá rồi anh thả một hơi khói khoan khoái, anh nói nhỏ với hai bạn mình:

- Chuyên này chắc gặp may, toàn là hạnh ngộ liên tục.

Đế hiểu câu nói của Vương theo ý khác, chàng càng khoan khoái hơn.

- Tao muốn đến chỗ Phù Thủy ngay lập tức, danh thiếp nằm trong túi ngực quá.

- Từ từ Đế.

Bá ngăn cản:

- Đợi đêm xuống có phải thơ mộng hơn không?

Vương gheo tiếp:

- Mày thất tình một lần rồi chưa tổn sao?

Đế thoải mái:

- Không bao giờ tổn, tao có cách chịu đựng tổn thất của tao, lần này sẽ đến phiên tụi mày.

Vương biết vết thương của Đế đã được xoa dịu, anh mừng thầm.

- Còn một cần xé Nàng Hươn gđó, giao cho thằng Bá quản lý.

Robert Bá nhíp nhíp chân.

- Sẵn sàng, nhưng thằng Đế phải uống cạn đồng tắm trước, nó bị mắc nợ chần chồi một chai.

- Tao đồng ý.

Đế nói:

- Bây giờ xuống chợ kiếm một cái quán ngồi tiêu thụ hết, xong ngó thiên hạ chơi, tối tính...

Hai kẻ lang bạt bước ra cửa sau khi trả tiền cho bà Tư, còn chi thêm một cái “poa” khích lệ món mì Quảng. Vương vội ghé tai người đàn ông mặc ba- đờ- xuy:

- Tụi tôi đông trước ông Nguyễn, hẹn gặp lại.

- Khoan đã.

Nguyễn đứng dậy, miệng còn dính theo sợi rau, anh ta nói hồi hả:

- Mà biết tao ở đâu mà tìm, tối nay hẹn chỗ này.

Anh ta móc bóp ra một tấm cạc dúi mào tay Vương, xong rồi gỡ cọng rau và bình thần ngồi xuống ăn tiếp.

- Nhớ nghe Vương? Tao có vô số chuyện muốn nói...

Vương chào người đàn ông ngồi chung với Nguyễn. Ba chàng trai lại khởi hành một chuyến lang thang mới.

Đế hỏi Vương một câu lúc xe chạy ngang nhà thờ Con Gà.

- Vương này, gã ba- đờ- xuy làm cái quái gì ở đây?

- Phó giám đốc một công ty du lịch Nhà nước, chức vụ này hợp với sự tháo vát của hắn.

- Sao lão gọi mày bằng mày, tao, bộ thân lắm chắc?

- Ừ, khá thân, lão hơn tao một con giáp, tay Nguyễn này khôil hài lắm...

- Nói nghe coi?

- Thì nói, mày biết không, hắn “cá độ” đá banh với mấy người bạn mà không có tiền “chung”, hắn sợ bọn kia thanh toán bèn thè thốt “tao mà không chung thì để con ra không có lỗ đấy”, bọn kia tạm thời tin nhưng nghe nói sau đó chúng “over sea” hết, tội nghiệp lão Nguyễn, ngày vợ sinh con đầu lòng lão không dám vô nhà bảo sanh, bà vợ kêu trời như bọng, bà còn kêu trời hơn nữa khi bé thằng nhóc về, mày biết lão hỏi gì không? Lão nói với vợ “em xoay mông con cho anh nhìn xem có hậu môn không?”

Bá và Đế cười lên như muốn sặc, chiếc xe đảo tay lái suýt ụp vào lề đường, Đế bẻ vô- lăng cho ổn định trở lại, chàng vẫn còn cười.

- Mà con tay Nguyễn có lỗ đấy không?

- Có chứ, làm sao thiếu chỗ để ị được. Có điều tại lão tin dị đoan. À, còn chuyện vui này nữa...

Lần này đến lượt Bá hiếu kỳ:

- Tiểu lâm thời đại hả?

- Còn khuya!

- Vương nghiêm trang:

- Chuyện của Thông Trên Núi đó, nhà thơ quái chiêu này tin dị đoan không kém tay Nguyễn. Có lần một con trăn gió quần trên xà nhà của lão, con trăn khổng lồ, mấy đứa con hót hải báo tin, Thông Trên Núi ngược lại rất an nhiên, lão tiến lại gần con trăn và ngồi bệt xuống đất theo kiểu yoga, hai tay thì chấp lại xá theo kiểu nhà Phật, miệng niệm thần chú liên hồi. Nào ngờ con trăn không có đi tu, nó khè đến lưỡi lè ra rồi lao đầu một cái, suýt nữa thì nuốt chửng Thông Trên Núi. Lão bật dậy chạy một mạch.

- Trời đất!

Hai chàng trai Bá và Đế lại được dịp cười rân, nhưng lần này cái cười sao mà ngậm ngùi đau xót. Thông Trên Núi suốt đời là một Hồng Hải Nhi, ông ta trẻ con vĩnh cửu như thơ mình vậy.

- Chưa chấm dứt giai thoại lão đâu.

Vương nổi hứng:

- Có lần Thông Trên Núi đi làm rẫy gặp một con cạp, con cạp này có vẻ ỏi dữ, lông rụng từng mảng, thân thể đầy ghê chóc, da thịt ồm nhách, Thông Trên Núi hơn gì nó, lão cũng còm rom vì suy dinh dưỡng. Hai sinh vật đói khát gườm nhau và cùng lùi lại từ từ, thấy có cơ hội Thông Trên Núi quay đầu phóng lệ, lúc ông ngoái lại, thấy con cạp cũng kinh hoàng chạy trời chết.

- Trời ơi!

Đế vừa cười vừa mếu:

- Khổ thân ông ta.

Robert Bá thì ho vì khói thuốc cũng biết cười trong cổ.

Chiếc xe đã đậu vào bãi xe gần chợ. Vương sức nhớ tám cạ Nguyễn dúm vào tay anh. Anh đọc to lên cho hai người bạn nghe.

“Kính gửi anh Nguyễn,

Trân trọng mời anh chị đến dự buổi tiệc có khiêu vũ mang tính cách gia đình vào lúc 8 giờ tối nay tại biệt thự Hoa Tường Vi. Anh chị có thể đem theo vài người bạn.

Chủ nhân

Nữ Phù Thủy”.

Trong một góc chợ Đà Lạt. Ba người đàn ông ngồi đăm chiêu, không ai nói gì hết, họ như đang ngồi thiền. Ba chai Nàng Hương bị bật gốc dưới gầm bàn. Trời lạnh như điên người mà họ vẫn cảm thấy là trời đang nhiệt đới. Ba người đàn ông đã cởi áo gió vắt lên thành ghế, lúc này mà cần những trái cóc, trái ổi dầm ngon lành hơn mọi cao lương mỹ vị trên đời. À Phù Thủy lạ lùng trong tấm cạc của Nguyễn là ai vậy? Có phải là mẹ Phù Thủy mà Thông Trên Núi nhắc tới không? Tại sao hai địa chỉ trên tấm cạc và danh thiếp khác nhau?

Ba người đàn ông thông minh đang tự thử thách suy đoán của mình, có gì khó hiểu đâu, họ đã tìm ra câu trả lời, địa chỉ trong danh thiếp đưa Thông Trên Núi là địa chỉ nhà riêng của nàng, còn địa chỉ trong tấm cạc của Nguyễn là địa chỉ giao tiếp.

Nàng thực sự giàu có cỡ vậy sao? Có bằng Nguyễn Hoàng Đế Không, chắc chắn là từ bằng cho đến hơn chứ không thể thấp hơn được. Một người con gái mới mười tám tuổi mà dám vỗ ngực xưng mình là Phù Thủy ắt bùa phép phi thường.

Ba chàng trai đăm mình vào cơn lộn lộn của sự tưởng tượng. Họ chấp nhận cái hoang đường cần thiết của trò chơi phù du. Cái gì là chẳng thể xảy ra trong giờ G?

Vương đưa ra một khái niệm: giờ G của anh là giờ gặp Lua, một nàng tiên thánh thiện chỉ có thể nằm mơ mới thấy trong thời buổi này. Bá đưa ra một khái niệm: giờ G của anh là giờ chạm trán với Nhung, một tiểu thư có nhan sắc bà hoàng và một trái tim sẵn sàng đi chân đất, nàng đã trải qua những thử thách nghiệt ngã của con người nổi loạn trong anh.

Đế đưa ra một khái niệm: giờ G của chàng là giờ sắp đến, nó sẽ khiến chàng tự sát ngay hoặc trường sinh bất lão. Chàng quá giống Nhung nên không thể ôm được Công Chúa trong tay, còn Phù Thủy, đó là một ả quỷ quái, nàng sẽ khác xa chàng. Ba người lúc chờ đợi cái giờ G bí hiểm. Trong lúc chờ đợi, họ không ngừng chạm ly. Cuối cùng, giờ G đã đến. Tám giờ tối tại biệt thự Hoa Tường Vi, xe của Đế nằm lẫn lộn với các xe hơi và xe gắn máy đời mới, nó chờ đợi sự chung chạ này như chủ nó.

Nguyễn và một phụ nữ khá đẹp ra đón Vương và hai bạn của anh. Anh ta giới thiệu người phụ nữ:

- Đây là Liên, vợ tôi.
- Chào chị Liên.

Vương đưa tay bắt bàn tay mềm mại trong khi Nguyễn Hoàng Đế thần thờ nhìn quanh ngôi biệt thự, phải chăng chủ nhân của nó cũng yêu âm nhạc như chàng nên mới lấy cái tên thơ mộng như thế, hoa tường vi ời...

Họ đối diện nhau quanh một cái bàn phủ voan trắng, một bình hoa lay- on tuyệt đẹp đang nở, bánh ngọt, đèn cây, rượu vang có sẵn trên bàn, người phục vụ bưng ra một cái khay chứa một con ngỗng đã chín như. Ở Đà Lạt mùa giáp Tết uống ượu vang, ăn thịt ngỗng thì hết biết, một lạc thú vương giả không dễ ai có được.

Những ánh đèn nê- ông bắt đầu tắt phụt để nhường cho ánh sáng màu hồng nhạt của những chụp đèn, những cây đèn trên các bàn tiệc cũng đã được đốt lên, ánh sáng của nến tím hòa hợp với ánh hồng nhạt của đèn màu tạo thành một khung cảnh huyền ảo. Bá đêm tắt cả có sáu cái bàn giống bàn ăn của Nguyễn, những chiếc ghế xung quanh bàn đều không có chỗ trống, năm mươi lăm khách mời cả thầy, còn chủ nhân, cô ở đâu trong hàng chục thiếu nữ thanh lịch má đỏ, môi hồng này?

Nguyễn ngồi sát bên Vương, anh ta thì thầm:

- Những bất động sản mà Phù Thủy đứng tên sở hữu hiện nay trước đó thuộc một Công Ty du lịch tư nhân. Công Ty này mang cái mác liên doanh với nhà nước để làm chuyện huy động vốn bấy bạ, nghe nói sắp phá sản.

Vương thắc mắc:

- Tại sao cô ta lại được chuyển giao chủ quyền kịp thời và đúng lúc như vậy?
- Cái đó tao không biết. Tao làm du lịch quốc doanh thì chỉ nên nắm vững lẽ lõi kinh doanh của ngành mình, còn ba cái vụ thâm kín phòng the thì chịu, chớ nên tò mò chuyện người khác.

- Ý ông muốn nói sự giàu có của cô ta được trao đổi trên giường ngủ?

Nguyễn nhăn mặt:

- Đó là tao nghe phong phanh thôi, phát ngôn không cẩn thận ở đây coi chừng cận vệ của nàng tổng mình ra khỏi cửa.

Lúc đó Liên kéo tay chồng.

- Anh ơi, nữ chủ nhân đang đi đến bàn mình.

Quả thật, bà chủ của biệt thự Hoa Tường Vi, biệt thự Dây Leo, biệt thự Trái Táo, nhà hàng Sương Mù và một loạt hồ tắm nước nóng mang tên Xích Đạo đang tiến đến. Nàng cực kỳ đông đảo và kiêu hãnh. Phong thái ung dung của một người biết nắm lấy quyền lực. Để bắt giắc nghĩ ngay đến Công Chúa, Nhưng đài các hơn nhưng sự thu hút trước đám đông không thể so sánh bằng Phù Thủy liêu trai như ả Hồ Ly trong truyện của Bồ Tùng Linh. Nàng cúi đầu chào năm người khách. Không gian lúc đó có vẻ thuộc giờ thứ 25 hơn là giờ G lãng mạn.

- Chào anh chị Nguyễn và ba người bạn của anh chị, chúc các anh chị một đêm vui vẻ.

Nguyễn đứng lên bắt tay cô, anh giới thiệu chu đáo:

- Ngoài vợ tôi, em đã biết, đây là ba ông bạn Sài Gòn của tôi, trong đó có người bạn gian hồ khét tiếng tôi quen từ trước là nhà thơ Vũ Vương, chuyên gia đập xích lô và mới đây chuyển nghề bốc xếp.

Phù Thủy không ngờ được đối diện với Vương, nhân vật huyền thoại mà cô và các bạn đọc đã từng chép tay những bài thơ độc đáo của anh. Thi sĩ cao cỡ một thước tám mươi, một gã đàn ông đúng nghĩa, cô xúc động:

- Em khâm phục nghề nghiệp của anh. Rất cảm ơn anh Vương.

Vương chỉ nhún vai. Có lần anh đã phát biểu với Lua “một cô gái đẹp mà dắt theo chiếc xe Cub hay rú lên trong một chiếc xe hơi là một con búp bê vô hồn”. Anh không có ấn tượng tốt với hạng người trưởng giả này, tuy nhiên với riêng Phù Thủy, cô có một đặng sau u uẩn, nó thể hiện tinh tế ngay trong cả tiếng cô cười. Vương biết cô không phải tầm thường, anh tôn trọng ý chí của một phụ nữ vừa mới mười tám tuổi.

- Cũng xin cảm ơn cô, xin giới thiệu hai bạn lãng tử của tôi: nhạc sĩ Nguyễn Hoàng Đế và họa sĩ Khổng Thành Bá, tự Robert Bá!

Đến lúc này thì Phù Thủy không đứng nữa. Cô kéo ghế ngồi gia nhập vào chiếc bàn tròn. Nguyễn Hoàng Đế nổi tiếng với những ca khúc tình yêu mới lớn mà trường các cô thường chọn để liên hoan cuối năm, nhạc của anh hao hao Cung Tiến nên cô thích, nghe nói anh còn là một nhạc sĩ giàu nứt dất đổ vách, còn Khổng Thành Bá thì cô hoàn toàn không biết về anh, nhưng có một lần những thằng bạn đưa xe tặng cho cô xấp tranh chụp lại. Chúng chỉ thuần túy nịnh đầm. Cô mở ra xem thì sững sờ, trái tim cô gái bất cần đời như bị chặt ra từng khúc. Những bức tranh qua cuốn an-bum ảnh màu như thể hiện được lòng dạ cô. Cô đang muốn, cô định, cô sẽ... Nó đã bứt phá trước, bứt phát thành tranh. Cô hỏi những thằng bạn “gã này là ai?”, chúng đáp “Khổng Thành Bá, ít ai biết lắm, nhưng tụi tôi thấy ông quá đẹp trai nên có ghé phòng triển lãm của ông, khoái quá xin phép chụp chơi”. Con người trong tranh hiện đang ngồi trước mặt cô, Phù Thủy quan sát qua hàng mi lẳng lơ và dài sọc, chàng cao lớn không thua kém Thi Sĩ, bảnh bao như tài tử Tây phương. Mắt cô liếc qua Nguyễn Hoàng Đế, chàng nho nhã và có vẻ một giáo sư dạy Triết chứ không móng vuốt như hai người bạn mình. Cô sẽ chọn ai để khiêu vũ đêm nay trong ba người đàn ông này?

Một kẻ lực lưỡng tiến lại bàn Phù Thủy, hắt rí những âm thanh vào tai cô, chỉ thấy cô gật đầu. Khi hắt đi rồi, cô giải thích:

- Em cho khai mạc đêm khiêu vũ. Nào mời các anh chị dùng tiệc... Anh Vương mời anh Bá, anh Đế giúp em đi.

Robert Bá móc trong túi quần jeans ngay đầu gối ra một chai nàng Hương, anh dùng hai ngón tay khui nắp chai Black anh White cho Nguyễn.

- Tụi này quen rượt nội địa. Thôi xin mời.

Nhạc bắt đầu chuyển qua tông nhẹ, bài Love Story buồn não nùng, những cặp nhảy trên sàn càng buồn hơn, họ chỉ chực ngã chúi vào nhau. Phù Thủy lơ đãng nhìn ngao ngán, cô gấn trên môi một điệu Salem, khói thuốc càng làm cô bí mật.

Sau khi chấm dứt hai bản Slow liên tục, Đệ đứng dậy, điệu Valse cổ điển đã trỗi lên, Đệ không nén nổi đôi chân mình qua ánh mắt ma lực mời mọc kia nữa, anh nghiêng mình mời cô.

- Tôi muốn nhảy với chủ nhân một lần trong đời, cô nghĩ sao?

Không nghĩ ngợi gì hết, Phù Thủy nắm tay chàng, cô giật bắn mình trong một giây như chạm vào chìa khóa của định mệnh, tại sao cô không từ chối, tại sao đôi mắt cô đắm đuối vì ngưỡng mộ trước hai người đàn ông kia mà đôi chân lại bước theo người đàn ông này, toàn bộ người đàn ông này toát ra sự khiêu khích đáng thương và đáng kính trọng, lẽ nào chàng lại yếu đuối đến thế sao?

Âm nhạc cuốn hai kẻ chưa quen biết nhau vào cơn lốc của sàn nhảy, Đệ xoay cuồng chân như một chiếc compa, chàng vô cùng điệu nghệ tách nữ chủ nhân ra khỏi bước đi bài bản, chàng phá tan tính sư phạm của điệu vũ, đẩy đến tận cùng những gì mà tự thân nền nhạc Valse ban phát. Phù Thủy thở hổn hển, cô đuối sức vì cảm xúc, cô nhẹ hơn một cọng bông gòn trên tay người nhạc sĩ tài hoa.

Đúng lúc đó, vô số tiếng máy xe gầm rú ngoài sân. Một lũ choai choai chạy tủa lên những bậc thềm ngôi biệt thự. Tóc của chúng tia tốt giống như bờm ngựa. Nguyễn bám tay Vương.

- Đám con ông cháu cha ở các tỉnh, chúng hẹn nhau lên Đà Lạt quây, ai ngờ chúng biết chỗ này...

Hai người cận vệ của Phù Thủy cố gắng chặn chúng lại từ ngoài sân, Vương bà Bá thấy tình hình không ổn, hai anh không muốn đánh thức giấc mộng nghệ thường của Nguyễn Hoàng Đế, hai anh nhào ra phía cửa nhanh như sóc.

- Mời các chú đi chỗ khác chơi.

Robert Bá nói trước, Vương bồi tiếp, anh đã đếm đủ mười hai thằng nhãi ranh đang gầm gừ.

- Ở đây là nhà riêng tiếp quan khách, không phải vũ trường, bạn tôi nói đúng đấy, mời các chú vị thành niên đi chỗ khác chơi!

Hai người cận vệ đưa mắt nhìn Vương như biết ơn, họ đang bất lực vì quyền thế của bọn này. Nhưng có điều chúng chưa chịu rút lui êm thấm, chúng chia thành nhóm vây bốn người: Vương, Robert Bá và hai cận vệ.

- Tụi mày dân Sài Gòn phải không?
- Đánh bỏ mẹ nó, cản cuộc vui chúng ông à?
- Cho nó nếm phật thủ.
- Tiên sư bố...

Không cho tăng choai choai thứ tư dứt lời, Bá ra đòn như sấm sét, anh gào lên:

- Tụi tao đáng cha chú chúng mày, đồ nhái bén.

Vương túm cổ áo một tên nhóc khác, anh xoay ngược mình 180 độ, nó đã bay ra ngoài thềm, đầu gục xuống đất. Chưa hài lòng vội, anh hét lên một tiếng Kia, chân phải chạm ngay vào cằm thẳng hung hăng nhất, với ngược tiếp chân trái teo đòn Hồi Mã Thương, thêm hai thẳng ra rìa. Bên kia Robert Bá loại ra khỏi vòng chiến ba thẳng nữa, thân thủ anh nhẹ nhàng như chiếc lá, bọn này không phải là đối thủ của môn Kung Fu. Đám còn lại nếm mùi đại đen Taekwondo của hai ông cận vệ, chúng bò lăn ra lạy như té sao.

Một bài Valse bis bis lại nổi lên, trận chiến đấu không cân xứng kết thúc nhanh chóng như lúc lũ choai choai hùng hổ chạy lên thềm. Nguyễn Hoàng Đế không có dịp sử dụng đòn nhu thuật của mình, chàng đang dùng sự nhu mì ôm trong tay một thân thể tuyệt đẹp, chàng chưa hay biết gì cả.

Bên ngoài cửa, bọn nhóc lần lượt được Vương và Bá đỡ dậy, mặt chúng lấm lét nhìn bốn hung thần. Té ra những cú đấm trên phim đều có thật cả. Chúng lí nhí:

- Tụi em xin lỗi.
- Tụi em chọn làm chỗ “quây”.
- Tụi em xin chừa.
- Đừng đưa tụi em về đồn công an.
- Tụi em cản cở ngậm vành lạy bốn anh.

Vương khoát tay:

- Thôi chúng mày cuốn xéo đi, không tao lại đổi ý.

Bá chêm vào, anh giả bộ dậm chân mạnh:

- Muốn nằm nhà thương mấy tháng mà tụi mày chưa chịu rút?

Mười hai chiếc mô tô rồ máy, chúng chạy thiếu điều không có khói, chuồn khỏi biệt thự Hoa Tường Vi cũng phải chuồn lể độ, kéo mấy hung thần lên cơn thì lại lạc mất lối về.

Đội chúng khuất đi, hai người cận vệ ôm chầm lấy hai anh. Họ đã chào nhau bằng tay nghề, bây giờ là lúc kính nể nhau. Hai người đàn ông đi vào bàn, hai người đàn ông khác lại lảng vảng quanh cửa chính. Bản Valse chấm dứt từ lúc

nào, nhường chỗ cho một bản Tango và những cặp nhảy khác. Nguyễn đang thì thầm điều gì đó với Phù Thủy, cô và Đế cũng ngồi vào bàn từ lúc nào.

Cô châm cho mình một điếu Salem, cô muốn bình tĩnh nhìn Vương và Bá như hai chàng ngự lâm pháo thủ.

- Em muốn gặp riêng ba anh.

Nguyễn có vẻ thông cảm.

- Được rồi, tôi và vợ tôi tiếp tục ngồi cho hết tiệc, tôi có hẹn một số bạn bè mà, ba ông cứ đi trước.

Khi chiếc xe hơi lao xuống sườn dốc, Đế hồi hộp cầm tay lái, chàng không thể buông tha cô gái này được...

Họ vào một căn biệt thự khác. Phù Thủy bấm chuông cửa, cô nói với người quản gia:

- Ông dọn cho tôi một tiệc nhẹ, có cả rượu.

Bốn khuôn mặt bây giờ mới lộ nguyên hình khi ngấm nhau trong xa- lông. Nữ chủ nhân thở dài, cô hỏi Robert Bá:

- Anh có biệt danh là Hoàng Tử thiệt sao?

- Sao em biết?

Bá hơi ngạc nhiên.

- Anh Đế nói cho em và anh Nguyễn nghe lúc các anh lo sẵn sóc đám con ông cháu cha ngoài cửa.

Vậy thì tăng Đế xâm phạm đời tư của anh rồi.

- Không phải vậy Bá ơi.

Đế bào chữa.

- Vì nàng có một bạn gái biệt danh là Công Chúa, cô bạn nhảy Valse rất khéo...

- Trời đất!

Bá chết điếng. “Không lẽ Phù Thủy là bạn học của Nhung và Lụa sao?” Bá hét lên ngơ vờ.

Đến phiên Phù Thủy lên tiếng, cô chết điếng không khác gì Bá.

- Anh Bá nói gì vậy, Nhung và Lụa là gì của các anh?

- Nhung và Lua đều có liên quan đến tụi anh, hai cô là bạn học cùng lớp, Lua là Tiểu Muội của anh Vương đây.

Vương cảm thấy cần nói một điều gì.

- Tôi quen Lua lúc đang chạy xích lô, sau đó quen thêm Nhung, cô bé này được bạn bè gọi là Công Chúa, không biết còn bạn gái nào khác nữa không, chứ xuất thân cô bé rất giàu, cô là con gái duy nhất trong nhà của một Tổng Giám Đốc Công Ty du lịch...

- Anh nói công ty nào?

Phù Thủy mặt mày xanh lét.

- Ông tổng giám đốc công ty tên gì?

Robert Bá đáp dứt khoát:

- Tên Bảy, tôi nghe bọn đệ tử kêu ông ta như vậy, còn Công Ty thì tên là Xuyên Đại Dương, Xuyên Lục Địa gì đó!

Phù Thủy có cảm tưởng trần nhà đang sụp xuống và cô đơn thân dẫy dụa. Nếu lời của Bá là sự thật thì cô gần như đóng vai người thím của Nhung, ít ra là đóng vai hai lần với người chú của Nhung trên giường ngủ.

Thánh Ala ơi, có thật như thế không? Mà không thật sao được, đôi mắt của hai chàng trai thành khẩn quá, không thật sao được khi ông Tám chỉ có một người anh trai duy nhất là ông Bảy Tổng giám đốc, không thật sao được khi cái tên Công ty du lịch là Xuyên Đại Dương rành rành. Chết mất, cô thấy mắt mình nhòa đi, nước mắt đã ứa ra từ bao giờ, cô nói thỏn thức:

- Em tên thật là Len, Hoàng thị Thanh Len, bạn của Nhung và Lua.

Và cô khóc oà.

- Tụi nó gọi em là Phù Thủy, chỉ vì danh xưng này em đã đánh đổi đời con gái mình với chú ruột của Nhung, một lão già dâm dăng tên Tám.

Cô chỉ về một góc phòng, nơi có cánh cửa tủ.

- Các anh có thể tự do xem cuốn phim súc vật đó, hãy khinh em đi...

Cô gái ngắt xiêu trên tay Nguyễn Hoàng Đế, nói đúng ra là cô ngắt xiêu trên tay một người cũng đang sửa soạn ngắt đi.

Khi Len tỉnh lại, trong phòng chỉ còn mình Đế, khuôn mặt chàng cũng đầm đìa lệ, Len như chết một lần thứ hai, người nhạc sĩ tài hoa này có thể kính trọng cô đến mức như vậy sao, cô nói yếu ớt:

- Anh Bá, anh Vương đâu rồi?

Đế yên lặng. Chàng đã ghen lời, chàng chỉ có thể trả lời cô bằng âm nhạc. Chàng đứng dậy tiến về phía chiếc đàn Piano. Một bài nhạc cất lên đúng lúc. Bản nhạc đệm của phim “Bạch Tuyết và bảy chú lùn”. Chàng chưa bao giờ biểu

diễn bài nhạc này, chàng chỉ chờ đợi một người duy nhất để dạo. Tiếng đàn lần này khác hẳn những cung bậc van lơn ngày nào lúc hội ngộ Công Chúa, tiếng đàn lần này như tiếng đàn của chàng đồn củi Thạch Sanh.

Bản nhạc chấm dứt, Len không chịu đựng nổi câu chuyện cổ tích âm âm trong lòng mình, cô hỏi như một người sắp tự sát:

- Anh chính thực là ai?

Đế ngồi xuống uống cạn ly rượu vang, bàn tiệc ê hề tro mắt ngó, chàng nói như trong mơ:

- Anh là Chú Lùn.

Len ngã người trong vòng tay chàng, đây là một kẻ ngô nghê và chân thực nhất trần gian mà cô hằng ước ao. Cô khóc mùi mẫn. Mười cuộn băng video sang lại kể cả cuốn chính thức đã bị Chú Lùn đập vỡ toang. Chàng không muốn bất cứ vết dơ nào đọng lại trên thân thể cô. Cũng giống như Phù Thủy, chàng nhắm nghiền mắt lại.

Dưới chợ nửa đêm hôm đó, hai kẻ ngông cuồng chạm ly đến say mềm. Vũ Vương lè nhè một câu vô cùng quan trọng.

- Mà tính sao với Nhung, cô bé sinh ra trong một gia đình tồi bại như thế, mà còn giữ ý định từ đầu không?

Mắt Bá long lên sòng sọc, anh rú lên như một nhà tiên tri:

- Rồi đâu sẽ vào đó, căn nhà của nàng sẽ sụp đổ như câu chuyện cổ. Tao vẫn mãi mãi là tao, mà biết không Vương? Tao sẽ gõ cửa cơn ác mộng của nàng.

CHƯƠNG 10

MỘT NGÀY CỦA CHÚ LÙN

- **A**nh có phải là Chú Lùn thật không?

- Thật, bạn anh đặt tên cho anh.
- Hoàng Tử là anh Robert Bá ư?
- Đúng, hần giang hồ bạt trụ, từng đi tu và đang bán ve chai.
- Vậy anh ấy đâu phải là một tên cơ hội ái tình, anh ấy sẽ yêu Nhung thật sự.
- Chắc là vậy!
- Còn Thi Sĩ, anh ấy có thương Tiểu Muội không?
- Thương lắm.
- Em cũng thương Tiểu Muội, cô ấy như một con búp bê.
- Một thứ búp bê trong truyền thuyết, rất dễ vỡ.
- Anh Vương phải dán trái tim Lụa bằng băng keo.
- Không phải đâu Len, bạn anh dễ dán bằng trái tim của một chàng bốc xếp.
- Thật là tuyệt vời, em vừa thấy tuyệt vời vừa thấy đau đớn.
- Đừng nhắc nữa.
- Anh tưởng em bản lãnh lắm sao?
- Sao lại không Len, em đầy bùa phép mà.
- Không, không, em chỉ bùa phép với người đời, còn đây là bi kịch có liên quan đến bốn nhân vật...
- Ai vậy cô bé?
- Anh và em, Nhung và anh Bá, người mở màn bi kịch không phải là một trong bốn người, mà là chú ruột của Nhung: lão Tám.
- Anh đã nói không nhắc nữa.
- Nhưng đó không phải là cổ tích.
- Đúng vậy, trong cổ tích Phù Thủy rất ác độc, Phù Thủy không biết yêu.
- Anh làm lẫn lộn Đế ơi, nàng yêu Hoàng Tử kịch liệt.
- Vậy sao?
- Chính vì yêu nên nàng ghen với vòng chúa Bạch Tuyết, nàng không muốn tình địch mình tồn tại.

- Bằng gương thần hay bằng trái táo tẩm thuốc độc?
- Bằng cả hai, có lẽ anh đã quên chi tiết này rồi, nàng soi gương để nhận ra còn có kẻ đẹp hơn mình, sau đó nàng mới ra tay bằng cách giả làm một bà già bán táo.
- Ừ nhỉ, anh quên mất.
- Anh thấy Công Chúa và Phù Thủy ai đẹp hơn?
- Anh để nghị trí khôn anh không làm việc.
- Sao vậy?
- Vì có một thời anh bị Công Chúa làm cho mê đắm.
- Không hề gì đối với em, Nhưng đẹp một cách hoàn chỉnh, nhưng nàng sẽ không chọn anh đâu...
- Sao em biết?
- Sao lại không biết, anh chỉ là một Chú Lùn săn sóc gìn giữ nàng, Thánh Ala muốn như vậy.
- Em không thông minh đến mức độ tàn nhẫn.
- Đừng khen em, trong truyện cổ tích thì Phù Thủy chỉ sợ có Chú Lùn.
- Còn thực tại?
- Thực tại thì Phù Thủy sẽ không sống nổi nếu thiếu một Chú Lùn tri kỷ đến vậy.
- Em dám bỏ Đà Lạt không?
- Nếu anh muốn.
- Cả những tài sản đang nắm trong tay?
- Nếu anh muốn.
- Em coi như đồ chơi sao?
- Thật đó, không phải đồ chơi mà là trò chơi, em giảng bày trò chơi này để phát hiện ra anh.
- Anh còn giá trị với em sao?
- Hãy kể về đời anh cho em nghe...
- Anh là một thằng không có đời như hai bạn anh.
- Hãy kể về nguồn gốc của anh đi?
- Anh mồ côi cha mẹ. Phải tự kiếm ăn bằng bán vé số lúc nhỏ.
- Anh không còn ai thân thuộc sao?

- Còn một bà nội nhưng bà rất ích kỷ, anh có nhiệm vụ phải nộp tiền cho bà nếu còn muốn được ăn cơm.

- Còn anh đâu phải tự nhiên giàu?

- Tự nhiên như phép lạ Len ạ, anh trúng số độc đắc mười cặp, toàn là những vé số ế ẩm, mọi người tưởng bà nội chết đi bỏ lại cho anh gia tài lớn, một lúc mười ông thầy dạy nhạc trả lương thật hậu hỉ, từ một thằng nhóc lang thang ngoài đường, anh đã chứng minh cho thiên hạ thấy “thiên tài là sự kiêu hãnh lâu dài”.

- Ai mà tin được.

- Em cũng không tin ư?

- Không tin.

- Đừng làm anh buồn Len, anh thề với em đó là sự thật, và nguy hiểm cho giống hệt người đời: anh thừa hưởng gia tài khổng lồ theo di chúc bà cụ mất.

- Bây giờ thì em tin rồi.

- Sau đó anh trả thù cuộc sống, với năng khiếu âm nhạc bẩm sinh cộng với số tiền trúng số, anh mang bộ mặt một công tử thượng lưu trong làng nhạc.

- Người ta có nịnh anh không.

- Có quá đi chứ, báo chí viết bài về những sáng tác mới nhất của anh, nó được dàn dựng một cách nhanh chóng ở các tụ điểm ca nhạc.

- Dù đó là những bài nhạc anh không hài lòng?

- Em rất thông minh, anh chưa lúc nào hài lòng về các bài hát đang thịnh hành.

- Anh định làm gì với gia tài của anh?

- Em định làm gì với gia tài của em?

- Em sẽ giao cho anh quyết định.

- Vậy thì anh quyết định: chúng ta sẽ giao sự bá hộ của mình cho các em mồ côi.

- Những phụ nữ bị ruồng bỏ đáng thương nữa.

- Anh hiểu em mà, đừng làm anh rơi nước mắt.

- Những người tàn tật vì chiến tranh không phân biệt lý lịch nữa.

- Anh cũng đồng ý.

- Nhưng chúng ta có đủ sức làm cho họ sống lâu dài không?

- Cái đó do họ, tiền bạc chỉ là phương tiện ban đầu, nếu họ không biết sử dụng điều đó để làm việc ngay thẳng, họ sẽ mất hết.

- Cảm ơn anh.
- Cảm ơn em.
- Bây giờ chúng ta đi đâu?
- Chúng ta sẽ tìm đến một luật sư danh tiếng để làm khế ước, phải có Tòa án hỗ trợ bằng luật pháp.
- Nhiều khi em không còn tin luật pháp.
- Hãy ráng tin cho đến lúc nào kiệt lực, anh sẽ không để cho một đồng xu nào lọt vào túi riêng của đám trung gian đâu.
- Em chỉ tin anh.
- Được rồi, để anh lo.
- Còn chuyện của chúng ta?
- Em biết bài nhạc Romeo và Juliette không?
- Em đã nghe đến mòn lỗ tai.
- Chúng ta sẽ giống hết họ.
- Nghĩa là...
- Là lên một ngọn đồi nào đó, thí dụ như đồi Cù.
- Tuyệt vời!
- Chúng ta sẽ ôm nhau và lăn từ đỉnh đồi xuống.
- Chúng ta sẽ ngừng lại khi đập đầu vào một gốc cây chắc?
- Còn lâu, nơi dừng lại là Hồ Xuân Hương, anh và em sẽ chết chìm dưới đáy.
- Hoan hô sáng kiến Chú Lùn, nhưng em đang sợ chết.
- Tại sao?
- Anh biết thế nào là trái tim con gái rồi.
- Gì nữa Len.
- Em đang yêu anh.
- Còn chuyện lên đồi Cù?
- Tất nhiên, khi yêu anh, em còn sợ cái quái gì nữa, ngay cả cái chết...

CHƯƠNG 11

NHỮNG TRÁI TÁO CỦA PHÙ THỦY

Trái táo đầu tiên rụng vào tay Lua, cô tiếp nhận phép màu của người bạn gái mình qua một bức thư đóng dấu bưu điện Lâm Đồng, ngoài ra còn một ngân phiếu chuyển tiền đứng tên cô trong tài khoản ngân hàng Nông nghiệp thành phố.

Đọc lá thư của người bạn gái thân thiết, Lua rung rung nước mắt:

- “Có thể nào mày lại hứng chịu sự khốc liệt đến như thế sao Len? Sự đánh đổi mà mày tưởng là công bằng đó không cân xứng đâu. Cái lớn lao và thiêng liêng nhất trong đời con gái tụi mình là trinh tiết, vậy mà mày dừng dừng như không, mày cắn răng dựng lại cuốn phim tục tĩu kia để có thể yêu sách người đàn ông bụng phê đã tước đoạt đời mày. Chúa ơi, tại sao mày chỉ tin ông Ala thôi mà không tin Chúa và Đức Mẹ, tại sao mày lại cuồng tín trong cách lập thân như thế, biệt thự xe hơi để làm gì, con Nhung cũng có hết trong tay mà nó cô đơn như không có. tao chẳng thể nào hiểu nổi sự ngông cuồng của mày được, vừa rồi mày có đọc tin trên báo không Len? Ba má mày đã từ bỏ mày bằng một dòng tin để ợt, trong mục Từ Con đó Len, tao không dám đọc hết những dòng chữ chua xót đó, nhưng nếu tao kể lại với mày bây giờ thì cũng thật vô ích. Không việc gì mày không dám làm. Cái giá của tự do cá nhân mà mày săn đuổi quá đắt. Tao chưa đến nỗi thiếu thốn để nhận tiền mày, có một ngày mày sẽ dùng đến nó. Cầu mong phép lạ đến với tâm hồn mày, không có biệt thự Hoa Tường Vi nào sang trọng bằng hoa mười giờ trên đường đi đến lớp học của hai đứa mình đâu. Tao tin rằng Thượng Đế sẽ hướng dẫn cho mày một lối thoát...”

Lua đã kết thúc lá thư hồi âm cho Len bằng nội dung như vậy. Cô không hề biết rằng Thượng Đế đã sử dụng phép lạ và đã hướng dẫn cho Len một lối thoát. Ba trăm sáu mươi lăm ngày cô Cẩm của Len đã rùng mình biến thành ba trăm sáu mươi lăm ngày cô Tấm. Len đang ôm trong tay trái tim chàng chăn cừu trong truyện “Những vì sao” của Daudet, chàng chăn cừu có tên Việt Nam là Nguyễn Hoàng Đế. Chỉ còn Lua? Cô lo sợ cho bạn mà không hay bị kịch sắp xảy ra cho mình. Cô bé lọ lem của chúng ta chưa biết được điềm báo của trái-táo- phù- thủy. Trong truyện cổ tích, trái táo của Phù Thủy chứa đầy độc dược. Cô phải ghé răng cắn vào nó.

Lua cắn vào lúc cô vừa mười tám tuổi, người đàn bà cô thương mến nhất trên đời bỏ gánh bún riêu xuống đất là ngã vật ra. Lua bỏ mặc tô chén bị vỡ tung tóe trên nền nhà để ôm chặt mẹ.

- Má ơi má, má sao vậy má?

Bà mẹ thều thào, bà đã kiệt sức.

- Đỡ má lên giường đi Gái.

Lụa phải vất vả lắm mới xốc được bà nằm ngay ngắn trên giường. Lúc ấy hàng xóm bắt đầu chạy qua. Bà Tư hỏi thăm trước tiên:

- Má con xỉu hả Gái?

- Dạ.

- Lụa trả lời trong tiếng nấc, không có ai bên cạnh cô ngoài những người láng giềng tốt bụng này. Ông Tư đã nhanh chóng gọi điện thoại kêu ngay bác sĩ. Chú Hai thợ hồ lục túi áo mẹ cô, trong khi các em nhỏ lo quét dọn những tô chén đồ bể, mắt người đàn bà vẫn nhắm nghiền, bà thở hắt ra khó nhọc. Chú Hai bật ngửa ra ghế khi giờ lên ánh sáng ban ngày một tờ giấy vàng ố, nói đúng ra là một toa khám bệnh của bệnh viện. Chú đọc lớn cho mọi người có mặt nghe: “Bà Phan Thị... bị ung thư máu thời cuối, đã khám và đề nghị đặc trị, thuốc gồm... hẹn tái khám vào ngày... tháng... năm...”

Chú Hai ngó lên tờ lịch, đúng hôm nay là ngày tái khám, đối với Bệnh viện này hai chữ “tái khám” có nghĩa là không bao giờ còn cơ hội khám nữa. họ đã tiên báo trước với bà về ngày chết, một cái chết chỉ mình bà biết trước nữa mà thôi.

- Vậy mà má vẫn bán bún riêu nuôi con, má ơi, tội nghiệp má tôi quá.

Lụa gào lên thất thanh, cô ôm lấy mặt má mà hôn, khuôn mặt đã bắt đầu lạnh dần, những giọt lệ cô rơi xuống làm làn da xanh mét kia hồi sinh trở lại. Người đàn bà mở lớn mắt lần cuối, bà lấp bắp không thành tiếng:

- Lụa... Lụa đó... hả... con?

- Dạ, dạ, con đây má.

Giọng người mẹ đột nhiên tỉnh táo lạ kỳ:

- Đừng sợ Gái, đừng khóc nữa con.

Lụa vẫn khóc, cô tức tưởi, cô run rẩy như một con thằn lằn bị chặt đứt phần đuôi.

- Má ơi, đừng bỏ con.

- Má... không bỏ... con... đâu, má sẽ... cùng ba phù hộ... cho con... này Gái... ời!

- Má đừng nói nữa. Chúa ơi, hãy cứu lấy má con, con quý lạy Người...

- Lụa!

- Dạ.

Lụa cảm thấy má cô đang trần trối những lời cuối cùng, bà Tư đẩy sát vành tai Lụa sát miệng của má, mái tóc của cô phủ gần hết khuôn mặt mẹ mình.

- Cái cậu... gì hôm đó... tính tốt ghen con, má... muốn...

Mắt bà bỗng đứng lại hẳn, nó không còn một chút tinh anh, nó sáng rực một lần rồi khép vào vĩnh viễn, Lua thấy trời đất tối sầm, cô không biết gì nữa cả.

Có tiếng gõ cửa dù cửa vẫn mở, ông Tư đã dẫn bác sĩ đến. Người thầy thuốc sau khi vạch mí mắt bà đã đi đến kết luận:

- Bà chết vì ung thư máu, đây là một bệnh gần như bất trị, y học chưa tìm ra một loại thuốc đặc biệt nào.

Vị bác sĩ buồn rầu nhìn cô gái đang nằm ngất bên chiếc chiếu cạnh giường mẹ, ông ta gục đầu xuống.

- Cô bé xinh xắn quá, thế mà sớm mồ côi cha mẹ.

Vị bác sĩ từ giã ra về, không khí u uất như xảy ra hai đám tang một lúc. Mọi người đang làm thay công việc cho Lua. Cô vẫn còn hôn mê. Lua chỉ tỉnh dậy sau khi nhà đòn khiêng quan tài đến. Và cô ngất đi một lần nữa lúc nắp hòm đã khâm liệm người đàn bà yêu dấu nhất đời cô.

Suốt thời gian trước, trong và sau khi chôn cất mẹ, người Lua bùng bùng như lên cơn sốt, cô không thể đi đâu được và không thể báo tin cho ai biết được, số tiền mà Len gửi tặng đã được chú Hai lên ngân hàng lãnh giữ. Nó được dành hết cho lễ mai táng và xây phần mộ mẹ cô.

Đúng ba ngày sau khi mẹ mất, Lua ngửa mặt lên bàn thờ cầu nguyện:

- Hãy cho con được gặp má lần nữa, nếu Thượng Đế có thật, hãy giúp con.

Hai ngọn nến bùng dữ dội rồi bỗng dung tắt ngúm. Đêm ấy, một người đàn bà mặc áo dài trắng đến bên giường mơ Lua, cô không hề sợ hãi, bởi toàn thân trắng toát của má tinh khiết như pha lê, nó không có một chút gì ma quái. Má sờ lên trán cô, cô mở mắt nhưng kêu lên không được. Tiếng má nói văng vẳng “Một người đàn ông sẽ dính líu vào đời con không gỡ ra được, chàng sẽ che chở bảo vệ con thay cho ba má. Con sẽ gặp người đàn ông đó nửa tháng tới, hãy tin má nói”. Người đàn bà nói xong rồi tan biến vào hư không, Lua giãy dụa chồm lên để ôm chặt hình bóng đang nhòa dần, và lần này cô mở mắt thật sự, cô thấy bàn tay mình đắm ướt sương đêm. Cô nấc lên và khóc oà...

Đúng mười lăm ngày sau Vương ghé đến. Anh đã phải quần thảo trong gần nửa tháng trong chuyến đi bốc xếp ở Bến Tre, ngày thứ mười bốn anh nghe trái tim mình lạnh ngắt, sờ tay lên ngực anh có cảm tưởng nó không còn đập nữa. Ban đêm sóng Hàm Luông vỗ vào mạn ghe chòng chành, có một cái gì bứt rứt đến độ Vương phải thức trắng cả đêm.

Anh vỗ vai người bảo vệ:

- Ngủ đi, tôi canh ghe đường cho.

Hai kẻ áp tải hàng cảm ơn rồi rít, họ để lại cho anh nguyên một bao thuốc. Khi hút đến điều thứ mười chín, Vương nghe hình như bên tai có tiếng gọi, sau đó là tiếng khóc, và sau đó im bật. Sau khi quan sát chung quanh mạn ghe,

Vương thả thân thể mình ngồi treo giò theo nghệ thuật an thần của Yoga, vô ích, những tiếng động lúc này được lập lại, anh đổ mồ hôi khi khám phá tiếng khóc vừa rồi giống như tiếng hờn trách của Lua, có một cái gì vương ngang mặt như một con nhện giữa trời sa, Vương đưa tay gỡ xuống, trời ơi, một sợi tóc hoa râm.

Anh gằm lên ngay trước cửa sông.

- Má của em mất.

Anh chui vào mũi lay hai người bảo vệ dậy:

- Dậy mau các ông, trời sắp sáng rồi, tôi có chuyện phải lên bờ, đừng đợi tôi, cứ cho ghe chạy...

Vương vỗ đùi phóng vọt lên tấm ván gỗ gác lên lườn ghe. Anh bay bổng lên bờ. Anh chạy như ma đuổi ra một chỗ có thể tìm xe đi Sài Gòn ngay lập tức.

Một chiếc xe quân đội đang lao qua mặt anh. Vương bám lấy thành xe trông không đu mình sang hông cửa buồng lái, anh nói lớn với người hạ sĩ:

- Cho tôi quá giang về Sài Gòn gấp, sẽ hậu tạ.

Người tài xế gật đầu, anh ta đang gấn một điều thuốc trên môi theo phong cách những tài tử trình thám.

- Được, bạn phải là một tay găng- xơ có hạng mới dám đeo nổi xe tôi với tốc độ này. Mời vào làm quen luôn.

Bảy giờ sáng anh bước vào nhà Lua, những đứa bé chơi u ngày nào xúm xít chật nhà. Lua nhìn anh khóc ròng. Những đứa bé hiểu ý chuồn mất. Vương đứng trước ảnh người mẹ Đông Phương đôn hậu. Ôi, lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào, không còn dịp để cho hai bà mẹ của anh và của Lua gặp nhau.

Lua ngưng khóc nhưng phải một thời gian thật lâu, cô mới nói được:

- Cám ơn anh.

- Em nín đi, khóc trông như con nít.

Lua vẫn tức tưởi:

- Em còn con nít mà.

- Anh nói em nín đi.

Lua tự nhiên líu lười, cô không dám rơi nước mắt nữa dù là chỉ thút thít, cô tự hiểu rằng đây là người sẽ thay thế má cô.

- Em không còn ai khác ngoài anh.

- Anh biết.

- Em chỉ khóc trước mặt anh.

- Anh biết.
- Em sẽ theo ý anh, không khóc nữa.
- Vậy là ngoan lắm, bây giờ anh hỏi thật, em có đọc báo về hiện tượng Giuna không?
- Có, cô ấy là người Nga, chữa bệnh bằng trường- sinh- học.
- Anh đã nghe một Giuna khóc ba giờ sáng như thế, anh đã nhặt một sợi tóc...
- Vương không nói tiếp vì Lua chẳng hề ngạc nhiên chút nào, cô buột miệng:
- Má em đã tiên liệu điều đó.
- Anh đã thấy.
- Má em đã xuất hiện trước mặt anh?
- Không, nhưng...
- ...
- Em có tin rằng có thần giao cách cảm hay không?
- Có quá đi chứ.
- Như vậy là Emily Brontée nói thật sao?
- Anh định nói gì?
- Đỉnh Gió Hú, anh nghe có tiếng vọng...
- Anh còn tỉnh táo không Vương?
- Anh còn sợi tóc hoa râm, tất cả đều có thật...
- ...
- Má em đã giao em cho anh.
- Dạ.
- Em lệ thuộc anh hoàn toàn.
- Dạ.
- Nhưng em không phải là nô tỳ, em là bà chủ của anh.
- Anh nói...
- Anh nói như đinh đóng cột, không có em, anh chẳng thể làm thơ được nữa.
- Trời ơi!
- Vì anh tin ở nỗ lực của loài người, anh từ chối sức mạnh của thần quyền, anh muốn nuôi dưỡng ái tình một cách độc lập.
- Bằng nghề bốc xếp cực khổ của anh sao?

- Bằng bất cứ nghề gì, miễn là chúng ta lương thiện.

Trái táo thứ hai rụng vào tay Nhung. Nàng uống nguyên một vỉ ký ninh để tìm đến cái chết nhưng thất bại. Người nhà đã đưa Nhung đến Trung tâm cấp cứu Thành phố, nàng đã được rửa ruột và nằm trong phòng hồi sức.

Trái táo cuối thế kỷ 20 không tẩm thuốc mê như trái táo cổ tích, nó đâm ướt những giọt nước mắt, nó như một mũi dao lách len lỏi vào cơ thể con người, nó không làm cho Nhung biến thành Công Chúa ngủ ngàn năm trong rừng.

Bởi vì rằng gia đình Nhung bị phá sản hoàn toàn. Bởi vì rằng hai người anh của Nhung đang vịn song sắt xà lim trong một cuộc đua xe cán chết người ở xa lộ. Rằng người anh thứ ba hiện đang ở một hòn đảo làm than nào đó thuộc Malaysia trong chuyến vượt biên thảm khốc. Rằng cha nàng đang bị thẩm vấn liên tục vì một cuộc điều tra quy mô của Công an kinh tế. Rằng mẹ nàng đang trốn chui trốn nhủi vì một giấy hội chụp giựt lên đến hàng chục tỷ mà chính bà là chủ đường giấy. Rằng chú Tám của nàng đang cùng số phận với hai người anh nàng, có điều tội danh bản thủ hơn: lợi dụng danh nghĩa Phó tổng giám đốc Công ty du lịch Xuyên Đại Dương để tham ô hủ hóa, ông ta tham ô bằng cách quýt tiền huy động vốn của nhiều người, hủ hóa bằng cách ngủ bởi bất cứ nhân viên nữ nào mới tuyển dụng, hàng xấp đơn tố cáo về ông ta của hàng chục cô gái đã làm cho bà vợ ông ta phải nằm nhà thương điên.

Nhung không còn biện pháp nào tốt hơn là những viên ký ninh chống sốt rét. Nàng muốn được biết nhanh chóng kiếp sau của mình. Cũng may là nàng không biết gì về những cuộn băng video bị đập nát của Len, nếu biết thì có lẽ nàng đã đập đầu vào tường. Nàng không nghĩ rằng chú Tám phương phi nhân hậu kia lại là một ông chủ động trá hình, một người đã cả gan xúc phạm đến trình tiết những cô gái bằng tuổi nàng như thế.

Nhung tỉnh lại trong phòng hồi sức. Người quản gia trung tín vẫn đứng ở đầu giường. Nhung rơi nước mắt.

- Sao tôi không chết đi.

Người quản gia trấn an nàng:

- Cô rất xinh đẹp và bé bỏng, cô không bao giờ chết được.

- Nhưng tôi sẽ sống ở đâu?

Người quản gia ngó ra, nhà cửa đã bị kê biên để tịch thu, ngoại trừ tài sản ở Đà Lạt và Nha Trang hiện ở trong tay người chủ mới, ngoài ra mọi cái gì có giá trị còn lại đều thuộc quyền quản lý của Nhà nước...

- Tôi không biết nữa, nhưng cô sẽ ở chỗ tôi, nếu cô không chê là hèn hạ.
- Nhưng bật cười, nước mắt nàng đầm quanh mi.
- Chú không muốn tôi chết phải không?
- Dạ.
- Vậy thì tôi chọn một cái chết khác.
- Cái gì vậy thưa cô chủ?
- Tôi sẽ đi tu.
- Trời đất, cô làm masoeur hoặc ni cô sao?
- Đúng, tôi sẽ làm thế.
- Cô không còn một người nào tin cậy nữa sao?

Nhưng cười héo hắt, còn ai tin cậy nữa ông quản gia ơi, ngoài ông, tôi hết biết tin ai nữa trên đời, tôi sẽ bỏ ghế nệm xe hơi để đi bộ rướm máu trên đường đầy đá nhọn, tôi sẽ bỏ cây đàn piano êm ái để cắn đứt lưỡi mình trong tiếng hát ngửa tay không ai thèm nghe, tôi sẽ bỏ lá ngọc cành vàng đoan trang quý phái, tôi cũng sẽ bỏ bình hoa huệ sức nức hương thơm đầu đời, lạy Phật, sao tôi nhớ chàng đến thế, hồi người họa sĩ phác thảo được tâm hồn tôi không bợn nhơ qua màu hoa huệ trắng trong, giờ này chàng ở đâu, tôi chỉ muốn gặp mặt chàng lần cuối, tôi có còn cơ hội này không, hồi vị quản gia?

Nhưng nói thồn thức. Nàng không thể nào cử động chân tay được.

- Tôi chỉ muốn gặp mặt một người.

Người quản gia sững sốt.

- Không phải cha mẹ cô chủ sao?
- Không phải, một người dưng hoàn toàn.

Người quản gia vỗ tay ngay vào trán, ông ta sức nhớ đến chàng nhạc sĩ giàu sang có lần bấm chuông nhà Nhung.

- Phải anh Nguyễn Hoàng Đế không?

Nhung lắc đầu.

- Chàng là một tay bán ve chai, tôi càng thù ghét chàng bao nhiêu thì càng không thể thiếu chàng bấy nhiêu.

- Ông ta tên gì, thưa cô chủ?
- Chàng là Hoàng Tử, một Hoàng Tử thiếu lòng nhân ái.
- Trời ơi, cô mê sáng rồi, nhưng... nhưng tôi sẽ đi tìm cho cô, ông ấy đang ở rạp hát nào?
- Làm sao tôi biết được.

Quá kiệt sức sau những lời đối thoại, Nhung ngất đi. Người quản gia thật thà hoảng hốt chạy ngay ra phòng trực, ông cần tìm cho ra bác trực tức thì, bác sĩ trực chứ chẳng phải là anh chàng Hoàng Tử bán ve chai nào hết.

Bá gần như biết hết chuyện xảy ra trong gia đình Nhung. Cái hôm người cha anh chết, anh đã tiếp xúc với địa ngục. Địa ngục ngay trong nhà anh với những đứa em dành giết gia tài người chết. Anh bỏ địa ngục này để đi sang một địa ngục khác. Khi cánh cửa sắt nhà Nhung mở ra, người đàn bà mẹ Nhung đồng đánh tiếp anh trong bộ kimono sắc sỡ, anh đã có linh tính bà ta và toàn gia cũng sẽ bị tru diệt, linh tính ấy anh không thể tự mình giải thích được. Nó có vẻ huyền bí ma quái. Mỗi lần cơ thể anh khó chịu là chắc chắn sắp xảy ra một điều gì đó chẳng lành. Gia đình anh và gia đình Nhung cộng lại mang dáng dấp của gia đình Karamadôp. Nó đáng bị nằm trong góc một bức tranh phán xét của nhà thờ La mã, một bức tranh mà anh bị ấn tượng khủng khiếp từ năm lên mười tuổi.

Anh chỉ tiếc rẻ có Nhung. Cây đắng thường sinh trái ngọt. Cách cứu vãn nàng duy nhất lúc ấy là vẽ ngay thần tính hội họa của mình. Không hiểu sao tay anh lại quệt ra một bình hoa huệ vỡ. Nhung ơi, em có hiểu đó là điềm báo trước sự khó chịu của cơ thể anh không? Hình như lúc ấy nàng hiểu hoặc không hiểu, nàng đã chạy theo anh một cách lo sợ, nàng chạy hoảng hốt đến nỗi cho dù Bá không tin chuyện cổ tích, anh cũng chẳng thể khước từ nàng. Có phải đây là người con gái mà suốt đời anh sẽ cưu mang không? Có phải đây là một tiểu thư sẽ đi chân đất theo cuộc đời ve chai của anh không? Hôm lên Đà Lạt sau khi uống rượu say mềm với Vương để quên bị kịch của một người thiếu nữ giàu nhất Cao Nguyên có biệt danh là Phù Thủy, Bá càng khẳng định sự tàn lụi của gia đình Nhung càng ngày càng tới gần. Anh đã nói với Vương:

- Tao về Sài Gòn ngay ngày mai.
- Mà lại linh tính gì vậy?
- Nhung sẽ tự tử, tao nhìn thấy nàng đau đớn lắm.
- Đôi mắt mày không phải là bệnh viện đâu?
- Mày đưa ra một hướng dẫn thật tuyệt, tao cứ không nghĩ là nàng được cấp cứu kịp thời.
- Không có bác sĩ nào giá trị hơn mày.
- Đúng thế, đây là duyên nợ ba sinh, tao không đùa đâu.

- Tại sao mày lại gấp rút rút kinh khủng thế, không lẽ toàn bộ Công ty du lịch khổng lồ kia bị sụp đổ trong vòng một tuần?

- Một tuần.

- Vậy là bữa nay nó sụp đổ hoàn toàn, lão Tám ngu xuẩn đã thả một mồi lửa tầm xăng vào nhà anh ruột của lão.

- Nhà cha Nhung sao?

Robert Bá im lặng. Hai người đàn ông kéo cao cổ áo. Vương tự nhiên thấy nổi da gà, anh ớn lạnh. Như vậy thằng Bá nói đúng. Anh hỏi một câu lạc đề:

- Mày tin có sự can thiệp của ông trời không?

- Tao định nói điều đó, có, có quả báo, mà quả báo là nhãn tiền.

- Ai tác động vào quả báo ở đây?

- Phù Thủy, chính là nàng.

- Theo tao, nàng cũng nhận thù lao xứng đáng đấy chứ.

Bá ngửa mặt lên trời cười ngất:

- Mày ngây thơ quá Thi Sĩ ơi, nàng mất trắng, nàng sinh ra là bất cần đời mà, rồi mày sẽ thấy nàng đốt sạch những của cải ô uế đó, nàng chỉ mong làm một thực nữ lang thang.

- Nhưng những cuộn băng ghi hình đã bị thiêu hủy, tai họa đã xảy ra cho gia đình Nhung đã mất bằng có...

Bá đập mạnh tay xuống bàn, những ly rượu hoảng sợ rơi xuống đất.

- Ngay lúc mà nàng mở miệng nói “tôi xin từ chối của cải” lúc ấy món nợ trình bạch của nàng sẽ được đòi đích đáng ngay tại gia đình lão Bảy.

Vương giật mình, anh thấy mình đang rơi vào hoàn cảnh tương tự như Bá.

- Thôi, tao cũng phải trở lại Bình Tây ngay.

Nhung khác tiên đoán của Bá, hai trái táo độc được chỉ có tác dụng sau nửa tháng so với dự định của anh...

Anh gõ cửa trung tâm cấp cứu vào một buổi chiều đầy mưa gió, chiếc xe đạp cà tàng để chạy hàng được quăng một cách sẵn sàng mất ngoài cổng. Anh được một người đàn ông dắt vào, ông ta hỏi rồi rít:

- Anh có phải là “chàng” của cô chủ tôi không?

- Phải!

Robert Bá trả lời cho qua và bước theo ông ta. Anh đoán có lẽ đây là một người quản gia lâu năm trong nhà Nhung.

- Trời Phật ơi, vậy là cô chủ không vào chùa tu nữa rồi.

Bá muốn bật cười, bộ Nhung tính cạo đầu chắc, hay định nhờ anh giới thiệu lên chùa Diệu Đế tu thiền chẳng, anh đẩy bật cửa phòng hồi sức, có khá nhiều giường nằm, giường của Nhung dễ nhận ra nhanh chóng, nàng luôn luôn có bên cạnh một bình hoa huệ.

Hai mắt Nhung nhắm nghiền, Bá sững sốt ngấm nàng đẹp một cách thần thoại trong giấc ngủ, sóng mũi thanh tú, đôi môi hình trái tim, toàn thân mong manh như khói, không thể cầm lòng được, anh cúi hôn lên vàng trán lấm tấm mồ hôi kia, mắt anh nhắm lại ngây ngất.

Đúng lúc đó Nhung mở mắt ra, nàng chỉ mỉm cười, nụ cười không thành tiếng, nụ cười còn đầm lệt. Đến phiên Bá mở mắt, anh gục đầu xuống ngực nàng.

- Nhung ơi!

- Cuối cùng anh đã đến.

- Ủ, anh đã đến, anh đến như là đoạn cuối câu chuyện cổ tích.

- Chuyện cổ tích Bạch Tuyết và...

- Trong đó, Hoàng Tử cúi hôn Công Chúa và... phép lạ xảy ra.

- Không có phép lạ nào hết, chính anh mới là phép lạ.

- ...

- Nhung ơi!

- Dạ.

- Anh sẽ không ngông cuồng nữa.

- Dạ.

- Anh sẽ không đùa giỡn với cuộc đời nữa.

- Dạ.

- Anh sẽ không bao giờ làm em thù ghét nữa.

- Anh Bá...

- Anh sẽ vì em mà đi bán ve chai suốt đời.

- Anh...

- Để nuôi em bằng thơ nhạc, bằng tranh, em chỉ có thể sống trong cái đẹp vĩnh hằng như thế.

- Em sẽ bụi đời cho giống anh.

- Không Nhưng ời, em khác hẳn Len, em không có bản lĩnh như cô ta được, em nông nổi và ngây thơ.

- Sao anh lại biết Len?

- Sao lại không biết hả Nhưng, chính Len là nạn nhân của chú Tám em đấy.

- Trời ời!

- Đừng kêu trời lúc này, Len không bao giờ kêu trời.

- Bây giờ bạn em ra sao?

- Len đã tìm cho mình hạnh phúc, em biết với ai không?

- Ai vậy Bá?

- Với Đế, với Chú Lùn.

- Cám ơn Trời Phật, đâu lại vào đó hết.

- Nhưng ời!

- Dạ.

- Nhắm mắt lại đi em.

- Anh đợi em một chút.

- Để làm gì?

- Để em nhìn anh cho thật no nê sau đó mới yên tâm nhắm mắt.

- Xong chưa Nhưng?

- Rồi.

Bá lại ngây ngất cúi xuống, nhưng lần này anh không hôn lên vàng trán đẹp đẽ kia nữa, anh gắn môi mình vào môi nàng, ít ra phải khác với Hoàng Tử trong phim một chút.

CHƯƠNG 12

MỘT NGÀY CỦA CÔ TÍCH

- Có một lần em hỏi anh, hình như là lúc gặp nhau lần đầu, em nói “sự thơ mộng còn tồn tại trong cuộc đời này không?” Lúc đó anh chưa thể trả lời, em nhớ chứ?

- Dạ, em làm sao quên được.

- Theo Tiểu Muội sự thơ mộng có thật hay không?

- Có và luôn luôn có anh Vương ạ, nhưng nó ẩn nấp sau những giọt lệ.

- Những giọt lệ của em không mua được sự thơ mộng đâu.

- Chứ bằng cách gì chúng ta mua được?

- Bằng sự hoàn thiện con bười, cô bé thân yêu ơi, con người ta thích gây chiến với nhau, họ hả hê với cuộc đời kiêu chác, bất cứ giờ nào họ cũng sẵn sàng lao vào, họ biến thành một Rôbô hoàn thiện.

- Anh nói gì em chưa hiểu?

- Rồi em sẽ dần dần hiểu một Rôbô hoàn thiện là gì, là bấm nút biết được ngay thị trường giá cả lên xuống, vậy thì phải tính toán thế nào cho có lời, là bấm nút biết được ngay cấp trên muốn gì, vậy thì phải tính toán thế nào để thăng quan tiến chức, là bấm nút một cái thấy bọn nghệ sĩ thật là đáng sợ, chúng đối rách mà hay tọc mạch, vậy thì phải tính toán thế nào để thu phục chúng...

- Thôi thôi Thi Sĩ ơi, em không thích làm Rôbô hoàn thiện đâu, em chỉ thích làm con người thôi.

- Con người hoàn thiện ư? Khó vô cùng trong thời đại thanh toán nhau bằng máy móc, em làm nổi không?

- Nổi.

- Vậy thì em đã được tự do.

- Con người hoàn thiện đồng nghĩa với tự do sao anh Vương?

- Đúng bé Lua ạ, con người tự do không hề phá phách, nó biết kính trên nhường dưới, biết cư xử với nhau có học, biết đau lòng khi người khác thiếu thốn và thẹn với lòng khi vật chất dư thừa, con người tự do không dám chà đạp lên kẻ khác.

- Nhưng tự do có làm nên sự thơ mộng không?

- Em biết Len bây giờ như thế nào không?

- Không, em không biết.

- Nàng đã được tự do và nàng biến thành phân nửa sự thơ mộng.
- Còn phân nửa kia?
- Phân nửa sự thơ mộng kia thuộc về một người đàn ông nhẹ dạ, đáng yêu khác, đó là Đế, anh ấy và nàng đang hoan hô tự do trên một ngọn đồi.
- Thơ mộng quá anh Vương ạ.
- Ừ, họ trút bỏ hết xiêm y hào nhoáng, nguyên nhân của lòng giả dối, họ còn viện trợ cho anh ít xu.
- Em biết tính anh không bao giờ nhận tiền của ai, lẽ nào anh nhận sao?
- Em muốn anh có hộ khẩu không?
- Em muốn.
- Đó là lý do anh nhận viện trợ của họ, một phần rất nhỏ trong cái gia tài khổng lồ của hai người.
- Anh nói lớn lao quá.
- Không lớn lao mà lại rất nhỏ bé thì hợp lý hơn, vì với số tiền trên, anh sẽ in được một tập thơ.
- Anh làm chuyện này mất tự do quá, nó khác với tính cách của anh.
- Đôi khi phải đổi chút tự do để đạt được mục đích.
- Mục đích gì vậy anh Vương?
- Là được thoải mái yêu em và săn sóc cho tương lai vợ một gã bốc xếp.
- Anh sẽ ho lao vì bốc xếp.
- Trước sau anh cũng chuyển qua một công việc khác, lại cũng chỉ vì em.
- ...
- Vì em, anh sẽ giữ gìn sức khỏe của mình.
- Vương ơi!
- Em thắc mắc chuyện gì?
- Còn Nhung, nghe nói gia đình nó bị phá sản?
- Hơn thế nữa, tù tội và ly tán.
- Tội nghiệp Nhung quá!
- Bạn của anh đã tiên tri trước điều này.
- Anh Bá phải không Vương?
- Đúng rồi Tiểu Muội ạ, anh ta có thần giao cách cảm.
- Anh ấy còn bán ve chai không?

- Sẽ phải tiếp tục bán một thời gian ngắn nữa, cũng như anh, Bá đã nhận viện trợ.
- Tiền của anh Đế và Len sao?
- Ừ, Bá sẽ thuê một căn phòng vừa bán tranh vừa nhận quảng cáo.
- Nhưng theo anh ấy ư, em không tin, gia đình nó đang bị như thế...
- Bá đã giao ước với nàng sau ba năm vấn đề bây giờ tùy nàng.
- Còn tụi mình?
- Cũng sau ba năm, khi em đã mãn tang má.
- Anh lý trí quá.
- Không, anh làm đúng luật. Anh làm thơ bán nắn nhưng anh sống bằng lý trí, chẳng Bá ngược lại, nó vẽ cực kỳ lý trí nhưng sống lại cực kỳ bản năng.
- Anh Đế thì sao?
- Đế lạ lẫn lộn giữa hai điều đó, nó đâm ra khổ sở nhất.
- Có nghĩa là ba anh bổ sung cá tính lẫn nhau?
- Cũng như ba đứa em: Nhung, Len, và... Tiểu Muội.
- Chúa ơi, làm như anh biết rõ quy luật sống trên đời.
- Lý Bạch đã nói điều này từ mấy ngàn năm trước “mang mang đại mộng trung, duy ngã độc tiên giác”.
- Vương ơi!
- Anh ngồi cạnh em đây.
- Em thấy chuyện hai đứa mình như cổ tích.
- Em làm anh muốn phì cười, muội muội à, em chỉ là một cô bé lọ lem.
- Chứ không phải cổ tích sao, Lọ Lem là cổ tích chứ gì nữa?
- Hơi hơi cổ tích thôi, chuyện của Bá với Nhung, Đế với Len mới là cổ tích, họ là Hoàng Tử, Công Chúa, Chú Lùn, Phù Thủy mà, còn hai đứa mình chỉ là Tiểu Muội và Sư Huynh.
- Anh là Thi Sĩ chứ!
- Em đã biết gì về một thi sĩ?
- Ô, ơ... thì đó hẳn nhiên là một người làm thơ.
- Còn thiếu, Thi Sĩ là kẻ sáng tạo ra cổ tích, chính hắn chế ra chuyện Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn thế kỷ hai mươi đấy.
- Chúa ơi!
- ...

- Này Vương.
- ...
- Em muốn hỏi một câu nữa.
- Về sự thơ mộng còn tồn tại hay không chứ gì?
- Không, em tin là còn tồn tại rồi, em muốn hỏi...
- ...
- Tại sao anh lấy tựa bài thơ viết tặng em là “Yêu Điều Thực Nữ”? Nó có ý nghĩa gì vậy?
- Ái chà, hỏi các cố nhé. “Yêu điều thực nữ” là một câu trích từ Kinh Thi của Trung Hoa. Nguyên bài thơ là “quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu”.
- Cảm ơn anh, còn ý nghĩa?
- Trời đất, em không biết ý nghĩa thật sao, quay đầu lại đây coi, anh nói cho nghe, nào, ngẩng mặt lên, long lanh hai hột nhãn nữa, quàng tay lên vai anh đi, chỗ này nè, nhắm mắt lại, hé môi nữa, rồi...

HẾT